

ظالموں رضی نہیں کیتا سر دے کے رب نوب منیا اے

کربل دے شہید عظیم نے دیکھو کیڈا صبر کھایا اے

کربلا دے موضوع تے جس وسیع نواسہ رسول حضرت امام حسینؑ
تے آپ کے ساتھیوں دی شہادت تے جرأت و بہادری
دے ایمان افروز واقعتا محرم اکرام دیاں پنجابی تقریریں

کربل شہسوار

فخر الوائین عظیم المصطفیٰ جلیل

بن سلطان الوائین مولانا ابوالنور محمد شیرانی کوٹلی لوہاراں

ترتیب

مولانا الحاج محمد عقیف ضیاء القادری

محمود شہید لاجپت روڈ گلی نمبر 5 خادم کالونی شاہدرہ لاہور

کربلے شہید عظیم نے دیکھو کیڑا صبر کیا ہے

ظالموں کی مٹی نہیں کیتا سرفے کے ربوں کا دنیا ہے

کربلے موضوع تے حسن فریج نواسہ رسول حضرت امام حسین
تے آپ کے ساتھیوں دی شہادت تے جرات و بہادری
دے ایمان افروز واقعہ محرم الحرام دیاں پنجابی تقریریں

کربلہ شہید

عظیم علامہ فخر الوائین عطار المصطفیٰ جمیل ایم اے عربی کالج میڈلسٹ
بن سلطان الوائین مولانا ابوالنور محمد شیریں کویلی لوہاراں

مرتب

مولانا الحاج محمد حقیق ضیاء القادری

محمود شہید لاجپت روڈ گلی نمبر 5 خادم کالونی شاہدرہ لاہور

جملہ حقوق بحق ناشر محفوظ ہیں

نام کتاب	کر بل دانشہ سوار
مرتب	محمد جعفر ضیاء القادری
تعداد	300
اشاعت	2015ء ستمبر پہلی وار ذیقعد 1436ھ
کمپوزنگ	مخدوم محمد طارق
صفحات	264
ناشر	مکتبہ غوثیہ رضویہ شاہدرہ
ہدیہ	300

- ← مکتبہ غوثیہ رضویہ، محمود شہید لاجپت روڈ نزد شاہدرہ اسٹیشن لاہور
- ← مکتبہ فیضانِ مدینہ اینڈ لائٹانی سنٹر دکان نمبر 3 گنج بخش روڈ لاہور
- ← مسلم کتابوی نزد مکتبہ المدینہ دربار مارکیٹ لاہور
- ← قادری کتب خانہ مین بازار داتا دربار گنج بخش روڈ لاہور
- ← قادری ہجویری ورائٹی ہاؤس نزد سونے والا گیٹ داتا دربار لاہور

گھر بیٹھے ڈاک دے ذریعے وی کتاباں منگوا سکتے او

رابطہ فون 0333-4791219

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

شرف انتساب

فرزند رسول جگر گوشہ بتول سید الشہداء حضرت امام حسین رضی اللہ تعالیٰ عنہ

جہاں نے اپنی جان تے سارا کنبہ اللہ تعالیٰ دے رستے وچہ

دین مصطفیٰ ﷺ دے واسطے قربان کر دتا دے نام

بفیضانِ نظر

آفتاب شریعت، ماہتاب طریقت، فنائی الرسول (ﷺ)

استاذی المکرم فقیہ اعظم حضرت علامہ الحاج

ابوالخیر محمد نور اللہ نعیمی قادری

قدس سرہ العزیز بانی دارالعلوم حنفیہ فریدیہ

بصیر پور (اوکاڑا) پنجاب پاکستان

گر قبول افتد زہے عز و شرف

کلائے اہلبیت

محمد جعفر ضیاء القادری شاہد رہ لاہور

فاطمہ والال

فاطمہ والال دیکھو، سخی لجی سال دیکھو دین نون بجان چلیا
 زینب داویر سوہنار و سشن ضمیر سوہنا لگیال نبھان چلیا
 چھوٹا جیہا قافلہ اے علی دے گھر لے دا
 واجاں پیارے دین سیدال نون نازے
 انجیر جوان لے کے اصغر نادران لے کے یار نون منان چلیا
 صفراں مدینے رے سن بابا زاری نون
 سینے کدوں لاوتی مڑاں کے بچاری نون
 لمیاں جدائیاں پیاں، طعنے پیاں دین سیاں بابا توڑیاں چلیا
 یاد پیا آوند انا لے پاک داندینہ لے
 ویراں دی جدائی وچہ تڑپدی سکینہ لے
 بابا بلاوے خیر موی جتھے شالا پیر موی تون ایں رولان چلیا
 کر بلاچہ لٹی گئی آل لے رسول دی
 اکھیں نال دیکھدی رہی جانی اوہ بتول دی
 ظالماں نے دیر کٹھے زینب نے جدوں ٹٹھے کھاں چوں طونان چلیا
 سیدہ دے وانگ وتے کسے دی سہارے شین
 دین اتوں ویرانج کسے بھین وائے نہیں
 ناصر کمال ڈٹھا زاہرہ والال ڈٹھا اول میدان چلیا

نقش جمیل

حضرات محترم! ایہہ محفلاں، ایہہ رونقاں، ایہہ بزم ہستی دیاں رنگینیاں ہمیشہ واسطے نہیں ہین، اس عارضی جہان دے رہن والیاں نے فنا ہونا اے، اگر جہان دی ہر شے فانی اے، باقی رہن والی صرف اللہ تعالیٰ دی ذات اے۔ قرآن پاک وچہ اللہ تعالیٰ نے فرمایا:

كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ ثُمَّ إِلَيْنَا تُرْجَعُونَ (پ ۱۷، رکوع: ۳)

(ہر جان نے موت دا ذائقہ چکھنا اے تے پھر تساں ساڈی طرف واپس آنا اے۔

اس دنیا وچہ نہ کوئی ہمیشہ رہیا اے تے نہ کوئی رہے گا۔

اس دنیا دی محفل اندر نہ توں رہنا نہ میں رہنا۔

ایہہ دنیا میلہ کوئی دم دا، چھڈ گلاں سب تکرار دیاں

جے رب نوں راضی کرنا اس کر گلاں رب دے یار دیاں

حضرات! محبت اہلبیت و صحابہ جناب سردار محمد رحمۃ اللہ علیہ اک سرکاری ملازم

ہو کے علماء کرام دے نال اوہناں نوں خصوصی محبت سی اکثر محفلاں وچہ جا کے

تقریراں سنیاں تے ریکارڈ کر کے پھر اوہناں نوں لکھنا۔ ایہہ وی اک بڑی

محنت تے اوکھا کم ہے۔ پر جدوں دل وچہ دین دی محبت علماء نال پیار ہووے

تے پھر مشکل کم وی آسان ہو جاندا اے۔ میں وی (محمد جعفر القادری) تن

حصے سنی علماء دیاں پنجابی تقریراں لکھ لکھ کے شائع کیتیاں جہاں نوں علماء تے

عوام نے بڑا پسند کیتا، چوتھا حصے دی تیاری کر رہیا اور جو کتاب آپ دے ہتھ

وچ ہے اس دے شروع وچ وی فرزند رسول جگر گوشہ بتول امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دی بارگاہ وچہ چند صفحات داندرا نہ عقیدت پیش کردتا جدوں پڑھوں گے تے ایمان تازہ ہووے گا۔

بہر حال دسنا ایہہ سی جناب سردار محمد رحمۃ اللہ علیہ نے حضرت علامہ عطاء المصطفیٰ جمیل ابن سلطان الواعظین ابوالنور محمد بشیر رحمۃ اللہ علیہ دیاں تقریراں ریکارڈ وی کردے رہے تے نال نال کیٹیاں توں لکھدے وی رہے اوہ تقریباً کافی تقریراں دا مجموعہ بن گیا۔ اک دن ایسا وقت آیا اوہ اللہ تعالیٰ نوں پیارے ہو گئے۔ انا اللہ وانا الیہ راجعون۔ اللہ تعالیٰ اوہناں وی قبر تے ہزار ہا رحمتاں نازل فرمائے تے قبر نوں جنت دے باغاں وچوں باغ فردوس بنائے۔ تے نبی کریم صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دی شفاعت نصیب فرمائے۔ آمین۔

جناب سردار محمد رحمۃ اللہ علیہ دے وصال توں بعد، مسلک اہلسنت دے پیارے خطیب واعظ خوش الحان حضرت مولانا محمد امین چشتی سلمہ ربہ تعالیٰ، خطیب اعظم راہوالی گوجرانوالا، نے ٹیلیفون کیتا تے پھر شاہد رہ خود تشریف لے آئے تے فرمایا کہ مولانا حاجی محمد جعفر قادری ضیائی صاحب جناب سردار محمد صاحب نے جو تقریراں پنجابی وچہ نوٹ کیتیاں نے اوہ شائع کرنیاں نے تے تسلیں شائع کرو۔ سارے حقوق آپ دے ذمے اسیں چاہنے آں ایہہ تقریراں اہلسنت وجماعت دے کول پہنچن تے سارے استفادہ کرن۔ تے نالے ساڈے واسطے تے جناب سردار محمد رحمۃ اللہ علیہ واسطے وی بخشش تے نجات دا ذریعہ بن جاون، میں وعدہ کر لیا تے بسم اللہ پڑھ کے تیاری کر لی اس سلسلے وچہ پہلے مینوں بڑی محنت کرنی پئی، کیونکہ کئی واقعات اوہ بار بار لکھ چکے

سن، اوہناں نوں صحیح کیتا اس دے بعد اللہ تعالیٰ دے فضل و کرم نال کتاب پایہ تکمیل پہنچی اور شائع ہو گئی۔ مختلف موضوع تے دوسریاں تقریراں ان شاء اللہ پھر شائع کراں گا۔

آخر تے میں تمام دوستاں دا بزرگاں دا تے علماء کرام تے خطیباں تے ناشرین تے دربار مارکیٹ دا تار دربار لاہور کتب خانے والیاں دا جنہاں نے میری حوصلہ افزائی فرمائی تے اپنی خصوصی دعاواں وچہ یاد رکھیا۔ تے اشاعت دے سلسلے وچہ تعاون فرمایا مشکور ہاں۔

(۱) پیر طریقت جانشین حضور سیدی فقیہ اعظم استاذ العلماء حضرت صاحبزادہ الحاج مولانا محمد محبت اللہ نوری قادری زیب سجادہ نشین آستانہ عالیہ نوریہ قادریہ و مہتمم دارالعلوم حنفیہ فریدیہ بصیر پور (اوکاڑا)

(۲) پیر طریقت رہبر شریعت مبلغ اسلام حضرت مولانا سید مشتاق احمد ہاشمی سینئر وائس چیئرمین سپریم کونسل پاکستان قومی امن کمیٹی۔

(۳) رفیق مدینہ منورہ حضرت صاحبزادہ سید افضل حسین شاہ مجددی سجادہ نشین دزبار عالیہ چورہ شریف حال مقیم چک نمبر 38 نور پور شریف کالا شاہ کا کو مرید کے

(۴) رفیق مدینہ پیر طریقت حضرت پیر سید ارتضیٰ علی کرمانی زیب سجادہ نشین آستانہ عالیہ وارثیہ چاہ میراں لاہور

(۵) رفیق مدینہ منورہ مولانا حافظ محمد ارشد رضوی شاہدرہ لاہور خطیب اعظم لاہور

(۶) سفیر امن محبت اہلبیت و صحابہ جناب حاجی عامر رشید خاں صاحب

چیرمین سپریم کونسل پاکستان (NPC) چیرمین قومی امن کمیٹی لاہور

ڈویژن بمقام بیت العلم گرامر سکول ایچ بلاک قیصر ٹاؤن شاہدرہ لاہور

(۷) مجاہد اہلسنت علامہ قاری محمد نواز جلالی چیرمین قومی امن کمیٹی علماء

ونگ ضلع لاہور، خطیب جامع مسجد ذوالنورین عثمان غنی جاوید پارک

شاہدرہ لاہور

(۸) خطیب اہلسنت مولانا محمد امین چشتی خطیب اعظم راہوالی ضلع

گوجرانوالا۔

(۹) رفیق مدینہ مولانا قاری سجاد علی رضوی خطیب جامع مسجد اقبال پورہ

شیخوپورہ روڈ۔

دعا ہے اللہ تعالیٰ بار بار حج بیت اللہ تے گنبد خضریٰ دی زیارت دی سعادت
عظمیٰ عطا فرمائے تے خاتمہ بالخیر فرمائے۔ تے جدوں موت آئے تو گنبد خضرا

سامنے ہووے۔

اے سبز گنبد والے منظور دعا کرنا

جد وقت نزع آئے تو دیدار عطا کرنا

تے جنت البقیع رسول کریم صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دے قد میں مبارک وچہ دفن

ہونا نصیب ہووے۔ آمین

طالب مدینہ منورہ

محمد جعفر ضیاء القادری

شاہدرہ لاہور

نواسہ رسول حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ

شاہ ہست حسین پادشاہ ہست حسین

دین ہست حسین دین پناہ ہست حسین

سرداد نہ داد دست در دست یزید

حقا کہ بنائے لا الہ ہست حسین

(خواجہ اجمیری رحمہ اللہ علیہ)

شاہ بھی حسین ہے۔۔۔ بادشاہ بھی حسین ہے

دین بھی حسین ہے۔۔۔ دین نون پناہ دین والا بھی حسین ہے

جہاں نے سر مبارک تے دتا پر اپنا پاک ہتھ یزید دے پلٹ ہتھ وچ نہ دتا۔

کون حسین رضی اللہ عنہ

کون حسین رضی اللہ عنہ

نبی کریم صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دے موہڈے دا شہسوار حسین

کون حسین رضی اللہ عنہ، مدینہ منورہ دی بہار حسین رضی اللہ عنہ

کون حسین رضی اللہ عنہ، نبی دے دلدا قرار حسین

کون حسین رضی اللہ عنہ، علی المرتضیٰ دے انوار حسین

کون حسین رضی اللہ عنہ، فاطمہ زہرہ دے اسرار حسین

کون حسین رضی اللہ عنہ، جو عابدن۔۔۔ تے ایسے عابد کہ۔۔۔ اتہائی مظلومی

وچہ دسویں محرم دی ساری رات اپنے خیمے وچ عبادت وچ گزارے۔۔۔ تے

ایسے عابد کہ میدان کربلا دے حق و باطل دے معرکے وچہ اپنے جسم مبارک
تے کاری زخماں دے باوجود، دشت کربلا دی تپدی ہوئی ریت تے اللہ تعالیٰ
دی بارگاہ وچہ اپنا سر نیاز سجدے وچہ رکھ دتا۔

کون حسین رضی اللہ عنہ، جو بہادر سن۔۔۔ تے ایسے بہادر کے بے سرو و
ساماں ہون تے تن دن دے بھکھے پیاسے ہون دے باوجود ہزاراں دشمنان
دے مقابلے وچہ تن تنہا ڈٹے رہن والے۔

اور ایسے بہادر کہ جہناں تے تیراں دی بارش وی ہوئی۔۔۔ نیزیاں دامہینہ وی
برسیاں تے تلواراں دا طوفان وی، مگر آپ دے پائے استقلال وچہ ذرہ بھر
وی لغزش نہ آئی۔

کون حسین رضی اللہ عنہ، جو سخی سن۔۔۔ تے ایسے سخی کے دشت کربلا وچ اللہ
تعالیٰ دے رستے وچہ اپنے جوان بیٹے نوں قربان کر دتا۔ اپنے معصوم علی اصغر
نوں اپنی جھوٹی وچہ دم توڑ دیاں دیکھیا، اپنے بھائی امام حسن رضی اللہ تعالیٰ عنہ
دی نشانی حضرت قام دے سرنوں پامال کروادتا، اپنی بہن دے جگر گوشے عون
و محمد دے ذبح ہو کے لاشاں دے تڑپنے دا نظارہ کیتا۔ اپنے برادر محترم حضرت
عباس دے بازو قلم ہوندے دیکھے۔۔۔ اور پھر سب توں آخر وچہ۔۔۔ اپنے
پیارے پیارے بیٹے نوں اپنی لاڈلی بیٹی سکینہ نوں۔۔۔ تے اپنی پیاری بہن زینب
نوں تے اپنی وفا شعار بیوی محترمہ شہربانو نوں پردیس وچہ بالکل اکیلے تے
بے سہارا چھڈ کے حق و صداقت دے علم نوں بلند رکھن واسطے اپنی وی سخاوت
کردتی اسی واسطے تو جوش ملیح آبادی۔ اللہ تعالیٰ نوں عرض کر دالے

اے بارئہ نوحہ سنا تا پھرتا۔ تا حشر اشک بہاتا پھرتا

امداد نہ کرتے اگر کربلا میں حسین۔ اسلام تراٹھو کریں کھاتا پھرتا
 کون حسین رضی اللہ عنہ: جہناں نے مدینے والیوں کو فے جان تو پہلے روکن
 تے عظمت اسلام دی خاطر جان دیوں تے حق اور ہدایت دی راہ وچہ قربان ہو
 جان دے جذبہ ایمانی دے پیش نظر ایہہ کہہ کے انکار کردتا سی۔۔۔ کہ اے
 مدینے والیو! تہاڈی ہمدردی دا شکریہ۔۔۔ تے تہاڈی اس خیر خواہی دا
 شکریہ۔۔۔ تے اس عقیدت و محبت دا شکریہ۔۔۔

لیکن مجھے جانا پڑے گا عظمت قرآن کی خاطر
 مجھے جانا پڑے گا خدمت ایمان کی خاطر
 نہیں جاتا تو پھر حیدر کے گھر کی آن جاتی ہے
 تمہارا دین میری غیرت ایمان جاتی ہے
 میں جاتا ہوں کہ دنیا میں وفا کا نام رہ جائے
 میرا کچھ نہ رہے لیکن خدا کا نام رہ جائے
 کون حسین رضی اللہ عنہ:

جہناں نے ناموس دین دی حفاظت واسطے میدان کربلا دی طرف جان دی
 اجازت لین واسطے حضرت محمد مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دے روضہ پاک
 تے حاضر ہونے کے گنبد حضرت زین العابدین کی طرف نگاہ اٹھائی۔۔۔ تے پھر۔۔۔ روضہ
 انوردی مقدس جالی نون چمیا تے قبر انور حضرت محمد مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم
 نون اپنے کلاوے وچہ لے کے اس طرح سلام عرض کیتا۔۔۔

سلام اے جد امجد اے میرا منہ چومنے والے
 مجھے دوش نبوت پر اٹھا کر گھومنے والے

ذرا نظریں اٹھا کر دیکھو کس کا نور عین آیا
اٹھ اے نانا محمد تیرے درتے ہے حسین آیا
میری منزل کٹھن ہے اور مسافر بے نوا ہوں میں
مدد اے رہبر کامل کہ تنہا رہ گیا ہوں میں
تیرے قدموں سے دنیا اب مجھے بھی دور کرتی ہے
کسی فاسق کی بیعت پر مجھے مجبور کرتی ہے
اسے ضد ہے کہ میں بیعت کروں ایمان دے ڈالوں
میری خواہش یہ ہے کہ ایمان میں بچالوں جان دے ڈالوں
دعا کیجئے کہ مالک ہم کو صبر و استقامت دے
حسن کی بردباری اور حیدر کی شجاعت دے

کون حسین رضی اللہ عنہ

واپنے خیمہ شہادت گاہ حسن دی طرف اس شان نال نکلے۔۔۔ کہ۔۔۔
ہ نکلا خیمہ نوری سے سورج شہسواہی کا
سوائے میدان آیا ہے وہ موجد جانثاری کا

وہ آیا وارث جنت امام الاولیاء آیا

وہ آیا راکب دوش محمد مصطفیٰ آیا

وہ آیا جو پلا آغوش میں خاتون جنت کی
وہ آیا جس کے دل میں آرزو مچلتی تھی شہادت کی

وہ آیا شام کے فرعون کو جھنجھوڑنے والا
وہ آیا امریت کے بتوں کو توڑنے والا

کربلا کے میدان وچہ ایمان افروز خطبہ

کون حسین رضی اللہ عنہ

جہناں نے کربلا دے تپدے ہوئے ریگستان وچہ اتمام حجت واسطے یزید ملعون
دی ویہہ (۲۰) ہزار فوج دے سامنے کھڑے ہو کے اک ایمان افروز خطبہ
ارشاد فرمایا کہ۔۔۔

اے باطل پرستو! دین دے باغیو تے اسلام دے دشمنو! سنو! تے غور نال سنو
کہ تسیں جو کچھ ایہہ کر رہے ہوتے جس دے نال کر رہے ہو اوہ کون ہے؟
۔۔۔ میرے حسب و نسب نوں یاد کرو۔۔۔ میں اس رسول دا نو اسہ ہاں جس دا
تسیں کلمہ پڑھدے او۔ میں اس باپ دا بیٹا ہاں جو تھاڈا خلیفہ تے امام سی۔
میں اس ماں دا لخت جگر ہاں جس توں جبریل علیہ السلام وی حیا کر دے سن۔
میں نبی پاک ﷺ دے کندھیاں تے سوار ہون والا حسین ہاں۔

محبوب خدا صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دیاں زلفاں نال کھیڈن والا حسین ہاں۔ میں
خاتون جنت دی گود وچہ پلنے والا حسین ہاں! تھاڈی نظر وچہ اگر میرا قصور کوئی
ہے تو ایہہ دے کہ میں اک فاسق و فاجر دی بیعت نہیں کردا۔ اسلام دے باغی
اگے سر نہیں جھکانداتے نظام مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دے دشمن نوں اپنا
پیشوا تسلیم نہیں کردا۔

تو سن لو۔۔۔ میں حق و صداقت دی راہ و چہ اپنا سب کچھ قربان کر دیاں گا۔۔۔
 اسلام دی عظمت دی خاطر بھکھ تے پیاس دی شدت برداشت کر لو اوں
 گا۔۔۔ دین مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دی آن دے واسطے اپنے اکبر و اصغر
 نوں قربان کر دیاں گا۔ تے قرآن پاک دی آبرو (عزت و عظمت) پہچان
 واسطے خود وی نیرے تے چڑھ جاواں گا مگر فاطمہ دے لعل توں ایہہ امید نہ
 رکھو کہ اوہ بھکھ تے پیاس توں تنگ آکے۔۔۔ خوف و ہراس توں گھبرا کے تے
 اولاد دے قتل دی فکر و چہ میں تہاڈی تلواراں دی چمک توں ڈر کے شریعت
 مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دے اک باغی یزید دی بیعت کر لاں گا۔۔۔ تے
 پھر ابن سعد۔۔۔ خولی۔۔۔ تے شمر نوں مخاطب کر کے فرمایا:۔۔۔ کہ

مٹی کے کھلونو دو گھڑی میں ٹوٹنے والو!
 جواں مردو! دلیرو! گھر پر بلا کر لوٹنے والو!
 بتاؤ قول دے کر پھر بھلا دینا شرافت ہے؟
 کسی کو گھر بلا کر پھر دعا دینا شرافت ہے؟
 بچو نارِ جہنم سے بچو اس جبر لاحق سے
 ابھی تک وقت ہے رُک جاؤ میرے خون ناحق سے
 ادھر دیکھو ذرا شجرِ نبوت کا ثمر ہوں میں
 شہنشاہِ ولایت شیرِ خیر کا پسر ہوں میں
 تمہاری تیغ سے ڈر کر میں عظمتِ قرآن نہیں دوں گا۔
 میں اپنی جان دے دوں گا مگر ایمان نہیں دوں گا

شہادتِ عظمیٰ:

جس وقت محرمِ دامہینہ آندا ہے تو دلاندائے اندر جذبہ شہادت موجزن ہوندا ہے۔ تے اس شہادتِ عظمیٰ دی یاد تازہ ہو جانندی ہے تے اوہ قربانیاں سامنے آ جاندیاں نے جہناں دی گواہی اج وی کر بلا دی تپدی ہوئی ریت دے ذرے دے رہے ہیں۔ مختصر جیہا قافلہ ہے تے اس قافلے وار ہنما اوہ ہے جس نوں ویکھ کے سید عالم صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم فرمایا کر دے سن کہ مینوں حسین توں جنت دی خوشبو آندی ہے۔ نو (۹) محرم الحرام دے بعد سوین دی ساری رات آپ نے تلاوت قرآن پاک تے نفل تے یاد الہی وچہ گزاری تے اللہ تعالیٰ دی بارگاہ وچہ دعا کیتی

تیرے دین کی خیر ہو یا الہی! میں آؤں گا کشتی کنارے لگا کے
یہ قاسم یہ عباس بھانجے بھتیجے تیرے پاس پہنچیں گے گردن کٹا کے
مصائب جہاں بھر کے گھیرے ہوئے ہیں تو واضح یہ کی کو فیوں نے بلا کے
یا اللہ! نتیجہ تینوں معلوم ہے میرے بہن بھائی بچے سب تیرے تے قربان۔
یا اللہ! میرے حوصلے بلند کر۔ میری زبان تے صبر و شکر دے سوا کچھ نہ
ہووے۔

پھر امام حسین رضی اللہ عنہ نے اپنے ساتھیاں تے عزیزاں نوں اکٹھا کر کے
نصیحت فرمائی تے تمام خیمے والیاں نوں فرمایا:۔۔۔

آئے ہیں جس کام کو وہ کام نہ بگڑے
جان چلی جائے مگر اسلام نہ بگڑے

حضرت علی شیر خدا دانور نظر فجر دی نماز ادا کرن توں بعد میدان کربلا وچہ آیا
آسمان دی طرف نگاہ اٹھائی

آواز آئی حسین بچ جا میں تقدیر ہاں
حسین رضی اللہ عنہ نے کہیا آجا میں شبیر ہاں

پھر آواز آئی حسین مینوں خدا نے بھیجا ہے

حسین رضی اللہ عنہ نے فرمایا مینوں ^{مصطفیٰ} نے بھیجا ہے

پھر آواز آئی حسین میرا ناں قضا ہے

حسین رضی اللہ عنہ نے فرمایا میرا باپ مرتضیٰ ہے۔

اور پھر عقل بولی: حسین رضی اللہ عنہ یزید دی بیعت کرن نال شان و شوکت

ملے گی، تخت و تاج ملے گا، تے دنیا دے خزانے ملن گے اور

آرام بھی ہاتھ آئے گا اور راحت بھی ملے گی

دولت بھی مدینے کی حکومت بھی ملے گی

مگر عشق نے پکارا حسین رضی اللہ عنہ ایہہ تے ٹھیک ہے۔۔۔ پر

تو نے جو ذرہ آج گر صبر دکھایا

کوثر بھی ملے گا تمہیں جنت بھی ملے گی

عقل نے کہیا حسین گھر دا نظام بگڑے

عشق بول اٹھا محمد دا اسلام نہ بگڑے۔

عقل پھر بولی حسین رضی اللہ عنہ اکبر دی لاش تے گھوڑے دوڑن گے

اصغر تے حلق تے تیر پوست ہووے گا۔ عباس دے بازو قلم ہون گے

عابد دے پیراں وچہ بیڑیاں پہنائیاں جان گیاں۔ بی بی زینب رضی اللہ عنہا
دے خیمے جلائے جاون گے۔ تے سارے سروی نیزے تے چڑھائے جان
گے۔

ہن وی وقت ای بچ جا!

عشق پھر پکاریا: حسین رضی اللہ عنہ ایہہ سب کچھ ہووے گا۔۔۔ مگر تورا کب
دوش مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم ہے۔ نور نگاہ مرتضیٰ ہے لخت جگر زہرہ ہے تے
توں فاطمہ رضی اللہ عنہا داپاک دودھ پیتا ہے اسی واسطے اے حسین رضی اللہ
عنہ

چڑھ جائے کٹ کے سر تیرا نیزے کی نوک پر
لیکن یزیدیوں کی اطاعت نہ کر قبول
دسویں محرم نوں جدوں سورج ڈھل چکا اے تو شقی بد بختاں نے پے در پے حملے
کرن لگے۔۔۔ تے پھر

نیزہ اک نے ماریا وچ سینے پھر تیراں دے مینہ برسان لگ پئے
ول کعبے دے سجدے کرن والے ہتھیں اپنے کعبے نوں ڈھان لگ پئے
تے پھر مظلوم اپنے جسم تے بہتر (۲۷) زخم کھان توں بعد

قرآن رحل زمین سے سرفرش گر پڑا
دیوار کعبہ بیٹھ گئی اور عرش اگر پڑا

گھوڑے دی زین توں گرن توں پہلے آپ نے مدینہ پاک دی طرف دیکھیا
تے عرض کیتی نانا جان تساں نے میری شہادت دی جو خبر دتی سی اوہ پوری ہو گئی

اے تے میں اپنے سارے وعدے پورے کر دتے نے تے آپ دی شریعت
دی آن بجالی۔ پھر آپ دے کناں وچہ اک آواز آئی۔۔۔ کہ

سنجھل جاویں وے مسافر پچراوے میں چک لواں وچ جھولی

شالا جان دوزخ نوں جہناں تیری لاش مٹی وچ رولی

جمعہ دادن سی تے نماز جمعہ دا وقت ہو چکا سی جمعے دیاں اذاناں ہو رہیاں نے
شمر لعین قریب آیا، امام مظلوم نے فرمایا کی وقت اے شمر نے جواب دتا جمعے
دیاں اذاناں ہو رہیاں نے فرمایا اوہ ظالم ذرارک جا مینوں دو فرض ادا کر لین
دے۔ خون نال وضو کر ہی چکے سن قبلہ دی طرف منہ کر لیا۔ ہر پاسو تلواراں
دیاں بارشاں ہو رہیاں نے۔۔۔ پھر

ہر ہر پاسو پُر پُر جسہ اوہدا تیراں نال پروتا

کر تیمم گھوڑے اتے تے نیت نماز کھلوتا

شاہ حسین دا بدن مبارک یارو تیرا نال پروتا

پھر وی سید گھوڑے اتے نیت نماز کھلوتا

آخر تیر لگا وچ تالو ہو بے ہوش گیا سی

اللہ اکبر منہ تھی کہہ کے سید سجدے وچہ پیاسی

جا سجدے وچہ لال علی دے تے آسجان اللہ پڑھیا

ایدھر شمر لعین کمینہ آن سینے تے چڑھیا

چمن والی تھان نبی دی اتے خنجر چلایا

پھاڑ دتا قرآن دا ورقہ عرش عظیم ہلایا

بی بی زینب خیمے وچوں باہر آن کھلویا بے نہ ماری ویرنوں شمرا

اے پوری نماز نہیں ہوئی

پھر

شاہ فرمایا شمر دے تائیں میرے سن سوال آج چارے
 کریں نہ بے ادبی پگ میری دی ایہہ میرے نانے دی دستارے
 میری بہن دے سرتوں چادر نہ لاہویں اوہ ازل دی پردے دارے
 عابد دے پیریں کڑیاں نہ پاویں او بیکس تے بیمارے
 کر کے قیدی علی دیاں جایاں نہ پھری شہر بازارے
 تے پھر ادھر کونے دے ریگستان وچہ اللہ اکبر دی صدا بلند ہوئی
 تے ادھر شمر لعین فاطمہ الزہرا دے لال دے گلے تے خنجر چلا دتا تو اس طرح
 مظلوم کربلا کربلا دے میدان وچ وفدیناہ بذبح عظیم دی عملی تفسیر بن گئے۔
 جس نے حق کربلا میں ادا کر دتا۔ گھر کا گھر سب سپرد خدا کر دتا
 کر لیا نوش جس نے شہادت کا جام۔ اس حسین ابن حیدر پہ لاکھوں سلام
 صدقے جہاں دے اسماں نوں وچہ دنیا، ایہہ دین ملیا تے قرآن ملیا
 کربلا اندر اوہناں سیداں نوں، کفن دفن دا وی نہ ساماں ملیا
 ملیا اصغر نوں تیر خنجر شاہ تائیں، پاک بیبیاں نوں کونین میدان ملیا
 پر اوہناں کفن تے دفن نوں کی کرنا، آپ جہاں نوں رب رحمان ملیا
 دس محرم دے بعد رات نوں تاریکی اندھیرا چھا چکا اے تو امام پاک دی زینب
 بہن نے چادر سرتے پائی تے جلے ہوئے خیمے دا پردہ بنا کے شمشیر حیدری ہتھ
 وچ لے کے لاشاں نوں اکٹھا کر کے پہرہ دین لکیاں اپنے حسین نوں کدی

جدانہ ہون والی بہن۔۔۔ آج

پہلی رات حسین بھرا باہجوں دیکھو کس طرح بھین گزار دی اے
لاش ویردی توں مٹی جھاڑنے نوں چادر نور دی سروں اتار دی اے
زلفاں چمدی لاش نوں لائے سینے نالے روکے آہی مار دی اے
اک وار تے بول دے میں بھین صدقے تیرے باہجھ زینب کس کار دی اے
سیدہ زینب رضی اللہ عنہا نے بھائی دی لاش نوں سینے نال لایا۔ بدن مبارک
توں مٹی نوں جھاڑیا صاف کیتا، خاک کر بلانوں بوسہ دتا تے فریاد کیتی

شالا رات محرم والی سے برساں دی تھیوے

نہ دن چڑھے تے نہ رات مکے میرا ویر جدا نہ تھیوے

شالا مرن نہ ویر کسے دے نہ ہون نماںیاں بھیناں

جس بھین دا ویر نہ کوئی اس کیہ دنیا توں لینا

لاش بھرا دی بی بی زینب لا سینے نال گھٹ دی

کہڑی گلوں آج رُس گیوں ویرن کدے انج پریت نہیں ٹٹ دی

ادھی رات ہو گئی تو بنت علی رضی اللہ عنہا دیکھیا کہ اک گھوڑ سوار لاشاں دے

گرد چکر لگا رہیا اے سیدہ نے حیران ہو کے پچھیا تسیں کون ہوتے لاشاں

دے چکر کیوں لگا رہے او اسوار نے پچھیا بی بی ایہہ لاشاں کہناں دیاں ہیں۔

زہرا جانی نے جواب دیتا ایہہ علی اکبر دی لاش ہے ایہہ علی اصغر دی لاش ہے

سوار نے پھر پچھیا۔۔۔ اے بی بی ایہہ دو چھوٹیاں چھوٹیاں لاشاں کہناں

دیاں ہیں؟

سیدہ دیاں اکھاں توں آنسو جاری ہو گئے تے فرمایا

ناں ایہناں داعون و محمد ایہ مجھ غریب دے پکڑے
 او حسین دی جوڑی تے ایہہ میری جوڑی دونویں بھین بھرا انج اُجڑے
 فاطمہ رضی اللہ عنہا دی لاڈلی دا جواب سن کے اسوار جان لگا۔ تو بی بی نے اس
 دے گھوڑے دی لگام پکڑ لئی۔۔۔ تے پچھیا اے اسوار توں وی دس تو کون
 ہیں؟

کتھوں آیا ہیں تے کیوں آیا ہیں۔ اسوار نے چہرے توں نقاب (پردہ) اٹھایا
 تے فرمایا:

ماں آواز نبی نے آگو ایہہ جواب سنایا
 میں مدھ غریب دا نانا بچڑی تیرا پہرہ دیکھن آیا

(ترمذی شریف جلد دوسری صفحہ ۸۱۲، مشکوٰۃ شریف صفحہ ۷۵۰)

حضرت ام سلمہ رضی اللہ عنہا فرمادیاں نے کہ میں اک دن حضرت زینب رضی
 اللہ عنہا دی خدمت وچہ حاضر ہوئی۔ وَهِيَ تَبْكِي تَوَادُّهُ رَوْرِهِا سَنَ۔ میں
 عرض کیتا اے ام المؤمنین رضی اللہ عنہا تسیں رو کیوں رہیا ہو تو آپ نے فرمایا
 رَأَيْتُ النَّبِيَّ ﷺ يَغْنِي فِي الْمَنَامِ وَعَلَى رَأْسِهِ وَفِيهِ التُّرَابُ

کہ میں انج نبی کریم صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم نوں خواب وچ دیکھیا ہے کہ آپ دا
 چہرہ مبارک کسے لمبے سفر دی وجہ توں غبار آلود سی۔ میں عرض کیتی یا رسول اللہ صلی
 اللہ علیہ وآلہ وسلم تہاڈی ایسی حالت کیوں ہے؟ تو حضور صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم نے
 فرمایا کہ میں اس وقت اپنے نواسے حسین رضی اللہ عنہ دی شہادت گاہ (کربلا)
 توں آرہیاں ہاں۔

اہلبیت و ایہہ لٹیا ہو یا قافلہ سیدہ زینب رضی اللہ عنہا دی سالاری وچ روانہ ہو یا
تو

بی بی زینب قیدن بن کے جدوں ول شام دے چلی
کنب گیا سی عرش خدا دانالے قبر رسول دی ہلی
اہلبیت عترت پیغمبر صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم و ایہہ لٹیا ہو یا قافلہ اس مظلومی و بے
کسی دے عالم وچ بڑے صبر و تحمل دے نال چلدا رہیا۔ اتھے تک منزل حران
دے قریب جا کے رُک گیا۔ حران دا اک رئیس یہودی اس داناں تکلی سی اپنے
محل دی چھت تے بیٹھا اس قافلے نوں انتہائی دردناک طریقے نال آندا ویکھ
رہیا سی۔ جدوں اس حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ دے سراقدس نوں ویکھیا
تو لب مبارک ہل رہے سی۔ تے آپ ایہہ آیت تلاوت کر رہے سی۔

و سيعلم الذين ظلموا اى منقلب ينقلبون

میرے سخی حسین دی شان ویکھو ایسا پایا تے کسے نے پایا ای نہیں
لکھاں ہوئے شہید جہان اندر پر سجدے وچ کسے سیس کٹایا ای نہیں
منبراں اتے ہر کوئی قرآن پڑھدا چڑھ کے نیزے تے کسے سنایا ای نہیں
یہی یہودی نے حیران ہو کے شمر نوں پچھیا کہ ایہہ کس داسر ہے؟

اس نے جواب دتا ایہہ نواسہ رسول صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم حسین ابن علی رضی اللہ
عنہ داسر اے۔ تو اس کہیا کہ اگر اہناں دے نانے سچی نبی صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم
نہ ہوندے تو اہناں دے نواسے توں ایہہ کرامت ظاہر نہ ہوندی۔ یحییٰ نے

سریاک نون بوسہ دتاتے کلمہ شہادت پڑھ کے مسلمان ہو گیا۔ تے پھر کربلا
 دے قیدیاں واسطے کھانا پکا کے آیا۔ مگر عمرو بن سعد نے واپس کر دتا تو یحییٰ نے
 تلوار کڈھ لی تے اٹھ یزیدیاں نون قتل کر کے لڑا ہویا جان بحق ہو گیا قافلہ پھر
 چل پیا قافلہ چلدا گیا تے فاطمہ دالال نیزے تے وی قرآن پڑھا گیا۔ تے
 دنیا نون ایہہ دسدا گیا کہ قرآن ساڈے گھر نازل ہویا اے تے اسیں ہی اس
 دے وارث تے محافظ ہاں۔ تے اسی قرآن دی عزت تے آبرودی خاطر اپنا
 سب کچھ قربان کر دتا ہے۔

پڑھو ہر دم درود ان پر شجاعت ہو تو ایسی ہو
 علی بابا نبی نانا شرافت ہو تو ایسی ہو
 سر نیزے پہ حضرت نے سنایا یوں کلام اللہ
 پیغمبر بھی ہوئے حیران تلاوت ہو تو ایسی ہو

محرم الحرام اس دی دسویں تاریخ نون جو جاناں اللہ تعالیٰ دے رستے وچ کربلا
 دے تپدے ہوئے صحرا وچہ قربان کیتیاں گئیاں تاریخ عالم اوہناں دی مثال
 پیش کرن تون قاصر ہے۔ جو ان علی اکبر دالاشہ سامنے تڑپ رہیا ہے۔ عون و
 محمد خاک و خون وچہ غلطاں ہین۔ زہرادا لعل مصطفیٰ دانور نظر شہزادہ گلگوں قبا،
 راکب دوش مصطفیٰ ننھے معصوم علی اصغر نون گود وچہ اٹھا کے لیار ہے نے ظلم داتیر
 علی اصغر دے پیاسے حلق نون چیرا ہویا امام علی رضی اللہ عنہ دے بازواں نون
 چھوندا ہویا پار گزر جاندا اے گردا ہویا خون امام عالی مقام چلو وچہ اٹھا کے آسمان

دی طرف پھینک کے عرض کر دے نے

یا اللہ! ایہہ تے اک علی اصغر ہے اگر ہزار علی اصغر ہون تے اک اک کر کے
تیرے ناں توں قربان کر داجلا جاواں۔

اگر تیری رضا ایسے وچ ہے تو حسین وی اسی طرح راضی ہے۔

جفا جو عشق میں ہوتی ہے وہ جفا ہی نہیں

ستم نہ ہو تو محبت میں کچھ مزا ہی نہیں

حضرات محترم! اوہ شہید جہناں نے اپنی فانی جانناں نوں قربان کیتا تو حیات
ابدی مل گئی۔ فانی دتی تے جاودانی زندگی حاصل کیتی کتنا اچھا سودا ہے۔ فانی
دیوتے باقی لو۔ ناقص دیوتے کامل لو۔ ادنیٰ دیوتے اعلیٰ لو۔ ایہہ سودا صرف
اللہ تعالیٰ ہی کر داہے تو پھر جان وی او سے دی دتی ہوئی ہے اپنی دتی ہوئی چیز
نووں واپس لے کے پھر اس تے شاندار بدلہ دیندا ہے۔

جان دی دی ہوئی اسی کی تھی

حق تو یہ ہے کہ حق ادا نہ ہوا

اللہ تعالیٰ اہلبیت عظام تے صحابہ کرام دی محبت عطا فرمائے۔

تے اوہناں دے نقش قدم تے چلن دی توفیق عطا فرمائے۔ آمین

وآخر دعوانا ان الحمد للہ رب العالمین و صلی اللہ تعالیٰ علیٰ حبیہ وآلہ واصحابہ اجمعین

گدائے اہلبیت و صحابہ

محمد جعفر قادری شاہد رہ لاہور

الْحَمْدُ لِلَّهِ الْمُسْتَعَانِ الَّذِي خَلَقَ الْإِنْسَانَ وَعَلَّمَهُ الْبَيَانَ
وَالْتِبْيَانَ وَالصَّلَاةَ وَالسَّلَامَ عَلَى أَفْضَلِ الرُّسُلِ سَيِّدِ
السُّبُلِ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَسُولِ الْإِنْسِ
وَالْجِبَانِ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ الَّذِينَ تَصَرَّفُوا إِعْلَانِ
تَحْقِيقِهِمْ إِلَى إِعْلَاءِ كَلِمَاتِ الرَّحْمَنِ .

أَمَّا نَعْدَا

فَاعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ . بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ
الرَّحِيمِ ، وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَعِبٌ وَلَهُوَ وَلَدَارُ الْآخِرَةِ

خَيْرُ الَّذِينَ يَتَّقُونَ أَقْلًا تَعْقِلُونَ ﴿٥٧﴾

صَدَقَ اللَّهُ مَوْلَانَا الْعَظِيمِ وَبَلَّغَنَا رَسُولُهُ النَّبِيُّ الْكَرِيمُ
الْأَمِينُ وَنَحْنُ عَلَى ذَلِكَ لِمَنِ الشَّاهِدِينَ وَالشَّاكِرِينَ .
وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ .

قَالَ اللَّهُ تَعَالَى فِي شَأْنِ حَبِيبِهِ مُخْبِرًا وَأَمِيرًا . إِنَّ اللَّهَ
وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا
عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا .

الصَّلَاةَ وَالسَّلَامَ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ
وَعَلَى آلِكَ وَأَصْحَابِكَ يَا حَبِيبَ اللَّهِ

کرپل واقعہ

کرپلے دا جد قصہ چھڑیا کنب گئی کل حرات رانی
 بنی علی دی کوفیاں شامیاں لٹ لٹی کل کماٹی
 نال خدا دے زہرا جائے لاکے توڑنھائی
 ہندییاں ہسدرماں کل امانت صائم توڑ چائی
 سخی حسین دی درد کہانی کدوں کوئی سن سکے
 نازک کندھے پیر سچے دے لاشاں چک چک تھکے
 جنہاں پیرتے تیر چلائے گئے جہانوں دھکے
 جے نہیں درد شبیر و اصائم کی لینا جامکے

لاشہ اکبر

کنب گئے سن دو عالم عرش نوں لرزہ آیا
 تھی ریت تھلے جد سید اصغر نوں دقنایا
 تڑپیاں صائم سید زادیاں حوراں نیرو گایا
 لاشہ اکبر دا جد سید خیمیاں ول لایا

گرامی قدر واجب التعظیم والاحترام مسلمان بزرگو عزیز دوستو! السلام

علیکم!

محرم الحرام دی اج دو تاریخ اے اور سن ہجری دی چودھویں صدی دا
آخری سال شروع اے اور آئندہ سن ہجری پندرھویں صدی دا آغاز ہون والا
اے۔

محرم

محرم عربی زبان والفظ اے۔ جیہدا معنی اے عزت والا، حرمت والا، وقار
والا، شان والا، ایہہ مہینہ پاک اسلام توں پہلاں بھی نبی اکرم نور مجسم ﷺ
توں ما قبل بھی عزت تے احترام نال دیکھیا جانداسی۔ جدی وجہ نال ایس مہینے دا
ناں ای محرم ایس۔ اور ایہدے نال بے پناہ فضیلتاں بھی ہن روایات توں ایہہ
ثابت اے کہ

حضرت آدم علیہ السلام دی توبہ قبول ہوئی تے محرم دے مہینے وچہ

نوح علیہ السلام دی کشتی کنارے تے لگی اوہ بھی محرم دا مہینہ سی

یونس علیہ السلام نوں شکم ماہی توں رہائی ملی اوہ بھی محرم دا مہینہ سی

ایس مہینے وچہ بے پناہ واقعات ایسے ہوئے نے۔ جنہاں دی بدولت

ایہہ مہینہ باعث عزت اے باعث برکت اے۔

محرم توں پہلاں ذوالحجہ اے، محرم دے بعد صفر اے اور صفر دے بعد ربیع

الاول شریف اے۔

عجیب اتفاق اے۔ کہ اساں اپنی ایس گنہگار زندگی وچہ بے پناہ حادثات

دیکھے نے۔ بڑے واقعات ساڈیاں نگاہواں چے گذرے نے۔

بیت المقدس مسلماناں دے ہتھوں نکلیا۔ ساڈی زندگی وچہ۔ ایہہ افسوس

ناک خبر ایس اپنی زندگی وچہ سنی۔ بیت المقدس نذر آتش کیتا گیا۔ مسجد صحری جلالی گئی ساڈی زندگی وچہ اور گذشتہ واقعہ جسے پوری ملت اسلامیہ نوں سوگوار کردتا۔

خانہ کعبہ دی بے حرمتی۔ خانہ کعبہ اُتے کچھ گمراہاں مرتداں دا قبضہ۔ اور اخباری اطلاعات دے مطابق تقریباً چوبیس گھنٹے۔ خانہ کعبہ دا طواف بھی معطل رہیا اور نماز باجماعت بھی چوی گھنٹے تک خانہ کعبہ وچہ ادا نہیں ہوئی۔ ساڈی شامت اعمال اے۔ اور ایہہ اک بہت بڑا حادثہ اے۔ جیہڑا اساں سنیاں۔

اخبارات وچ تساں پڑھیاں ہوئے گا کہ۔ جس ویلے ایہہ خبر سنیں پاکستان دے متعدد مسلماناں نے۔ اونہاں اپنا کاروبار بند کردتا۔ کئی مسلمان رون لگ پئے اور بعض اخباری اطلاعات نے کہ کئی مسلماناں نوں ہارٹ اٹیک بھی ہو گیا اور ایہہ خبر اے کہ اک مسلمان ایہہ سن کے اوہدے دل دی حرکت ای بند ہو گئی اے۔ انتقال ای کر گیا۔ لیکن کچھ غم اودوں مٹیا جدوں ایہہ معلوم ہویا کہ ایہہ یہودیاں اور عیسائیاں دی ایہہ سازش نہیں، بلکہ مسلماناں وچوں ای کچھ مرتد سن جیہناں نے ایہہ حرکت کیتی۔

سب تو زیادہ اہم چیز ایہہ وے۔ کہ وقتی طور اُتے مسلماناں دے زخماں نوں مندمل کردتا گیا۔ خانہ کعبہ دا طواف بھی جاری اے اور نماز باجماعت بھی جاری اے۔ لیکن قابل غور پہلو جیہڑا۔ میں سمجھنا روشن پہلو ول اگر اسیں دیکھئے۔ باریک ہیں اگر نہ بنئے۔ ایہہ جیہڑا واقعہ سرزد ہویا۔ ایہہ اللہ تعالیٰ نے پوری ملت اسلامیہ تے عالم اسلام دے ضمیر نوں جھنجھوڑیا سی۔ روشن پہلو اگر دیکھو۔ اگر خدا نجواستہ واقعہ ای فلسطینی یہودی ہندے تے اج تک خانہ کعبہ آزاد نہیں ہویا ہونا سی۔ بدستور قبضہ ہونا سی یہودیاں دا۔ سائوں اللہ تعالیٰ نے انتباہ کیتا۔ پوری ملت اسلامیہ نوں خدا تعالیٰ نے اتحاد و اتفاق دی دعوت دی اے۔

اور ایہہ اللہ تعالیٰ نے سانوں ایس سوچ ول مائل کیتا اے۔ ایہہ کاروائی جیہڑی مرتداں کیتی اے یاں گمراہاں کیتی اے۔ ایہو کاروائی کل نوں خدا نجواستہ امریکہ یا یہودی بھی کرسکدا۔ میں جیہڑے اپنے مشاہدات کیتے نے خانہ کعبہ دے۔ اور کچھ دوست کولوں وی سنے، اور جرائید رسائل وچہ مضامین پڑھے نے۔ خدا نہ کرے اللہ اوہ دن نہ لیاے ساڈی زندگی وچہ، اگر امریکہ یا اسرائیل ایہہ مذموم کوشش کرے تے پورے سعودی عربیہ دی فوج وچہ ایہہ قوت نہیں کہ بیت اللہ دے اک دروازے دی بھی حفاظت کرسکے۔ پاسباں حرم اوہو سن، جیہناں دے دل وچ عشق مصطفیٰ سی۔ باسپان حرم اوہ سن جو ناموس مصطفیٰ اُتے مردے سن۔ آج بادشاہ دے محلات تے پیرہ دین اُتے۔ تے ٹینک بھی متعین کیتے جاسکدے نے۔ بادشاہی محلات دے تحفظ دی خاطر باڈی گارڈ بھی ہندے نے۔ تے کیا حالات واقعا نہیں۔ جس طرح عالم اسلام تے مشکلات نے ایس ویلے۔ کہ خانہ کعبہ دا پہلاں ای تحفظ کیتا جائے۔ میں سمجھناں ایہہ جیہڑا مرتداں دا واقعہ سی۔ خدا تعالیٰ نے مسلماناں نوں آئندہ سوچ دا اک زاویہ پیدا فرمادتا اے کہ حفاظت کرو۔

ایہہ دل اے مسلماناں دا خانہ کعبہ۔ اور میں تے سمجھناں خدا تعالیٰ دی ایہہ بھی رحمت اے اگر ایہہ واقعہ حضور پاک ﷺ وسلم دے روضہ مطہراتے ہندا۔ معاذ اللہ۔ میں ایہہ عرض کراں چونکہ ایہہ مرتد سن۔ مرتد بھی سعودی عرب دے۔ جیہڑی اطلاعات نے سعودی مرتد سن اہناں ایہہ کاروائی کیتی حرم اُتے۔ لیکن جیہڑے غیر مسلم نے۔ اوہ ایہہ جان دے نے کہ کعبے نالوں بھی زیادہ محترم مقام گنبد محمد مصطفیٰ ﷺ وسلم اے۔ تاریخ پڑھ کے دیکھوں اج تک جنیاں سازشاں ہوئیاں نے۔ عیسائیاں اور یہودیاں دیاں۔ اوہ رسول اکرم ﷺ

دے روئے دے خلاف ہندیاں رہیاں اوہ یہودی وی جان دے نے کہ کعبے
دی جان بھی محمد مصطفیٰ ﷺ نے۔

بہر حال اللہ تعالیٰ دا ہزار ہزار مرتبہ کرم اے۔ کہ خدا تعالیٰ نے ساڈے
کعبے نوں آزاد فرمایا۔ اللہ دا گھراے، ایہہ اپا سبان بھی اللہ اے۔ پاسبان کعبہ خود
خدا دی ذات اے، کوئی غیر اللہ پاسبان کعبہ نہیں ہو سکدا۔

پاسبان کعبہ دا لقب صرف محمد مصطفیٰ ﷺ نوں زیب دنیا۔ ہاں کوئی
انسان اگر اپنے واسطے لقب اختیار کرے۔ اوہنوں زیب دنیا اے۔ خادم
الحرمین شریفین حرمین دا خادم، پاسبان اللہ دے سوا مصطفیٰ ﷺ دے سوا کوئی
انسان نہیں۔ پاسبان محمد مصطفیٰ ﷺ نے۔ پاسبان حرم خالق کائنات اے۔
انسان خواہ کوئی جلالتہ الملک ہووے انسان خواہ کوئی جتنا بڑا تاجدار ہووے اوہ
پاسبان حرم نہیں اوہ غلام حرم این۔ خادم حرمین این۔ اللہ تعالیٰ خود پاسبان این۔
جس خدا تعالیٰ نے ابا بیلاں نوں اتاریاں سی۔ اوئے پروردگار نے کعبے دا تحفظ
کیتا۔ الحمد للہ کعبہ اللہ آزاد اے۔ طواف کعبہ بھی ہو رہے نے۔ باجماعت
نمازاں بھی ہو رہیاں نے۔ میں تہاڈی خدمت وچ عرض کران گا جمعے توں بعد
نماز توں بعد دو رکعت نفل نماز ادا کر کے خدا دا شکر ادا کرو۔ اک ایس گل دا شکر
کہ اوہ یہودی نہیں سن۔ اگر عیسائی اور یہودی ہندے تے سعودی عرب دی فوج
وچ ایہہ طاقت نہیں۔ اپنیاں تے شیر بندے نے سارے۔ غیر دے سامنے ڈٹنا
ایہہ کمال اے۔ اگر غیر ہندے آج تک کعبہ آزاد نہ ہندا۔ دعا کرو اللہ تعالیٰ نبی
پاک ﷺ و سلم دا صدقہ۔ عالم اسلام نوں اتحاد عطا فرمائے۔ مسلماناں نوں
اتحاد دی دولت عطا فرمائے۔ آمین

قرآن پاک دی جیہڑی آیتہ مبارکہ میں تلاوت کیتی۔ اوہدا ترجمہ سنن

توں پہلاں میں ایہہ عرض کراں گا۔ غیر اسلامی جتنے نظریات نے اوہناں داتے
اسلام دافرق ای ایہہ آیت جیہڑی میں تلاوت کیتی اے۔
مسلم اور غیر مسلم

مسلم اور کافر۔ اوہدے درمیان جیہڑی حد فاصل اے عقیدے دی قرآن
پاک دی ایہہ آیت اے۔ اللہ تعالیٰ نے فرمایا:

دنیاوی زندگی

وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَعِبٌ وَلَهُوَ وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ لِلَّذِينَ
يَتَّقُونَ أَفَلَا تَعْقِلُونَ۔ (پ ۷ ع ۱۰)

اور دنیا کی زندگی نہیں مگر کھیلن کو اور بیشک پچھلا گھر بھلا ان کیلئے جو
ڈرتے ہیں تو کیا تمہیں سمجھ نہیں۔

ایہہ زندگی جیہڑی حیات ساڈی اے دنیا دی۔ اللہ نے فرمایا دنیا دی
زندگی کچھ نہیں ایہدی کوئی حیثیت نہیں۔

إِلَّا لَهْوٌ وَلَعِبٌ۔ مگر اک کھیڈ تماشا اے۔ لہو و لعب۔ تماشا کھیڈ
اے۔ اللہ نے فرمایا کوئی حیثیت نہیں ایہن دنیا دی۔ زندگی دی۔ مَا هَذِهِ الْحَيَاةُ

الدُّنْيَا۔ ایہہ جیہڑی ساڈی حیات اے مستعار اے۔ فرمایا کھیڈ اور تماشا اے۔
ایہدا معاذ اللہ ایہہ مفہوم نہ لیو کہ زندگی توں نفرت قرآن نے سکھائی اے۔ یا

اسلام سنانوں زندگی توں بیزار کردا اے یا دنیا توں متنفر کردا اے۔ نہیں

دنیا مردار اے

حضور ﷺ نے فرمایا کہ جیہڑی دنیا اے فرمایا الذ دنیا جیفہ

دنیا مردار اے۔ ایہدے خواہش مند کتے نے۔ جیہڑی دنیا۔ دین توں

پس پشت ڈال کے۔ حاصل کیتی جائے۔ جس مال و دولت و بچ مسلماناں دے
 حق غصب کیتے جان۔ جس حیات و چہ اللہ تے اللہ دے رسول نوں فراموش کر
 دتا جائے۔ ایہہ کھیڈتے تماشا اے لیکن اگر اللہ تعالیٰ توفیق عطا فرمائے تے۔
 حقوق العباد پورے کر دے او۔ کمائی جائز اے۔ رزق حلال اے۔
 حقوق العباد پورے کیتے جان دے تے تو اوہ دنیا بھی نبی کریم ﷺ نے فرمایا۔
 تہاڈی دین بن جان دی اے۔

تے جیہڑی دنیا دین نوں ٹھکرا کے حاصل کیتی جائے۔ جیہڑا مال و مال
 اسلام دے اصولاں نوں پا مال کر کے حاصل کیتا جائے اوہ کھیڈ تماشا اے۔
 چنانچہ تیسیں اپنی تاریخ پڑھ کے دیکھو مسلمان۔ بڑے بڑے امیر بھی سن۔
 لکھ پتی کروڑ پتی۔ صحابہ اکرم و چہ سن۔ بزرگان دین و چہ سن۔ لیکن اوہ حقوق العباد
 پورے کر دے سن تے اللہ دے حق پورے کر دے سن۔ اور جدوں دین دے
 مقابلے و چہ متصادم ہندی سی دنیا۔ تے اوہ اللہ والے چار روزہ سمجھ کے۔ دنیا نوں
 ٹھکرا کے دین دارستہ اختیار کر دے سن اور ایہو گل قرآن و چہ اللہ تعالیٰ نے
 فرمائی۔

مَا هَذِهِ الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَهُوٌ وَلَعِبٌ

آخرت دا ٹھکانہ

جیہڑا اوہ ہمیشہ رہن والا۔ آخرت دا اوہ مقام جیہڑا اوہ ہمیشہ رہن والا۔
 اوہنوں فنا نہیں۔ اوہدے و چہ بقا اے اوہدے و چہ دوام ایں۔ اوہدے و چہ ہمیشگی
 اے۔ دنیا فانی اے مٹ جائے گی دنیا دی زندگی چار روزا اے لیکن جیہڑی آخری
 زندگی ملنی اے اوہدا کنارہ ای کوئی نہیں۔

ایہہ قرآن پاک دی جیہڑی آیت اے۔ ایہدے اے تے عمل کر کے دس دتا

فاطمہ دے لال امام حسین رضی اللہ عنہ نے۔

امام حسین رضی اللہ عنہ

امام پاک نے جیہڑا رستہ اختیار کیا۔ عمل کر کے دسیا۔ دنیا ملدی اے بے
پناہ دنیا مال ملدا بے پناہ عزت ملدی اے، سطوت ملدی اے، دولت ملدی
اے، اقتدار ملدا اے۔ لیکن شرط ایہہ دے کہ دین دے اصول نوں ٹھکرا کے۔
اپنے ضمیر دے خلاف یزید دے حق وچ فتویٰ دے دوو۔ ضمیر دا سودا کر لو۔ جیہڑی
گل تہا ڈا دل نہیں من دا۔ اوہ کرو۔ دولت وی لے لو۔ اقتدار لوو۔ دنیا لے لو۔
جی چاہندے او دنیا لے لوو۔ مال و ملال لوو۔ لیکن علامہ اقبال نے آکھیا۔ اللہ
تعالیٰ دے شیر مرداں دا ایہہ شیوا نہیں ہندا۔ کہ دل کجھ ہو سوچے زبان کجھ ہو
آکھے علامہ اقبال نے آکھیا۔

ہزار خوف ہو لیکن زبان ہو دل کی رفیق

لکھ خطرے ہوں زبان دل دی ساتھی ہونی چاہی دی اے

جو دل وچ آئے اوہ زبان وچوں نکلے۔ جیہڑی دھڑکن اے اوہ تہا ڈی

نوک زبان اُتے آئے

ہزار خوف ہو لیکن زبان ہو دل کی رفیق

یہی رہا ہے ازل سے قلندروں کا طریق

ایہہ مڈھوں لگے آئے اے جیہڑے مرد قلندر ہندے نے۔ اوہ زبان تے

دل وچ فرق نہیں پاندے۔ جو دل اُتے آئے اوہ زبان وچوں کہندے نے۔

امام حسین رضی اللہ عنہ دے سامنے گل رکھی گئی حضرت دنیا لے لوو۔ پیسہ لے

لوو۔ کوٹھیاں لے لوو۔ گورنری لے لوو صرف ایناں کیہہ دوو کہ یزید برحق اے۔

امام پاک رضی اللہ عنہ تے مومن نوں دس دتا۔ مومنناں دنیا بری تے نہیں۔ دنیا جائز کما

لے، جائز اے، جائز دولت کما، جائز تجارت کر لے، رزق حلال جنان کماناں
 ای کمالے۔ تے اللہ تے اللہ دے بندیاں دے حق پورے کر۔ اوہ دنیا باعث
 برکت ای۔ اوہ دے وچہ دین تے دنیا دیاں بہتریاں نی۔ لیکن جیہڑی دنیا
 اصولاں نوں وچج کے حاصل کیتی جائے۔ انہوں یزید تے قبول کر سکدا۔ حسین
 فاطمہ لال دا کدی قبول نہیں کرداتے مومن۔

دوسرا سبق امام حسین رضی اللہ عنہ دا۔ امام پاک رضی اللہ عنہ نوں جدوں ایہہ پیشکش کیتی
 گئی۔ عامل مدینہ نوں یزید دا آرڈر آیا۔ کہ بلاؤ حسین رضی اللہ عنہ نوں تے بلا کے آکھ
 بیت کرن۔ عامل مدینہ دے دل وچہ ایہہ احترام آیا۔ مدینے دے گورنر نے سوچیا
 ایہہ اوہ دروازہ اے جتھے جبریل بھی ہتھ بندھ کے آندا۔ میں امام پاک نوں سدنا
 نہیں ایہہ توہین اے اہل بیت دی۔

عامل مدینہ امام حسین رضی اللہ عنہ دی چوکھٹ اُتے آیا۔ تے آکے عرض کر دایا
 سرکار۔ تسیں معزز او محترم اوتسیں فاطمہ الزہرا دے لخت جگر او۔ حضور میں ٹر کے
 تہاڈے دروازے تے پہنچیا، مجبور آں۔ سرکاری آرڈر آیا اے۔ حضور میں تہا نوں
 بلا بھی سکناں ساں۔ لیکن میرے ضمیر دی آواز ایہہ سی۔ امام پاک نوں نہ بلائیں
 خود مرید بن کے بارگاہ وچج جا۔ تے حضور ایہہ یزید دا پیغام بے ایہہ یزید نے
 آکھیا۔ یزید پیا کہند اے امام عالی مقام پوری دنیا نے مینوں بادشاہ من لیا۔
 ساری دنیا مینوں تسلیم کر لیا۔ تسیں بھی تسلیم کرو۔ بادشاہ منوں او یزید پیا کہندا
 یا سرکار اسیں تہا نوں اہندا انعام بھی دیواں گے تے محروم نہیں لٹاواں گے۔ حضور
 جنی دولت کہندے او یزید دین لئی تیار اے۔ جیہڑا عہدہ منگ دے او یزید اقتدار
 وچہ شامل کر لے گا۔ حضور جنان مال منگ لوو یزید دین لئی تیار اے۔ صرف اپنی
 مبارک زبان توں ہاں کر دیو۔ کہ یزید دی بادشاہت برحق اے۔

امام پاک رضی اللہ عنہ نے فرمایا عامل مدینہ ایہناں اکھاں نے ممبر اُتے اپنے نانا
جان نوں ویکھیا۔ میں نانا جی نوں ممبر اُتے ڈٹھا۔ میریاں نگاہواں نے صدیق
اکبر رضی اللہ عنہ دی صداقت ویکھی اے میں فاروق اعظم رضی اللہ عنہ دی عدالت ویکھی اے
میریاں اکھاں عثمان غنی رضی اللہ عنہ دی حیا ویکھی اے میں ابا جان حیدر کرار دی شجاعت
ویکھی اے۔ چونہ یاراں دی برحق خلافت ویکھی اے۔ میں چونہاں یاراں نوں
ایں ممبر اُتے خلیفہ ویکھیا۔ جہاں نظراں نے۔ نانا نے مصطفیٰ اللہ علیہ السلام دی زیارت
کیتی اے۔ جہاں نظراں صدیق اکبر دی صداقت ویکھی اے۔ جہاں نظراں
فاروق اعظم دی عدالت ویکھی اے۔ جہاں نگاہواں نے عثمان غنی دالتقویٰ تے
حیا دیکھی اے۔ اہناں نظراں نے حیدر کرار دی شجاعت ویکھی اے۔ اوہ معیار
میری نظراں وچ یزید چچا ای نہیں۔

دیکھو جیہڑے دشمنان اہل بیت نے اوہ کہندے نے اقتدار دی جنگ سی۔
بنو امیہ اور نبی ہاشم دی جنگ سی۔ دونواں خوناں دی لڑائی سی۔ ایہہ تے حضرت علی
رضی اللہ عنہ تے امیر معاویہ رضی اللہ عنہ دیاں جنگاں رہیاں۔ خاندانی جھگڑا سی۔ لیکن
مسلمانوں میرا ایمان اے۔ جیہڑی تربیت محمد مصطفیٰ اللہ علیہ السلام نے امام پاک
رضی اللہ عنہ نوں دتی۔ میرے امام رضی اللہ عنہ اہناں چیزاں توں بالا تر سن۔ امام پاک رضی اللہ
نوں ایسے واسطے اُمت نے یاد رکھیا۔ خدا دی قسم ایں قیامت تک اُمت یاد رکھے
گی۔ امام پاک رضی اللہ عنہ اسلام دی تاریخ وچ پہلا موقع اے میرے امام نے ویکھیا
نبی کریم اللہ علیہ السلام نوں حسین دے نانا کملی والے نالے مسلماناں دے نبی نے
نالے مسلماناں دے امام نے۔ نالے مسلماناں دے خطیب نے۔ نالے مسلماناں
دے نکاح پڑھاندے نے تے۔ نالے مسلماناں دیاں غماں وچہ شریک ہندے
نے۔ نالے نبی نالے خطیب نبی دی تے امام بھی نبی بھی تے خطیب بھی۔ نبی تے

جنازے پڑھانڈے نے۔ جنازیاں ڈی امامت کر ڈے نے۔

ایڈھر ویکھیا امام نے صدیق اکبر نوں۔ مسلماناں دا خلیفہ بھی اے
 مسلماناں دا امام بھی اے۔ مسلماناں دا خطیب بھی اے۔ مسلماناں دے نکاح
 بھی پڑھانڈا۔ مسلماناں دے جنازے بھی پڑھانڈا۔ نالے مولوی نالے دین دا
 عالم نالے قرآن دا عالم نالے مسلماناں دا حاکم۔ یا روایہ معیار سی جہڑی خلفائے
 راشدین تک جہڑی اسلام دی برحق مسلماناں دی سلطنت آئی۔ اک معیار سی
 حاکم دا کہ جس طرح ویکھو ایہہ نماز اے ناں۔ نماز واسطے ہزاراں کنڈیشناں نے
 کہ امام کہنوں ہونا چاہی دا۔ امام واسطے عالم ہونا، قاری ہونا، دین دے مسائل
 جاننا اور ایہدے نال نال پاکیزہ کردار ہونا پہلی شرط اے۔

امام مسجد جیہڑا مسلماناں دی قیادت کر دا اے۔

اوہ عالم بھی ہووے اوہ قاری بھی ہووے۔ اوہ بلند کردار بھی ہووے
 اوہدی چادر عزت اُتے کوئی دھبہ نہ ہووے۔ تے بے داغ ہوکے تے مسلماناں
 دے اگے کھلو سکے۔

کوئی فاسق، کوئی فاجر، کوئی شرابی، کوئی زانی کوئی بدکار مسلماناں دی
 امامت نہیں کر اسکدا۔ فاسق دے چھپے نماز نا جائز۔ بدکار چھپے نماز نا جائز بد عمل
 چھپے نماز نا جائز ایسے طرح سانوں کملی والے ﷺ نے عملی طور تے مسلماناں
 دی حکومت دا معیار بھی دس دتا۔ کہ جس طرح امام مسجد واسطے شرائط نہیں۔ ایسے
 طرح مسلماناں دے بادشاہ واسطے بھی شرطیں نے۔ مسلماناں دا حاکم مسلماناں
 دا امیر۔ مسلماناں دا سربراہ مسلماناں دا بادشاہ۔ شرابی نہیں ہو سکدا۔ اگر ہوئے
 تے غلط اے۔ مسلماناں دا بادشاہ بے نماز نہیں ہو سکدا اگر ہوئے تے غلط اے۔
 سب توں پہلی مثال امام حسین رضی اللہ عنہ دی زندگی وچہ آگئی۔ جیہڑے معیار امام

حسین رضی اللہ عنہ نے مسلمانان دے صدر واسطے قائم کیتے۔ کہ اوہ صاحب تقویٰ ہووے عادل ہووے۔ مصنف ہووے، عالم ہووے اور نمازی ہووے بلکہ مسلمانان دا امام ہووے۔ ایہہ جیہڑیاں شرطان عملاً خلفائے راشدین نے وسیاں پہلا موقع اسلام دا کہ بادشاہ وچہ ایہہ نہیں پائیاں جازہیاں۔ یزید وچہ ساڈے امام حسین رضی اللہ عنہ دی ایہو ای عظمت اے۔ کہ اگر امام حسین رضی اللہ عنہ حالات نال صلح کر لیندے۔ اگر امام حسین رضی اللہ عنہ درگزر کولوں کم لیندے۔ اگر امام حسین تقیہ بازی کولوں کم لیندے اگر امام پاک رضی اللہ عنہ دل دی گل دل وچہ چھپا کے رکھدے۔ تے ملت اسلامیہ دے سامنے کوئی مثال نہیں سی۔ کہ حق و باطل دی خاطر کوئی بہادر انسان اصولان دی خاطر۔ دین دی خاطر۔ مثال پیش کر سکے۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے مسلمانان نوں ایہہ ہی درس دتا کہ اے مسلمانوں بے عمل بے علم بادشاہ نوں کوئی حق نہیں کہ مسلمانان تے حکومت کرے۔

امام پاک رضی اللہ عنہ دا عامل مدینہ نوں جواب

امام پاک نے فرمایا عامل مدینہ دیکھ میں کون آن۔ ایہہ عامل مدینہ تہاڈی مہربانی تسیں آئے ہو میرے دروازے تے۔ تہاڈا پیغام میں سن لیا۔ یزید دا پیغام میرے تک پہنچ گیا۔ لیکن جناب عامل میریاں اکھاں نے صدیق اکبر رضی اللہ عنہ دی صداقت دیکھی۔ میریاں اکھاں نے فاروق اعظم رضی اللہ عنہ نوں مدینے دا پہرا دیندیاں دیکھیا۔ اللہ اکبر

نال ایہہ بھی گل یاد رکھو۔ قربان جاواں فاطمہ دلال کڈا غیرت منداے۔ امام پاک رضی اللہ عنہ کتنے غیور نے۔ کتنے غیرت مند نے کہ نال دے دین تے آنج نہیں آن دیندے پئے۔

یزید جیہا بے عمل دیکھیا تے امام حسین رضی اللہ عنہ نتر کے آگے میدان وچہ فرمایا

میری گردن اتر سکی اے لیکن حسین رضی اللہ عنہ واہتھ یزید پلید دے ہتھ اتے نہیں
 آسکد امام پاک دا ایہہ کردار دلیل اے ایس گل دی۔ خدا نخواستہ اگر صدیق اکبر
 رضی اللہ عنہ دی صداقت وچہ کوئی شبہ ہندا، اگر فاروق اعظم رضی اللہ عنہ دی خلافت وچہ کوئی شبہ
 ہندا، اگر عثمان غنی رضی اللہ عنہ دے کردار تے کوئی دھبہ ہندا، اگر حیدر کرار وچہ معاذ اللہ
 کوئی خامی ہندی اوہ حسین رضی اللہ عنہ جہڑا کر بلا وچہ آکے پورے گھرنوں قربان پیا
 کراندا ہے صدیق اکبر رضی اللہ عنہ وچہ کمی ہندی ہے فاروق اعظم وچہ خامی ہندی ہے
 عثمان غنی رضی اللہ عنہ وچہ کوئی نقص ہندا۔

تے خدادی قسمیں کر بلا توں پہلاں ایہہ کم ہو جانا سی۔ لہذا ایہہ اوہ امام
 حسین رضی اللہ عنہ ایں جہننے صدیق اکبر چھے نمازاں پڑھیاں ایہہ اوہ امام حسین رضی اللہ عنہ
 ایں جہننے فاروق اعظم رضی اللہ عنہ چھے نمازاں پڑھیاں۔ ایہہ اوہ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ
 ایں جہننے عثمان غنی رضی اللہ عنہ چھے نمازاں پڑھیاں۔ جہننے مولا علی چھے نمازاں
 پڑھیاں۔ امام حسین دامقندی بننا صدیق اکبر رضی اللہ عنہ چھے نمازاں پڑھناں۔ عمر
 فاروق رضی اللہ عنہ چھے نمازاں پڑھنا، عثمان غنی رضی اللہ عنہ دی اقتدا وچہ کھلونا۔ دلیل اے
 ایس گل دی۔ کملی والے دے چارے یار برحق سن۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے
 فرمایا میں تے انہاں شہزادیاں نوں ویکھیا۔ میریاں نگاہاں بنا منے معیار اوہ دے
 جیہڑا خلفائے راشدین دامعیار اے۔

امام پاک رضی اللہ عنہ نے فرمایا عامل مدینہ یزید نوں لکھ دے۔ میری گردن جدا
 ہو سکی اے۔ فاسق آگے جھک نہیں سکی۔ گردن کٹا دیاں گا۔ فاسق آگے خم
 نہیں کراں گا۔ میرا انکار اے۔ عامل مدینہ نے عرض کیتی حضور سوچ لو۔ سرکار
 بڑا خطریاں دارستہ ہے۔ تے یزید دی نظر تہاڈے اُتے وے۔ حضور اگر یزید
 نوں ناراض کر لیا۔ تے تہاڈی زندگی خطرے وچہ پے جائے گی۔ امام رضی اللہ عنہ نے

فرمایا زندگی چار روزہ اے۔ ہن میری دنیا تے دین دا تصادم پیا ہندا۔ یازیدنوں
راضی کر کے دنیا بنا لوواں۔ اور یزیدناں ہاں کر کے اپنی دنیا آباد کر لوواں۔ لیکن
دوسری طرف مرادین برباد ہو جائے گا۔ تے نانا ناراض ہو جائے گا۔ ہن تے
دوا کی گلاں نے

ہن اس تو سوارستہ ہو رکوئی نہیں یاں یزیدنوں راضی کراں۔ یاں نانا نے محمد
مصطفیٰ ﷺ نوں راضی کراں۔ ہن تے اکوای رستہ اے یا اپنی دنیا بنا لوواں۔ یا
اپنا دین بنا لوواں۔

مسلمانو! امام پاک رضی اللہ عنہ نے سانوں ایہو دسیا کہ جدوں دین تے دنیا
متصادم ہو جان۔ تے سچا مومن اوہ دے جیہڑا چار روزہ زندگی چھڈ کے محمد مصطفیٰ
ﷺ دے دین نوں سینے نال لاوے۔ امام پاک رضی اللہ عنہ سانوں ایہہ سبق دتا
اے کہ اے مومن سرکار مدینہ ﷺ دے غلام زندگی وچہ اگر ایہو جیہا موقع
آجائے۔ تیرا انتخاب اے جیہڑا رستہ چننا ای، دین بنا نا کہ دنیا بنانی۔ سچا حسینی اوہ
ای۔ جیہڑا نانا نے دے دین نوں آباد کرے۔

دین مصطفیٰ ﷺ نوں سر بلند کرے دنیا آباد کرو گے تے محمد مصطفیٰ
ﷺ ناراض ہوں گے۔ جیہڑی دنیا دین نوں ٹھکرا کے ملے۔

مرے امام پاک رضی اللہ عنہ نے سبق ایہہ دتا کہ ایہہ دنیا چار روزا اے۔ دنیا
ٹھکرائی جاسکدی اے۔ ایہہ حکومت تے بادشاہت فانی اے۔ حکومت ٹھکرائی
جاسکدی اے پرانا کملی والے دادل نہیں دکھایا جاسکدا۔ امام پاک نے حضور
ﷺ نوں راضی کیتا۔

عالم مدینہ نے عرض کیتا سرکار سوچ لوو۔ خطرناک ہے ایہہ رستہ جیہڑا
چن دے او پے خطرے دارستہ اے۔

امام پاک رضی اللہ عنہ نے مسلمانوں سانوں دسیا کہ دین دے رستے وچہ جیہڑی مصیبت آئے اوہنوں راحت سمجھ کے قبول کرنا ایہہ امام حسین رضی اللہ عنہ دی سنت اے او انہوں کہندے نے تسلیم ورضا ایسے چیز داناں تسلیم کہ خطرات نوں خطرات سمجھ کے دین مصطفیٰ ﷺ دی سر بلندی دی خاطر اگر انسان برداشت کرے ایہندا ناں اے تسلیم۔ اپنے آپ نوں سپرد کردنیا اللہ دی مرضی تے۔ امام پاک رضی اللہ عنہ نے آکھیا مینوں خطریاں دارستہ قبول اے۔ یزید نوں لکھ دے کہ حسین نے بیت نہیں کرنی۔ اللہ اکبر۔

احمد ندیم قاسمی نے امام حسین رضی اللہ عنہ دی غیرت دا آپ دے دل دے جذبات دا ترجمہ کیتا۔ آپ نے فرمایا عامل مدینہ یزید نوں حسین دا جواب لکھ دے۔ آپ نے فرمایا جواب ایہہ دے کہ

حالات کے قدموں میں قلندر نہیں گرتا
ٹوٹے بھی ستارہ تو زمین پر نہیں گرتا
دریا توں سمندر میں گرا کرتے ہیں ہر دم
لیکن کسی دریا میں سمندر نہیں گرتا

امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے فرمایا کہہ دے یزید نوں توں مینوں گورنری پیا دیندا ایں۔ توں مینوں حکومت پیا دیندا ایں سوچ میں کون آں۔ توں حکومت دا لالچ دیندا ایں۔ میں اوس ٹبر دا فرزند آں اوس ناناں دا چشم و چراغ آں۔ دوہاں جہاناں دیاں بادشاہیاں میرے ناناں دے جوڑے دی نوک توں قربان۔ توں حکومت کہنا۔ میں اوہدا دو تہرا آں جہدی ساری کائنات اُتے حکومت اے۔ اسیں مختار آں، اسیں حاکم آں، اسیں جس زمین اُتے رہیے۔ اسیں آسمان آں۔ کہہ دے یزید نوں بیعت نہیں کرنی۔ یزید دا جوابی خط آیا۔ عامل مدینہ نوں

آکھیا۔ امام حسین رضی اللہ عنہ نون آخری انتباہ اے۔ کہو امام پاک نون جے مینوں
بادشاہ نہیں مناتے مدینے پاک نون چھڈ دیو۔ نکل جاؤ مدینوں۔

یزید کہند امدینہ میرا، مکہ میرا، شام میرا، مصر میرا، حجاز میرا میں بادشاہ واں
میری شاہی میرا آرڈر اے اپنے ناناں دا شہر چھڈ دیو۔

حضور یزید کہند اے وطن چھڈ دیو قربان جاواں امام پاک رضی اللہ عنہ توں۔
میرے امام نون پتہ سی۔ مدینہ تے میرا جند جان مدینہ ایں تے سبز گنبد تے امام
پاک دے کلجے دی ٹھنڈی۔ ناناں دا مزار امام پاک دے دل دی ٹھنڈک۔ لیکن قربان
جاواں امام پاک دی سیرت اتوں

میرے پاک امام نے دسیا۔ کہ ناناں جان داروضہ۔ نبی پاک ﷺ دا
سبز گنبد نبی پاک رضی اللہ عنہ دا پاک شہر مدینہ۔ ساری دنیا کھچی مدینے کول اوندی اے
سازی دنیا دے دل مدینے لئی دھڑکدے نے۔ ایہہ سب توں زیادہ وڈا وطن
ایں۔ سب توں زیادہ عزیز دولت اے لیکن اک پاسے ناناں دا اسلام ایں اک
پاسے سنہری اصول نے۔ اک پاسے وطن دی محبت اے امام پاک رضی اللہ عنہ نے دسیا
جدوں اسلام دے مقابلے وچہ وطن پرستی آجائے۔ تے حسینی اوہ دے جیہڑا دین
توں وطن بھی قربان کر جائے۔ چھڈ دیاں گیا وطن۔ میرے کلجے تے ہتھ پایا یزید
نے۔ کہ ناناں داروضہ چھڈ دے تے مدینوں نکل جا۔ مینوں ایہہ صدمہ بھی گوار
اے مینوں ایہہ مصیبت بھی قبول اے۔ میں ناناں پاک دا گنبد چھڈ جاوا گا۔ پر
نانے دادین نہیں چھڈنا۔ فرمایا اسیں تیار آں۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ کر بلا دیا
ساریاں تاریخاں پڑھ کے دیکھو سب تاریخاں وچہ موجود اے کسے مکتب فکر ناں
تعلق ہونے۔ تاریخاں وچہ ایہہ روایت موجود اے کہ جدوں ساڈے امام حسین
رضی اللہ عنہ نے مدینہ منورہ چھڈیا۔ مدینوں مکے گئے جدوں تے پہلے حضرت امام حسین

رضی اللہ عنہ نے اپنے نانا جان محمد رسول اللہ ﷺ دے روئے اُتے حاضری دتی۔ سب تاریخاں توں ثابت اے۔ اور ایس روایت دا کوئی انکار نہیں کر سکا۔ بعض روایات وچہ جیہڑے الفاظ اور جملے آئے نے۔ امام پاک رضی اللہ عنہ نے حضور ﷺ دے روئے تے کہے تاریخاں وچہ اوہ الفاظ موجود نے۔ نبی پاک رضی اللہ عنہ دی قبر مبارک۔ حضور علیہ السلام دی مرقد مبارک۔ نبی پاک ﷺ دی آرام گاہ۔ اونہاں مٹی دے زریاں توں صدقے جیہڑے ذرے نبی پاک ﷺ دا قدم پئے چمدے نے۔ اونہاں ذرات توں قربان اوس مٹی دے تقدس توں قربان جہنے نبی پاک ﷺ دے جسم نوں چھاماریا ہو یا اے۔ امام حسین رضی اللہ عنہ آئے حضور ﷺ دے روئے پاک تے۔ تاریخاں پڑھ کے دیکھ لوو۔ کی عرض کیتا امام حسین رضی اللہ عنہ نے آپ نے سلام عرض کیتا۔

السلام علیک یا جدی یا رسول اللہ

میرے نانا جان یا رسول اللہ ﷺ حضور میرا سلام قبول فرماؤ ایہہ سب روایات توں ثابت اے امام پاک رضی اللہ عنہ دم رخصت مدینہ منورہ چھڈن لکیاں رسول پاک ﷺ دی قبر اُتے آکے کہندے نے۔ اے میرے نانا جان کملی والے تینوں حسین و اسلام۔ سلام آکھیا۔ اور بعض روایتاں وچ آوند ایسے آنسوں نکلے۔ امام حسین رضی اللہ عنہ دے کہ آپ دی داڑھی مقدس۔ اتھرواں نال بھر گئی ایہہ اتھر و کوئی ڈردے۔ اتھر و نہیں جدائی دے آنسو نے۔ پچھو اوہناں حاجیاں توں۔ خدا دی قسم اے جیہڑے حضور ﷺ دے روئے توں واپس اوندے نے جدوں سلام الوداع حضور ﷺ دے روئے تے۔ حاجی کہندے نے کی کیفیت ہندی۔ اونچ جا پدا اے جیویں۔ ماں دی گود و چوں بچے نوں چھینیا جا رہیا اے۔ امام پاک رضی اللہ عنہ نے عرض کیتا یا رسول اللہ تیری بارگاہ وچ تیرے دو تہرے حسین دا سلام۔ اتھر و آں

نال داڑھی بھر گئی امام حسین دی اور بعض روایتیں وجہ آندا اے بنی پاک ﷺ
دے روضہ پاک نوں چھا مار لیا، چمڑ گئے روضے پاک نوں تے جیہڑے الفاظ
روضے پاک تے کہے تاریخاں وجہ موجوداے۔

امام پاک رضی اللہ عنہ نے عرض کیتی یا رسول اللہ ﷺ ویکھو تہاڈے قدماں
تے کون کھڑا اے۔ یا رسول اللہ میں حسین آں میں اوہ دو تہراواں۔ جدوں روند
اساں تے تسیں میری ماں فاطمہ نوں کہندے ہندے سو۔ بیٹی فاطمہ حسین نوں
نہ رون دیا کر حسین روئے تے دل مصطفیٰ اُتے ہتھ پیندا اے۔

حدیثاں وچ موجوداے رون دی آواز آئی۔ بی بی فاطمہ رضی اللہ عنہا دے
کمرے وچ تے چھوٹے سن حسن حسین تے حضور نوں بچے دے رون دی آواز
آئی۔ فرمایا فاطمہ کون پیاروندا اے۔ وہی نے عرض کیتی یا رسول اللہ حسین پیار
روندا اے۔ حضور ﷺ نے فرمایا فاطمہ حسین نوں نہ رون دیا کر۔ ایہہ روئے
تے میرے دل اُتے ہتھ پیندا اے۔ عرض کیتی یا رسول اللہ میں اوہی حسین آں۔
جدھے آنسو تسیں برداشت نہیں کردے۔ جنہوں موہڈیاں تے سوار کردے سو۔ یا
رسول اللہ ﷺ میں پشت اُتے بہندا اساں تسیں سجدے دراز کردیندے سو۔
کدھرے حسین نوں چوٹ نہ لگ جائے۔ میرے نانا جان آج تہاڈے
دوہترے حسین تے کتنی مصیبت پئی اے۔ کتنا بڑا امتحان پیا اے۔ آج تہاڈے
دوہترے نوں دیری تہاڈے قدماں وجہ نہیں رہن دیندے۔ حضور آخری سلام۔

یا رسول اللہ ﷺ پچھانوں میں حسین آں۔ یا حضور ﷺ تساں فرمایا سی

الْحُسَيْنُ مِنِّي وَأَنَا مِنَ الْحُسَيْنِ

حسین میرے وچوں میں حسین وچوں یا رسول اللہ پچھانوں میں حسین آں
روایات وجہ آوندا اے۔ امام حسین رضی اللہ عنہ روضے اُتے بہت روئے۔

اور ایہہ اک چیز ای ایسی اے حضور دے روضہ مبارک اُتے جاؤ۔ خدا دی قسمیں دنیا دے سارے غم دنیا دے سارے اندیشے۔ دنیا دے سارے غبار آنسو بن کے حضور دی بارگاہ وجہ نکل جان دے نے۔ ایہہ تے شانیں اور میرا جیہڑا اپنا تجربہ اے

حضور سب نوں تے اللہ تعالیٰ سب نوں حریم شریفین دی زیارت عطا فرمائے آمین۔

دو مقام ایسے نے جتھے آنسو اے کنٹرول نہیں رہندا بے اختیار آنسو آندے نے

اک ملترم جتھے حاجی کعبے دی چوکھٹ نوں پھڑ کے روندے نے۔ تے انج چوکھٹ پھڑ کے تے حاجی جتھے دعاواں منگدے نے تے اوہنوں کہندے نے ملترم۔ ملترم دامتنی چڑن والی جگہ جتھے چڑ کے حاجی روندے نے یا ملترم یا کملی والے دیاں سنہری جالیاں جس ویلے اُمتی کھلوندا تے اُمتی دے دل دی ایہو آواز آندی سوہنیا توں شفقت المذنبین ایں۔

میں تیرا گنہگار اُمتی آں۔ آنسو اے کنٹرول نہیں رہندا۔ بے اختیار آنسو آندے نے۔

امام پاک نے روضے تے جا کے سلام آکھیا۔ آکھیا السلام علیک یا جدی یا رسول اللہ اپنے دل دا حال آکھیا۔ دل دا غبار کڈھیا۔ حضور ﷺ نوں اپنی حاجت پیش کیتی۔ حضور نوں اپنی داستان غم سنائی۔

معلوم ہو یا نبی کریم ﷺ دے روضے اُتے جانا نیت کر کے جانا۔ ارادہ لیکے جانا ارادہ کر کے نبی پاک ﷺ دے روضے دی حاضری دینا۔ ایہہ برا کم نہیں۔ بدعت نہیں بلکہ امام حسین رضی اللہ عنہ دی سنت اے میں تاں پیا کہناں بعض بد

عقیدہ حدیث پڑھ جانے نے لَا تَشْدُ الرَّحَالُ كَهَيْتِ كَرَكِ نَهْ جَاوْ۔ انج
مسجد نبوی وچ جاو تے لنگھدے لنگھدے حضور نون سلام کہہ لئو۔ نیت کر کے نہ
جاو۔ امام حسین رضی اللہ عنہ نیت کر کے گئے کہ میں مدینہ چھڈن لگان۔ نانے پاک
دی بارگاہ وچہ چلیاں۔ نیت کر کے جانانے نبی پاک نون سلام کہنا۔ سلام
کیون کہیا جاندا۔ شریعت دامسلہ بھی یاد رکھو۔

مسئلہ شریعت دا سلام اوہنوں آکھو۔ جیہڑا سنے تے سن کے جواب بھی
دوے۔ اک شرط اے جیہڑا سنے۔ تے اگوں جواب بھی دوے سلام اوہنوں کہنا
جائز اے۔

چنانچہ مسئلہ اے شریعت دا۔ جیہڑا قرآن پاک پیا پڑھدا اوہنوں سلام نہ
آکھو۔ کیوں اوہ سن داتے ہے جواب نہیں دے سکدا۔ جیہڑا مسلمان نماز پیا
پڑھدا نمازی نون سلام نہ آکھو۔ سن تے لئے گا تہانوں جواب نہیں دے سکدا۔
جیہڑا شخص بیت الخلا وچہ بیٹھا اے، اوہنوں سلام نہ آکھو۔ سن دالیانوں جواب نہیں
دے سکدا۔ جیہڑا مسلمان غسل کردا اوہنوں سلام نہ آکھو۔ سندا تے پیا پر اوہ
تہانوں جواب نہیں دے سکدا۔

سلام اوس مسلمان نون کہنا چاہی دا جیہڑا سنے تے سن کے اگوں آکھے
وعلیکم السلام۔ امام پاک رضی اللہ عنہ نے نبی کریم صلی اللہ علیہ وسلم دے روئے تے جا کے سلام
عرض کیتا۔ تے آکھیا السلام علیک یا جدی یا رسول اللہ معلوم ہو یا۔ امام پاک دا
عقیدہ ایہہ سی کہ نبی کریم قبر وچہ سندے بھی نے تے سن کے جواب بھی دیندے
نے۔ الحمد للہ ساڈا بھی ایہو عقیدہ اے کملی والے صلی اللہ علیہ وسلم سن دے بھی نے تے
جواب بھی دیندے نے۔

ایک روایت وچ آوند اے اپنے روئے اپنے روئے امام پاک نون نیند

آگئی۔ حضور ﷺ دی قبر انور اُتے کچھ استفراق طاری ہو گیا۔ کچھ نیم مدھ ہوشی
داعالم اے۔

امام پاک نے دیکھیا خواب وچ نبی کریم دی قبر داسینہ شق ہو گیا۔ حضور
ﷺ دی قبر داسینہ شق ہو یا قبر وچوں دوہاں جہاناں دے والی جناب محمد مصطفیٰ
ﷺ تشریف لیائے۔ حضور ﷺ اٹھے نبی کریم ﷺ نے اپنے دو ہترے
حسین نوں اپنی آغوش وچ لے لیا چہا مار یا حضور ﷺ نے

نبی کریم ﷺ دی اکھاں وچ آنسو نے حضور ﷺ دالباس گردالود
اے۔ حضور ﷺ دے چہرے توں تھکن دے آثار نے نبی کریم دی داڑھی غبار
آلود۔ حضور دیا زلفاں بکھریا ہوئیاں نے تے نبی کریم ﷺ چہا مار کے
فرماندے نے پتر حسین مینوں بے خبر نہ سمجھیں مینوں ترے اک اک قدم داعلم
اے۔ میں جانداواں پتر اتوں شہادت دی منزل دارا ہی ایں۔ ایہہ بیٹا میری
داڑھی تے جیہڑا غبار اے کربلا دی مٹی دا غبار اے۔ میرے لباس تے مٹی کربلا
دی مٹی آے۔ میرے آنسو تیری مصیبت تے پئے نکلدے نی۔ یاد رکھیں پتر
توں فاطمہ دادودھ پیتا اے۔ شیر خدا دی گود کھید یا ایں۔ توں مصیبتاں وچ بتلا
ہونا اے خبر دار حسین فاطمہ دے دودھ نوں لاج نہ لائیں پتر صبر کریں۔ حضور
ﷺ نے فرمایا بیٹا ایہہ مٹی کربلا دی اے۔

پتر میں کربلا وچوں آیا آں۔ بیٹا میں جانداواں توں شہادت دارا ہی ایں
پتر تیری منزل داعلم ایں۔ حسین یاد رکھیں فاطمہ الزہرا رضی اللہ عنہا دے دودھ دی لاج
رکھنی ایں۔ شیر خدا دی شجاعت دی لاج رکھنی ایں۔ پتر امیرے لمیاں سج دیاں دی
لاج رکھنی ایں۔ پتر اجار ب تینوں صبر دی توفیق عطا کرے۔

حضور ﷺ نے امام حسین رضی اللہ عنہ نوں تسلی دتی۔ امام پاک اٹھے۔ سارا

غبار دل توں ہٹ گیا۔ نبی پاک ﷺ نے حوصلے دے دتے۔ نبی پاک ﷺ نے جراتاں دتیاں۔ نبی پاک ﷺ نے استقامتاں دے دتیاں۔ نبی پاک ﷺ نے منزل دس دتی امام پاک نوں رضی اللہ عنہ

روایت وچ آندا اے حضور ﷺ نے فرمایا پتر مینوں اے پتہ اے توں شہید ہونا۔ توں شہادت دارا ہی ایں۔ اے حسین فکر نہ کر۔ تھوڑی جی تکلیف اے۔ تھوڑی جی مصیبت اے۔ چند لمحات دا کھیڈ اے۔ پتر اتوں ایدھروں شہید ہوئیں گا۔ اوہدھروں جنت دے اٹھے دروازے کھلے ہون گے۔ تیری ماں فاطمہ تے تیرا باپ علی جنت دے دروازے تے تیرا نظار پئے کر دے نے حضور ﷺ نے امام پاک نوں حوصلہ دتا۔ تے میرے امام نے کہیا۔

مصمم عزم تلواروں کے روکے سے نہیں رکتا
اور سر خود دار شاہوں کے جھکائے سے نہیں جھکتا

قربان جاواں حسین تسیں کلمے دی لاج رکھئی انیویں تے نہیں خواجہ معین الدین چشتی اجمیری خواجہ غریب نواز رحمت اللہ علیہ نے فرمایا۔

شاہ است حسین بادشاہ ہست حسین
دیں ہست حسین دیں پناہ ہست حسین
سر داد نہ داد دست دردست یزید
حقا کہ بنائے لا الہ ہست حسین

لا الہ الا اللہ دی لاج رکھی امام حسین نے علامہ اقبال نے رموز خودی وجہ امام حسین رضی اللہ عنہ نوں آکھیا۔ قربان جاواں فاطمہ رضی اللہ عنہا دے لال توں علامہ اقبال نے آکھیا۔

آں امام عاشقاں پور بتول

فاطمہ بتول دا پتر تے عاشقاں دا امام اے

آں امام عاشقاں پور بتول

سرو آزادے زلبستان رسول

نبی پاک دے گلشن دا سرو دا بوٹا حسین رضی اللہ عنہ اقبال کہندے نے سرو دا بوٹا

سدھا ہندا کھلدا نہیں۔ امام حسین رضی اللہ عنہ گویا گلشن مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وسلم دے سرو رواں
سن فرمایا۔

سرو آزادے زلبستان رسول

اللہ اللہ بائے بسم اللہ بدر

علامہ اقبال آکھدے نے پیوتے بسم اللہ دی ب دا نقطہ اوہ جیہڑی

روایت اے فرمایا۔ سارا علم الحمد وچہ اے۔ تے الحمد دا سارا علم بسم اللہ وچ تے

بسم اللہ دیاں ساریاں رمزاں بسم اللہ دی ب وچ تے بسم اللہ دی ب دے

سارے رموز ب دے نقطے وچ تے حضرت علی رضی اللہ عنہ کہندے نے

أَنَا نُقْطَةُ تَحْتِ الْبَاءِ أَوْ جِيهْرَابِ دَا نَقْطَةُ أَوْه مِیْنِ عَلٰی آں۔

اقبال نے ایدھر اشارہ کیتا۔ کہ اللہ اللہ بائے بسم اللہ پدے۔ پیونے بسم اللہ

دی ب دے معنی ذبح عظیم آید پسر

فرمایا کہ نقش الا اللہ بر صحرا نوشت

الا اللہ دی تفسیر وی کر بلا دی ریت اُتے امام حسین نے اپنے خون نال

کردتی۔

نقش الا اللہ بر صحرا نوشت

سطر عنوان نجات ما نوشت

نانے نے لا الہ الا اللہ دا بوٹا لایا۔ تے اقبال کہندے اوس بوٹے نوں
 ہریاں کیتا امام حسین رضی اللہ عنہ نے اپنا خون دیکے۔ لا الہ الا اللہ دا معنی کوئی نہیں معبود
 اللہ دے سوا۔ اللہ دے سوا کوئی برتر ہستی نہیں۔ لائق تعظیم و عبادت صرف اللہ دی
 ذات اے مومن دی گردن کسی طاغوتی طاقت آگے نہیں جھکدی۔ مومن ٹینکاں
 آگے نہیں جھکدا۔ مومن اسلحے آگے نہیں جھکدا مومن حکومت آگے نہیں جھکدا۔
 مومن دی گردن صرف رب السموات آگے جھکدی دس دتا امام حسین رضی اللہ عنہ نے
 ایہہ جے مومن اللہ دے سوا کسے دے آگے سر تسلیم سر عبادت نہ جھکانا۔

فرمایا مینوں مدینے جیہا وطن چھڈنا منظور اے۔ لیکن نانے جان دے
 دین اُتے آج نہیں آن دیاں گا۔ لہذا مسلمانوں امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دا سبق یاد
 رکھو! کربلا دا واقعہ میں انشاء اللہ عرض کراں گا آئندہ داستان کربلا محض داستان
 سمجھ کے نہ سنو۔ ایہہ کوئی الف لیلیٰ دا قصہ نہیں تے کہائی تے کوئی ڈائجسٹ دا
 افسانہ نہیں۔ ایہہ کوئی ناول نہیں۔ کوئی زیب داستان نہیں ایہہ فاطمہ الزہرا رضی اللہ عنہ
 دے گھرانے دے مصائب نے ایہہ فاطمہ رضی اللہ عنہا دے گھرانے تے بڑیاں
 مصیبتاں نے تے مصیبتاں کیوں قبول کیتیاں حضرت فاطمہ الزہرا۔ دا پورا
 خاندان امام پاک رضی اللہ عنہ نے کیوں قربان کرایا۔ اوہ جیہڑا مقصد اے۔ جس مقصد
 اتوں تار کیتا سارے خاندان نوں۔

دعا کرو اللہ تعالیٰ اوس مقصد نال مینوں تے تہانوں محبت عطا فرمائے۔
 گویا امام پاک رضی اللہ عنہ دیاں نظراں وچ کائنات دی ہر دولت نالوں زیادہ
 اسلام عزیز سی۔ امام پاک رضی اللہ عنہ نے دسیا اسلام دا کوئی خزانہ مثل نہیں پاسکدا۔
 حسین دی جتیاں دی قیمت قارون دا خزانہ نہیں بن سکدا اعلیٰ اکبر رضی اللہ عنہ دی جوانی
 دال کوئی نہیں علی اصغر دے بچپن دال کوئی نہیں۔ ایہہ بے قیمت شخصیتاں دنیا

دے خزانے مٹ سکدے نے ایہاں دائل نہیں پے سکدا۔ ایڈیاں قیمتی جاناں
 قربان کدھے اُتے کیتیاں نانے دے دین اسلام اُتے۔ لہذا امام پاک رضی اللہ عنہ
 نے دسیا مینوں علی اکبر رضی اللہ عنہ توں زیادہ اسلام پیارا مینوں علی اصغر رضی اللہ عنہ دے بچپن
 تو بہتا زیادہ نانے دادین پیارا۔ مینوں اپنے ٹبرنالوں زیادہ عزت اسلام دی اے
 لہذا مسلمانوں جس عزت دی خاطر جس مقصد دی خاطر جس منزل دی خاطر امام
 حسین رضی اللہ عنہ نے اپنی قربانی دتی۔ تے اپنا گھر قربان کردتا۔ دعا کرو اللہ تعالیٰ
 سانوں او سے منزل دارا ہی بنائے۔ اوہ وے اسلام دارستہ عمل دارستہ سنہری
 اصولاں دی قدر کرنا۔ سنہری اصولاں نوں پہنچانا اور دین اور اسلام نوں کامنات
 دی ہر دولت نالوں قیمتی سمجھنا۔ اللہ تعالیٰ میرا تے تہاڈا انجام امام حسین رضی اللہ عنہ دی
 محبت اُتے کرے۔ باقی واقعات آئندہ جمعہ عرض کراں گا۔

وَآخِرُ دَعْوَانَا أَنِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

تینوں کربل دے قاری دا واسطہ ای

کلی والیا رحمت دامہینہ پاوے تینوں رحمت باری دا واسطہ ای
 جہڑی وگے مدینے دے چمن اندر اوس باد بہساری دا واسطہ ای
 جا کے عرش تے بی جنہوں بھلیوں نان اوس امت پیاری دا واسطہ ای
 جہنے غار وچہ ڈنگ تے ڈنگ کھاہے اوس یاروی یاری دا واسطہ ای
 جہڑا مہر نبوت تے کھیڈا اسی تینوں اوہدی اسواری دا واسطہ ای
 سڑے خیمیاں ول جو دیکھ کیتی اوس زینب دی زاری دا واسطہ ای
 جہنے نیزے تے چرٹھ کے قرآن پڑھیا اوس کربل دے قاری دا واسطہ ای
 روز حشر ناں صائم دی ہانہ چھٹیں
 تینوں تیسری مختاری دا واسطہ ای

الحمد لله المستعان الذي خلق الانسان وعلمه البيان والبيان
والصلوة والسلام على افضل الرسل سيد السبل محمد صلى
الله عليه وسلم رسول الانس والجان وعلى آله وصحبه الذين
تصرفوا اعلان تحقيقهم الى اعلاء كلمات الرحمن 0

اباعد

فاعوذ بالله من الشيطان الرجيم

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

وَلَنْبَلُوْكُمْ بِشَيْءٍ مِّنَ الْخَوْفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِّنَ الْأَمْوَالِ وَ

الْأَنْفُسِ وَالشَّمْرِتِ وَيَشْرِبِ الضَّيْرِيْنَ ۗ الَّذِينَ إِذَا

أَصَابَتْهُمُ مُصِیْبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلّٰهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ ۗ

صَدَقَ اللهُ فَوَلَانَا الْعَظِيمِ وَبَلَّغْنَا رِسُوْلَهُ النَّبِيَّ الْكَرِيْمَ الْاَمِيْنُ 0

وَنَحْنُ عَلٰی ذٰلِكَ لَمِنَ الشَّاهِدِيْنَ وَالشُّكْرِيْنَ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ

الْعٰلَمِيْنَ قَالَ اللهُ تَعَالٰی فِیْ شَأْنِ حَبِيْبِهِ مُخْبِرًا وَاَمْرًا اِنَّ اللّٰهَ

وَمَلَئِكَتَهُ يُصَلُّوْنَ عَلٰی النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ

وَسَلِّمُوا تَسْلِيْمًا

الْصَّلٰوةَ وَالسَّلَامَ عَلَيْكَ يَا رَسُوْلَ اللهِ

وَعَلَى الْاِكِّ وَاَصْحَابِكَ يَا حَبِيْبَ اللهِ

زینب دا ویرا گیا

مدد نہ چھڈ کے محمد دا وچہ کر پلا
 کوئی بچپن دا وعدہ نبھانا پیا
 کنڈے دریا دے پیاسے تڑندے رہے
 علی اصغر نے دس کے پیاسی زباں
 مشک تیراں تھیں جاں چھانٹی ہو گئی
 بازو دونوں قلم ہوئے عباس دے
 لٹی دیکھو حسن دی نشانی گئی
 سہرہ رزل گیا قاسم دا وچہ خاک دے
 پتہ اپنا جواں تڑندے دیکھ کے
 تاہنگ صغیر دے ملنے دی سینے رہی
 پر دے داراں نے صابر سروسنگیاں
 نانے دا لاڈلا اسے شبیر آ گیا
 دین بچاؤن نوں زینب دا ویرا گیا
 ظلم دے جو ردی انتہا ہو گئی
 پانی منگیا تے حرم دا تیرا گیا
 غازی نوں پیاس بچیاں دی یاد آ گئی
 گھوڑے توں ریت تے بے نظیر آ گیا
 ماں دے ارمان سبھی دیوچہ رہ گئے
 نیزہ ظلم دا سینے نوں چیرا گیا
 دیکھو عمر حسین دی خم ہو گئی
 آکھے اکبر دے دیلا آخیر آ گیا
 بدھے وچہ رسیاں بی بیان دے گلے

اوہ تے عابد نشانی سادات دی

جو ہمیشہ چہ ہو کے اسیر آ گیا

داڑھیاں حمید شاہ صابر بخاری

○ اسلام دانہ کوئی ناں پسندانہ کوئی ہوندا مسلمان اے
 اسلام دا بیڑا ڈب جاندا نہ ہوندا پاک قرآن اے
 حسین اسلام کوں محکم کیتا کوئی ڈسے کے پتر جواں اے
 قرآن سنایا لوکاں کوں چڑھ کے نوک سنان لے

○ دیکھو نبی حسین نے کزبل کیڈی صبر دی یار و من از نیتی
 تیغ حلق اتے سر ہے وچ سجدے ذرا آف نہ زہرا سے لال کیتی
 قلم رون لگی جسدوں لکھن لگی جو جو آل رسول سے نال نیتی
 اے امیر اسلام دی لاج کارن نہیں فاسق و فاجر دی بہت کیتی
 جہڑے موڈھے رسول سے بہن والے تھی ریت اتے ڈیرے لایے
 پچھاں بہن تے عشق توں لاج لگے پتہ عشق دی سرتے چاہیے
 میکرنا نے دی امت بخش دیوں منگن رب توں ایہہ دعا ہے
 اوس ویلے امیر شہید ہونے سجدہ عشق جو کرن ادا ہے
 ازہر امیر صابری صاحب

گرامی قدر واجب الاحترام معزز و محترم مسلمان بزرگو عزیز و دوستو اسلام

علیکم۔

محرم الحرم دی آج نو تاریخ اے ایسے دن حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ میدان
 کربلا وچ خیمہ زن بن اور آپ دے چاروں طرف یزیدی آپ دا محاصرہ کر کے
 آپ دا گھیراؤ کینا سی۔ سیدنا امام عالی مقام رضی اللہ عنہ میدان کربلا وچ مکہ معظمہ توں
 پنچے مدینہ منورہ توں آپ نے مکہ معظمہ دا سفر اختیار فرمایا اور اہل مکہ نے حضرت امام
 عالی مقام رضی اللہ عنہ دا بڑی گرم جوشی نال استقبال کینا۔ اپنے دید و دل فرس راہ کیتے۔
 اور آپ نوں اپنی حمایت اور تعاون دا یقین دلایا۔

کربلا دیاں تاریخاں وچہ اک ایہہ روایت بھی اے کہ یزید نوں جدوں
 دمشق وچہ ایہہ خبر پہنچی کہ سیدنا امام عالی مقام رضی اللہ عنہ مکہ معظمہ تشریف لیا چکے۔

اور حج و اجتماع قریب اے

پوری ملت اسلامیہ دے فرزند حج واسطے مکہ معظمہ آن والے نے اگر کعبۃ اللہ یا عرفات وچہ امام عالی مقام نے اپنے خیالات دا اظہار فرمایا۔ اور میرے خلاف علم حق بلند کردتا۔ میرے لئی بہت بڑی مشکل بن جائے گی۔ اور پوری دنیا آپ دا ساتھ دے گی۔ میری حکومت نوں خطرہ اے۔ روایات وچہ اوندا اے اوہنے کچھ کرائے دے قاتل ایس ارادے نال بھیجے کہ مکہ معظمہ وچہ امام پاک نوں شہید کردتا جائے۔

کچھ روایات ایہہ بھی ملدیاں نے۔ اور ایہہ کوئی بعید نہیں ایہہ قرین قیاس اس واسطے اے جس شقی القلب دے دور وچہ امام پاک شہید ہوئے اوہدے توں ایہہ بعید نہیں سی۔

حضرت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ آپ نوں جس وقت ایہہ خبر پہنچی ممکن اے کہ حرم پاک وچہ مینوں شہید کردتا جائے یا میدان عرفات وچہ شہید کردتا جائے یا ارکان حج ادا کردیاں شہید کردتا جائے۔ نو اسہ رسول دی غیرت نے گوارا نہ کیتا۔ کہ حرم پاک دی بے حرمتی ہوئے میرا خون حرم وچہ بہایا جائے۔ کعبے دا تقدس پامال ہوئے۔ آپ نے حج ادا نہیں کیتا۔ حج توں پہلاں آپ کربلا پہنچے کیوں حضرت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ فرضی حج ادا کر چکے نے۔ سیدنا امام حسین رضی اللہ عنہ دا فریضہ حج زندگی وچ ادا ہو چکیا سی۔ تے ہن اگر حج ادا کردے اوہ نقلی حج سی۔ فرض نہیں سی۔ تے امام پاک رضی اللہ عنہ نقلی حج اُتے ایس گل نوں ترجیح دے دتی کہ خانہ کعبہ دا تقدس برقرار رہے کعبے دی حرمت اُتے حرف نہ آئے۔ یزیدیاں نوں کوئی بعید نہیں۔ انہاں نے تے کعبے دے تقدس نوں پامال کرنا ایس۔ میں خود ایہتھوں پنج کے نکلاں اور

دو جا ایہہ کہ اہل کوفہ نے بھی آپ نون بلایا۔ سرکار تیسیں تشریف لے آؤ۔
 کوفہ حضرت علی رضی اللہ عنہ وادار الخلافہ رہ چکیا ہے۔ کوفہ نے وچ بڑے مہمان علی نے۔
 ایہہ شہر حضرت علی رضی اللہ عنہ وادار حکومت سی اتھے عوام دے دل وچ تہاڈی محبت
 اے۔ تشریف لیاؤ۔

روایات وچ آندا سینکڑیاں دی تعداد وچ آپ نون خطوط آئے۔ مکہ پہنچ
 گئے سن کہ آجاؤ لیکن اے حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ نے ارادہ نہیں فرمایا۔
 آپ دے ساتھی عرض کر دے نے حضور کوفہ تشریف لے چلو۔ اتھے
 یقیناً ساڈے جانثار ملن گے۔ ساڈے نال تعاون کرن گے ساڈی حمایت کرن
 گے۔ اور یزید دے خلاف صف آرا ہو کے حق دا ساتھ دیں گے۔

لیکن امام پاک دی بصیرت سی۔ آپ نے جلد بازی نہیں فرمائی۔ پھر
 چونکہ اک ایسا خط آیا جس خط نے امام پاک رضی اللہ عنہ نون بے قرار کر دتا۔ اک ظالم
 کوفی نے لکھیا کہ اسیں مسلسل لگاتار تہانوں خطوط روانہ کر رہے آں۔ تے تیسیں
 تشریف نہیں لیا رہے اگر تیسیں کوفہ نہ آئے تے کل قیامت والے دن خدا نے
 اگر ساڈے نال سوال کیجا کہ تہاں یزید دی حمایت کیوں کیتی سی۔ تے امام
 پاک اسیں تہاڈا گریبان پکڑ کے خدادے سامنے تہانوں پیش کر دیاں گے۔
 اسیں رسول اکرم ﷺ دے سامنے تہانوں پیش کران گے کہ یا رسول اللہ
 ﷺ اسیں بے قیادت ساں۔ ساڈا رہنما تے قائد کوئی نہیں سی۔ تے اسیں امام
 پاک نون قیادت لئی بلاندے رہے۔

لہذا امام پاک رضی اللہ عنہ قیامت والے دن سرخرو ہونا چاہندے ہوتے کوفہ
 تشریف لے آؤ۔

تاریخان وچ اوند اے امام پاک نے خط پڑھیا تے آپ دیاں اکھاں

چوں آنسو آگے خجالت گوارا لے لیکن حضور اکرم ﷺ سے سامنے شرمندگی گوارا نہیں۔

کچھ ساتھیاں نے عرض کیتی حضرت تسین صرف کوفے دے حالات دا جائزہ لین واسطے پہلے کوفے دے حالات دیکھو۔ آیا یزید دا کوئی قریب تے نہیں۔ سانوں کے چال وچ گرفتار تے نہیں کر رہیا۔ کوئی اپنا نمائندہ بھیجو اوہ کوفے دے حالات دا جائزہ لیکے آئے۔ تے جیہڑی رپوٹ مرتب کر کے بھیجے گا۔ اوہ دے تے حضور تسین تشریف لے جائیو۔

حضرت امام مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ

تاریخ وچ موجود اے امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ نوں اپنا سفیر بنا کے کوفے روانہ فرمایا۔ حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ بڑے حسین و جمیل سن جواں سال سن۔ بڑے فصیح و بلیغ خطیب سن اہل زبان بیدار مغز سن تے زیرک تے دانا سن۔ امام پاک دی قائدانہ نگاہواں نے سفارت دی ذمہ داری حضرت مسلم بن عقیل نوں دتی۔ آپ نوں سفیر بنا کے فرمایا بھائی جان تسین جاؤ اور کوفے دے حالات دیکھ کے سانوں اطلاع کرنا۔ تہاڈی اطلاع اُتے اسیں بھی کوفے آجاں گے۔ حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ جدوں آپ روانہ ہوئے۔

تاریخاں وچ آندا اے آپ جدوں اپنے اہل بیت عزیز و اقارب نوں ملے۔ آپ جس ویلے جان لگے آپ دے دونھے بچے حضرت محمد اور جناب ابراہیم رضی اللہ عنہما دونوں بچے ایہہ بھی ضد وچ پے گئے۔ ابا جان اسماں تہانوں تہما نہیں جان دینا اسماں بھی نال جانا اے۔ بے پناہ ضد کیتی بچیاں نے تے حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ دے ایما اُتے سیدنا مسلم بن عقیل نے پتر ان توں بھی نال لے لیا۔

روایات وچ آندا اے اک ناقد اے اک اونٹنی اُتے حضرت مسلم بن

عقیل سوار ہوئے۔ دستار اپنے سر مبارک اُتے پہنی۔ اک بیٹے نوں آگے بٹھایا۔ اک پتر نوں کچھے بٹھایا تے سیدنا مسلم بن عقیل آپ کوئے روانہ ہو گئے اہل کوفہ نوں خبر پہنچی کہ ساڈے خطوط نوں پذیرائی ہوئی اے۔ کیونکہ اوہ زمانہ رسل رسائل دا زمانہ نہیں سی۔ ٹرانسپورٹ نہیں سی۔ بساں نہیں سی خط و کتاب ایہہ جیہڑی اوٹھاں تے گھوڑیاں تے ہندی اے کوئے والیا ایہہ سمجھیا کہ خود حضرت امام حسین شریف لیا رہے نے

اور جس صبح سیدنا مسلم بن عقیل دی اونٹنی باب عراقین توں کوئے وچہ داخل ہوئی۔ تاریخاں وچہ اوندا چالی ہزار دا اجتماع استقبال کرن دی خاطر باب عراقین اُتے آ گیا۔ چالی ہزار کہ سیدنا مسلم بن عقیل آرہے نے چالی ہزار دا اجتماع باب عراقین سارا شہراٹھ کے دروازے تے آ گیا۔ حضرت مسلم بن عقیل دی اونٹنی جدوں ظاہر ہوئی تے تاریخاں وچہ اوندا اے انہاں دا شوق انہاں دی محبت انہاں دے پیار دا ایہہ عالم سی۔ اتنے شوق دے نال آگے ودھے کہ کئی لوگ پیراں تھلے آ کے زخمی ہو گئے اتنی کشش اور محبت دے نال آئے۔ حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ اے شہر وچہ داخل نہیں ہوئے باب عراقین دے اُتے ای چالی ہزار بندیاں نے حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ دے ہتھ اُتے بیعت کیتی۔ چالی ہزار دروازے اُتے ای آ کے حضور اسیں تہاڈے ساٹھی آں۔ اساں تعاون کران گے حق دا ساتھ دیواں گے۔ مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ بڑے مسرور نے کہ بڑی محبت والے لوگ نے اے میں آیا تے چالی ہزار لوکاں بیعت کر لئی اے۔

جدوں سیدنا امام حسین رضی اللہ عنہ آن گے۔ سارا عراق آپ دا خادم بن جائے گا۔ بڑے راضی

تاریخاں وچہ اوندا نمازاں ہندیاں نے تے جماعت حضرت مسلم بن

عقیل رضی اللہ عنہ کراندے تے آپ امامت کردے نے مسلم بن عقیل دے چھپے ۲۰
 ۲۰ ہزار تے چالی چالی ہزار نمازی عام نمازاں پڑھدے نے عام نمازاں وچ
 نمازیاں دی تعداد ویہہ ہزار چالی ہزار تہیہ ہزار دس ہزار متعدد روایات آوندیاں
 نے ہزاراں دی تعداد وچہ ایہہ نماز دا عالم اے

مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ بڑے راضی نے الحمد للہ ایہہ لوگ بڑے پیار تے
 محبت داے نے حق دی خاطر اپنا خون بھی پیش کرن گے۔ سیدنا مسلم بن عقیل
 نے مسرت دا خط لکھیا۔ سیدنا امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دی طرف مسلم بن عقیل نے لکھیا
 کہ اے میرے معزز تے محترم عالی مقام امام حسین رضی اللہ عنہ میں کوفے دی سرزمین
 تے آیا واں۔ کوفے دا ذرہ ذرہ اہل بیت دی محبت نال سرشاراے، اتھے دا بچہ
 بچہ غلام ایں۔ میرے چھپے ہزاراں دی تعداد وچ نمازی نمازاں ادا کر رہے نے۔
 ہزاراں دی تعداد وچ کوفیاں بیعت کر لئی اے۔ میں مناسب سمجھناں۔ جتنی
 جلدی ہو سکے امام پاک تسلیں مکیوں کوفے تشریف لے آو ایہہ تہاڈے ابا جان دا
 دار الحکومت اے۔ ایہدے گلی گلی محلے محلے۔ اہل بیت دے جانثار رہندے
 نے۔ اہل بیت دے خادم رہندے نے حضور دیر نہ کرو کوفے تشریف لے آو،
 ایہہ خط لکھیا آپ نے ایہہ رپورٹ اوتھے دے حالات ویکھ کے اوہدا جائزہ لے
 کے آپ نے روانہ کردتا۔

تاریخ نے اک نازک موڑ لیا۔ ایدھیروں امام پاک رضی اللہ عنہ نوں آمد دا خط
 لکھیا۔ اودھیروں یزید اپنے دربار وچہ بیٹھا ہو یا اے۔ اوہدی مجلس شوریٰ سامنے
 ایں۔ اوہدے وزیر گورنر تے فوجی۔ حاکم دربار وچہ نیں۔ یزید کہند اے مینوں
 معلوم ہو یا اے کوفے والیاں مسلم بن عقیل دی بیعت کیتی اے سارا کوفہ اوہدے
 قدماں توں جاناں قربان کرن واسطے تیار اے۔ اج مسلم بن عقیل نے کل جے

امام حسین کو فوج آگے تے سارا صوبہ عراق میرے ہتھوں نکل جائے گا۔
 میں چاہتا ہوں جتنی جلدی ہو سکے۔ مسلم بن عقیل نون شہید کر دتا جائے۔ ایہہ دربار
 وچہ پروگرام پیا بن دا اے دمشق دے دربار وچہ کہ مسلم بن عقیل کو فوج وچہ تن تہا
 اے۔ اوہدا کوئی ساتھی نہیں کوئی حامی نہیں کجھ مجباں دے۔ میں چاہتا ہوں مسلم بن
 عقیل نون کو فوج شہید کیتا جائے۔ کون اے جیہڑا ایس پیشکش نون قبول کر دا
 اے۔ دفتر وچہ سارے فوجی گورنر بیٹھے ہونے نے۔ میں وعدہ کرنا جیہڑا مسلم نون
 شہید کرے۔ میں اوہنوں عراق دی گورنری دا پر دانہ دے دیواں گا۔ عراق دا
 گورنر بنا دیواں گا۔

ایس محفل وچہ دنیا دا ایک کتابت حوس دا پجاری۔ جہنے دنیا خرید کے عاقبت
 برباد کر لئی۔ جہنے دنیا دا سودا کیتا۔ ابن زیاد بیٹھا ہو یا سی۔ ابن زیاد نے آکھیا
 جناب تسین میری تلوار نون جاندے او۔ تسین میرے سابقہ کارنامے جاندے
 او۔ میری تلوار دی دھارتوں اجنک کوئی بیچ کے نہیں نکلیا۔ ایہہ ذمے داری مینوں
 سوچی جائے۔ میں فوج لیکے جاناں واں چند منشاں وچہ سارے کو فوج دے امن
 امان نون برقرار کر دیاں گا۔

یزید بڑا خوش ہو یا سن کے ابن زیاد تیرے تے مینوں ایہو امید سی۔
 ہزاراں دا لشکر دتا اوہنوں کمانڈر بنا کے۔ دمشقوں ابن زیاد نون اوہنے روانہ کیتا۔
 اودھروں دمشقوں ابن زیاد ٹریا۔

ایدھر مکہ معظمہ وچہ امام پاک رضی اللہ عنہ نون خط ملیا۔ خط دا مضمون ایہہ اے۔
 ایہہ معزز امام میں کو فوج آ کے حیران رہ گیا واں۔ کو فوج دا بچہ بچہ اہل بیت دا
 خادم ایں۔ ہر شخص دے دل وچہ اہل بیت دا پیارا اے حضور تسین دیر نہ کرو۔ جتنی
 جلدی ہو سکے تشریف لے آؤ۔ ایدھروں امام پاک خط پے پڑھدے نے۔ تے

تاریخ وچہ اوندا ابن زیاد جدوں کوفے پہنچیا۔ ابن زیاد بلا دا خطیب سی۔ زبان آوری۔ بعض روایات وچہ اوندا عصر دی نمازی۔ بعض روایات وچہ آندا اے۔ ظہر دی نماز۔ جس وقت ابن زیاد دے لشکر نے کوفے دی ناقہ بندی کر لی۔ چاروں طرف اہل کوفہ نوں ابن زیاد دی فوج نے گھیر لیا۔ ابن زیاد اپنے گھوڑ دستیاں نوں لیکے کوفے دیاں گلیاں وچہ سپاہی دوڑ اندا برہنہ تلواراں اوہناں دے ہتھ وچہ نے تنگیاں تلواراں دے کے گھوڑے پورے شہر وچہ دوڑ دے نے۔ اور پورے شہر دی ناقہ بندی اے تے دمشق دی مرکزی جامع مسجد وچہ جتھے ظہر دی یا عصر دی جماعت کراندے نے مسلم بن عقیل اوس مسجد دے دوازے دے سامنے چوک وچہ کھڑے ابن زیاد نے تقریر کیتی۔

ابن زیاد نے آکھیا۔ اوہ کوفے دے باسیو۔ یزید کول قوت اے طاقت اے۔ یزید فوجاں دامالک اے۔ یزید ملک و ملت دامالک اے فوجاں ایہندے کول۔ طاقت ایہدے کول۔ دولت ایہندے کول۔ تیسیں حسین دا ساتھ پئے و نیدے او۔ جہدے کول نہ فوجاں نے نہ دولت اے۔ تہاڈیاں گھراں نوں نذر آتش کرادیاں گا۔ تہاڈیاں دکاناں جلا دیاں گا۔ تہاڈے محلہ گرا دیاں گا۔ کوفے نوں کھنڈرات وچہ تبدیل کرادیاں گا۔ اگر تساں بیعت نہ توڑی اتے جناب اوہنے رعب پائے چار چوہیرے اوہدے سپاہی تنگیاں تلواراں لیکے کھڑے نے۔ کوفے دی ناقہ بندی اے۔ ابن زیاد نے آکھیا۔ اوہ کوفیواک کوفی زندہ بیچ کے نہیں نکل سکدا۔ پورا شہر مرے کنٹرول وچ اے پورے شہر اتے میرا محاصرہ اے۔ اگر اپنیا جاناں بچانا چاہندے او اگر بچیاں دی زندگی عزیز اے تے حسین دی بیعت توڑ کے یزید دی بیعت کرو۔ جیہڑا شخص یزید دی بیعت نہیں کرے گا۔ میری تلوار اوہنوں معاف نہیں کرے گی۔ ایہ تقریر ابن زید نے کیتی مسجد دے

دروازے دے سامنے۔

تاریخاں وچہ اوند اے۔ چالی ہزار نمازی حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ دے کچھ نماز پئے پڑھدے نے۔ ابن زیاد دا آواز مسجد وچہ آندا۔ تاریخ وچہ آندا اے جس ویلے اونے دھمکیاں دتیاں کہ میں سارے شہر اتے کنٹرول کر لیا اے۔ کوفہ مری گرفت وچہ اے۔ کوفہ میرے کنٹرول وچہ اے۔ کوئی کوئی بیچ کے باہر نہیں جاسکدا اوہدی آواز مسجد وچہ پئی آندی اے۔

تاریخاں وچہ لکھیا حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ نے سلام جدوں پھیریا۔ آپ نے نماز ختم کیتی۔ سجے پاسے دیکھیا تے۔ نتھا پتر محمد بیٹھا ہو یا اے کھے پاسے دیکھیا تے ابراہیم اے۔ پوری دی پوری مسجد چالی ہزار نمازی نماز چھڈ کے ابن زیاد دے خوف نال ساتھ چھڈ گئے ایہہ تاریخ دا ایسا واقعہ اے۔ جیہڑا تاریخ دے سینے وچہ موجود اے۔ اوہ مجبان علی جیہڑے کہندے نے ساڈا بچہ بچہ اہل بیت توں قربان۔ ساڈا گھرانہ اہل بیت دے صدقے۔ ساڈیاں زندگیاں فاطمہ دے لال توں قربان جیہڑے اٹھدیاں بہندیاں علی دالغرہ مار دے نے اوکھا وقت آیا تے نمازاں چھڈ کے چلے گئے۔ حضرت مسلم بن عقیل تنہا رہ گئے۔ مسجد وچہ نال دو بچے نے۔ حضرت مسلم بن عقیل نوں محسوس ہو گیا کہ خطرے دا وقت قریب اے۔ میری زندگی خطرے وچہ۔ حضرت مسلم بن عقیل نوں اپنی زندگی دا کوئی خوف نہیں موت برحق اے دنیا تے سدا بیٹھ نہیں رہنا۔ جاندے نے کہ میری موت شہادت دی موت اے لیکن دل وچ زیادہ جیہڑا ڈرا اے۔ دل وچہ زیادہ جیہڑا صدمہ اے۔ اوہ ایہہ خیال آپ نوں ستاندا کہ مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ توں تے امام پاک نوں لکھ دتا۔ کوفے والے بڑے جان نثار نے۔ امام پاک تسین کوفے آجاؤ۔ میں تے خط لکھ چکیاں ایدھر میرے تے مصیبت دا وقت آن والا

اے۔ اودھروں امام پاک مکیوں ٹرپے ہوں گے۔ اے مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ تقدیر نے کیہڑا کھیل دیا اے۔ میں خود سدا پیاں امام پاک رضی اللہ عنہ نوں۔ لیکن امام پاک رضی اللہ عنہ اوہناں نوں کوئی خبر نہیں کہ کونے والیاں میرا کی حال کرنا اے ہنگامہ بھی رش بھی۔ عوام دی کثرت بھی تے حضرت مسلم ابن عقیل رضی اللہ عنہ اپنے بچیاں نوں چھپا کے سینے نال لا کے اس طرح مسجد وچوں نکلن وچہ کامیاب ہو گئے۔ مسجد وچوں نکل آئے۔ لیکن حالت ایہہ وے مسلم ابن عقیل دے پیراں وچہ جوڑے کوئی نہیں۔ سراتے دستار کوئی نہیں دستار خود اتا ردتی کہ میری شناخت نہ ہو جائے۔ پیراں وچہ جتیاں نہیں ننھے سیدزادیاں نوں جھولی وچہ چکيا آپ نے اُتے چا دردتی۔ سیدنا مسلم ابن عقیل رضی اللہ عنہ سارا دن مارے مارے کونے وچہ پھر دے نے کدی کسے گلی وچہ جان دے نے کدی کسے محلے وچہ آندے نے۔ جدوں کوئی یزیدی سپاہی نظر آندا تے آپ درازیاں دی اوٹ وچہ چھپ جان دے نے۔ سارا دن آپ یزیدیاں کولوں چھپ دے رہے۔ ابن زیاد نے اعلان کیتا۔ جس ویلے ابن زیاد نوں پتہ چلیا کہ مسلم تے مسجد وچوں نکلن وچہ کامیاب ہو گئے نے۔ ابن زیاد نے اعلان کرایا۔ مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ مسجد وچوں فرار ہو گئے نے۔ معاذ اللہ۔ جس کوئی نے مسلم بن عقیل نوں گھر وچہ پناہ دتی۔ جس کوئی نے مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ نوں چھپایا۔ اوہناں دے گھراں نوں جلا دتا جائے گا۔ خبردار کوئی شخص مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ نوں اپنے گھر وچہ نہ چھپائے۔ بلکہ اعلان کیتا۔ جیہڑا مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ داسر لیکے آئے گا۔ منہ منگی دولت دتی جائے گی۔ اوہنوں ایہہ کاہلی اے مینوں تے یزید نے گورنر بنانا اے۔ عراق دا بے مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ ایسٹھوں زندہ نکل گئے۔ تے میری گورنری خطرے وچہ اے۔ اوہنے انعام دا اعلان کیتا۔ جیہڑا مسلم داسر لیکے آئے میں اوہنوں منہ منگی دولت دیاں

گا۔ انعام نال مالا مال کراں گا۔ اوہ کوئی جنناں امام پاک دی بیت کیتی سی انہاں
 وچوں ہزاراں کتے جیہناں ہتھ چمے سن جیہڑے قدمائے اتے قربان ہندے سن۔
 اوہ ہتھ جیہڑے امام دیاں ہتھاں وچہ آئے۔ ایہناں ہتھاں وچہ ہن تلواراں
 دے قبضے آگئے۔ تلواراں لیکے مسلم بن عقیل دی تلاش وچہ نکلے۔ جے اسیں
 ماریے تے انعام ملے گا۔ سیدنا مسلم نون جس ویلے پتہ چلیا۔ شام دا ویلا ہویا
 دن ڈبیا جس ویلے تاریخ وچہ اوند اکونے دا قاضی القضاات شہر کوئے دا چیف
 جسٹس۔ جیداناں اس قاضی شریح۔ قاضی شریح دے دروازے اتے آپ نے
 دستک دتی۔ حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ نے قاضی شریح دا دروازہ کھٹکھٹایا۔ قاضی
 شریح باہر آئے۔ جس ویلے دیکھیا۔ دروازے اتے اوہ کھلوتا۔ جیہناں دے
 دروازے تے فرشتے بھی حاجتاں لیکے آندے نے۔ جیہڑے دوہاں جہاناں
 دے فریادرس نے۔ مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ قاضی شریح دے بوہے تے کھلوتے نے
 قاضی دیاں اکھاں چوں آنسو آگئے۔ قاضی شریح کہن لگا۔ حضور بڑا افسوس اے
 کوئے والیاں بڑی بے وفائی کیتی اے۔ کوئے والیاں نے اہل بیت نال پہلے
 بھی بیوفائیاں کیتاں نے۔ ہن تاریخ اپنے آپ نون دہرا ہی اے۔ سرکار بڑا
 افسوس اے۔ اہل کوفہ دعا باز نکلے۔ اہل کوفہ بے وفا نکلے نے۔ سرکار مینوں حکم
 فرماؤ۔ جیہڑی خدمت آکھو میں حاضر آں۔ سیدنا مسلم ابن عقیل رضی اللہ عنہ آکھن
 لگے۔ قاضی جی میں جان دا جہنے مینوں اپنے گھر وچہ پناہ دتی اوہدی زندگی خطرے
 وچہ اے۔ اوہ برباد ہو جائے گا۔ قاضی صاحب میں تہانوں برباد کرن نہیں آیا۔
 قاضی جی میں زندگی دی بھیک منگن نہیں آیا۔ زندگی چار روزہ اے۔ زندگی دا کوئی
 بھروسہ نہیں۔ لیکن قاضی صاحب مینوں اپنی زندگی دا کوئی ڈر نہیں۔ مینوں موت دا
 کوئی خوف نہیں۔ میں زندگی دا سوال لیکے نہیں آیا۔ تہاڈے کول فاطمہ الزہرا

دے باغ دیاں دوکلیاں لیکے آیاواں۔ ایہہ میرے ننھے پتر قاضی صاحب میں
تے قضا دے حوالے آں۔ ہن میری قضا مینوں اڈیکدی پئی اے۔ قاضی جی
فاطمہ الزہرا دیاں دوکلیاں جے ایہہ ننھے سیدزادے جے ایہناں نوں اپنے گھر
وچہ رکھ لو۔ کوئی قافلہ جے مکے جاندا مل جائے۔ تے میریاں پتر اں نوں چھپا کے
مکے دے قافلے نال ٹور چھڈ یو۔ انہاں نوں مکے بھیج چھڈ یو تے امام پاک نوں
سنہیا دیوں۔ اے سیدزادے اے امام مظلوم توں جیہڑا سفیر ٹوریا سی۔ اوہ تے دتیا
توں ٹر گیا ہے۔ اوہ دیاں نشانیاں لے لو۔ اے میرے بچے بھیج چھڈ یو۔ اپنی گل
کر کے قاضی شریح دیاں اکھاں وچہ بھی آنسو آگئے۔ اک بچے دی عمر ست سال
اے اک بچہ تقریباً پنج سال دا اے۔ معصوم بچے قاضی شریح تے باپ دیاں گلاں
سندے پئے نے بڑے غور نال معصوم بچے دوہاں معصوم بچیاں دیاں اکھاں وچہ بھی
آنسو آگئے۔ قاضی شریح دے حوالے کیتے بچے مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ نے کہیا قاضی
جی ایہہ جیہڑی خدمت کردے او اہل بیت دی۔ میریاں بچیاں نوں تسیں پناہ
دین لگے او میں سیدزادہ وعدہ کرنا۔ کل قیامت دے دن اللہ دے غضب توں پناہ
میں دوواواں گا۔ بچیاں نوں جس ویلے قاضی صاحب دے حوالے کیتا۔ ہن
رخصتی اے باپ دی۔ بچیاں کولوں پتر اں نوں کوئی پتہ نہیں ساڈے ابا جی شہادت
دی منزل دی طرف جارہے نے۔ باپ نوں معلوم ایں ایہہ آخری ملاقات
اے۔ زندگی وچہ پتر اں دامنہ نہیں دیکھنا۔ دو قدم ٹرے پھیر پچھاں مڑے۔ اک
بچے نوں سینے نال لایا تے چک کے پیشانی چمی۔ دوسرے بچے نوں گود وچہ لیکے
متھا چمیا۔ دل نہیں کردا لخت جگراں نوں جدا کرن دا اشک بارا کھاں دے نال
پتر اں نوں قاضی صاحب دے حوالے کیتا۔ خود مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ نے جلدی
دے نال بچیاں توں جدا ہو گئے۔ قاضی صاحب نے بچیاں نوں اک کرے وچہ

رکھیا۔ اس میں تہاڑے غلام آں۔ اس میں تہاڑے خادم آں۔ بچے روندے نے بچے
 کہندے نے قاضی جی اس میں جدوں مکیوں آئے ساں تے ابا جی دے نال
 ساں۔ قاضی جی نمازاں پڑھنے ساں تے اپنے ابا جی دے نال پڑھنے ساں۔
 اس میں کھانا کھانے ساں تے باپ دی گودوچہ بہہ کے۔ قاضی صاحب سچ سچ دسو۔
 مکیوں ٹرے ساں تے اکٹھے ساں۔ کونے وچہ بھی اکٹھے رہے نمازاں کٹھیاں
 پڑھیاں۔ ہن ساڈے ابا جی سانوں چھڈ کے کدھر چلے گئے۔ ابا جی سانوں
 کیوں چھڈ گئے۔ قاضی صاحب دیاں اکھاں وچہ آنسو اہندے نے پترو،
 تہاڑے ابا جی جلدی آجان گئے فکر نہ کرو۔ بچو تہاڑے ابا جی آجان گے بچیاں
 نوں تسلیاں ونیدے نے بچیاں نوں مٹھائی پیش کر دے نے۔ بچیاں دے آنسو
 نہیں رکدے۔

حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ پتراں نوں چھڈ کے چلے گئے۔ واہ مولا
 تیریاں بے نیازیاں نے توں چاہیں تے یوسف جنے سوہنیاں نوں کھوہاں وچہ
 سٹ دین۔ توں چاہیں تے نگہبان اُمت ایہہ پوری اُمت دے راکھے اہل بیت
 جینے راکھی کرنی اس اُمت دی مولا انہاں نوں در بدر کردتا ای۔

رات جس ویلے ہنیری ہوئی۔ حضرت مسلم نے کھانا۔ تناول نہیں فرمایا
 پیاس لگی ہوئی اے۔ یزیدی سپاہیاں کولوں بچدے نے۔ چھپدے کدی کے
 درخت دی اوٹ وچہ کسے گلی دی اوٹ وچہ ساری رات مسلم بن عقیل موت دے
 نال آنکھ مچھولی کھینڈ رہے۔ ساری رات کونے شہر وچہ در بدر۔ صبح صادق دا
 جدوں وقت ہونیا۔ پیراں وچہ چھالے نے۔ سر دیاں زلفاں کھلریاں ہویاں
 نے۔ لباس گردالوداے۔ جسم مبارک تھکاوٹ نال پُوراے۔ صبح صادق دا وقت
 ہویا۔ اک دروازے دے سامنے کھلو کے حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ نے آواز

دتی۔ اے کوئے والیو میں اک مسافر آں۔ میں بے منزل مسافر آں۔ مینوں
 شدید پیاس لگی ہوئی اے ہے کوئی دل والا۔ جیہڑا مسافرنوں پانی پلائے میں
 وعدہ کرناں۔ اج جیہڑا مینوں پانی پلائے گا قیامت والے دن میں کوثر دے
 پیالے بھر بھر پلاواں گا۔ آپ نے فرمایا پیاس العطش۔ آپ نے آواز دتی تاریخ
 وچہ اوندا تہجد دا وقت اک محبہ اہل بیت قرآن پئی پڑھدی۔ ضعیف العمر عورت
 اونے جس ویلے آواز سنی۔ کہن لگی ایہہ جیہڑی آواز پانی کوئی منگدا اے تے ایہہ
 کسے کوئے دے آدمی نے پانی دا سوال نہیں کیتا۔ اوہدے دل وچہ خیال آیا یقیناً
 مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ ہون گے۔ مائی قرآن پاک ٹھپ کے باہر آئی۔ جس ویلے
 دیکھیا دروازے تے فاطمہ الزاہرا دالال کھلوتا ہو یا اے۔ حضرت مسلم بن عقیل
 نوں دیکھ کے چہرہ اکی دیکھ کے عورت قدماں وچہ ڈگ پئی، اے میرے سید زادیا
 میں تیرے توں قربان۔ میں تیری مصیبت سنی ایں۔ پتر امیرا گھر موجوداے۔
 مینوں موت دا کوئی ڈر نہیں۔ میں زندگی دیاں بہاراں دیکھ چکی آں۔ اے
 میرے سردار میں پانی پیش کرنی آں۔ چار پائی تے مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ نوں اوس
 عورت نے بٹھایا۔ جہذا نام اے طوعہ نامی عورت نے حضرت مسلم بن عقیل نوں
 چار پائی تے بٹھایا۔ ہتھ وچہ پانی دا کٹورہ لیکے آئی۔ سیدنا مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ نوں
 پانی پیش کیتا۔ حضرت مسلم بن عقیل دیا ہتھاں وچہ پانی ایں آپ نے اوس مائی
 دی پیشکش پانی قبول کیتا۔ پانی نوش فرمایا۔

اووہرون سیدنا مسلم پانی پیندے نے ایدھرون طوعہ مائی حضرت مسلم بن
 عقیل دے پیر دبانڈی اے۔ میں صدقے جاواں اج کوثر دا چشمہ میرے بوہے
 آگیا۔ اج کوثر دا چشمہ آگیا۔ آج کوثر دی نہر آگئی۔ اج سلسبیل آگیا نالے پیر
 دبانڈی اے نالے بلاواں لیندی اے اوہندا پتر کول ستا ہو یا اے طوعہ دا۔ پتر

ٹھیا۔ کہند ایہہ اجنبی کون این۔ ماں نوں پتہ سی میرا پتر دنیا دا کتابن چکیا۔ ایہہ
 یزیدیاں داسا تھی اے۔ ایہہ ابن زیاد دا حامی اے ایہہ اہل بیت دا مخالف اے۔
 ماں دس ایہہ اجنبی کون اے۔ میں سارا دن مسلم بن عقیل نوں لبھدا رہیا۔ مینوں
 کدھرے مسلم نہیں لبھے ایہہ ماں سچ سچ دسیں ایہہ چہرہ دسدا اے ایہہ پیشانی
 دسدی اے ایہہ مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ نے جس ویلے ماں نے پتر کولوں حضرت مسلم
 داناں سنیا۔ مائی آکھن لگی پتر اے تون میرا پتر این۔ خبردار مسلم بن عقیل رضی اللہ
 دے وال نوں بھی تکلیف نہ دیویں۔ حضرت مسلم نوں جے تون دکھ پہنچایا۔
 قیامت والے دن بتی دھاراں نہیں بخشیناں۔ خبردار دور ہو جا دنیا دے کتے تون
 این لائق نہیں۔ تیری گنہگار نظر مسلم بن عقیل اُتے پئے ماں نے جھڑکیا، پتر فوراً
 نسیا گھروں باہر ابن زیاد ول جا کے اطلاع کیتی اوسو جناب تسین پریشان ہو شکار
 تے میرے گھر آیا ہویا۔ مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ میرے گھر نے ابن زیاد لشکر لکے آیا۔
 اک دستہ سپاہیاں دا طوع دے گھر بھجیا۔ اوس مائی دے مکان نوں۔ یزیدیاں
 نے گھرے وچہ لے لیا۔ چند لشکری اندر آئے۔

حضرت امام مسلم رضی اللہ عنہ کی شہادت

حضرت مسلم چار پائی تے بیٹھے ہوئے نے سپاہیاں نے دنیا دے کتیاں
 نے حضرت مسلم نوں گریبان توں پکڑ کے گھسیٹیا اٹھایا سیدنا مسلم ابن عقیل رضی اللہ
 فرمان لگے اوہ کوفیوں میں خود نہیں آیا مینوں بلایا گیا اے۔ میں تہاڈا مہمان بن
 کے آیا واں۔ عرباں دی روایت اے اوہ تے بڑے مہمان نواز ہندے نے۔
 مہماناں دی عزت اتوں جاناں قربان کر دیندے نے۔ کوفیو آج تساں عرباں
 دی روایت توڑ دتی ہے۔ عرب مہماناں دی جان و مال دی حفاظت کر دے
 نے۔ آج تساں گھر بلا کے اپنے مہمان دی جان دے پیاسے ہو گئے ہو۔

دروازے تے آئے حضرت مسلم چار چو فیرے یزیدی سن۔ اہناں ظالماں نے
 گریبان توں پکڑ کے آندا۔ دروازے تے کھڑے نے آپ نے جس ویلے
 یزیدیاں نوں مخاطب کیتا۔ اوہ دنیا دیو کتیو۔ حوس دے بچار یو۔ اج دنیا دے
 سکیاں دی خاطر ایمان و تچ دتے ہے۔ میں مہمان بن کے آیاواں خود نہیں آیا۔
 تسیں مرارستہ چھڈ دیو میں کے چلا جاواں گا میرے کولوں تہانوں کی خطرہ اے۔
 حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ انج خطاب فرما رہے نے اک دنیا دے کتے ظالم نے
 جئے وچہ تیر چڑھ کے اجیہا وار کیتا حضرت مسلم دی پیشانی وجہ جا کے لگا۔ سیدنا
 مسلم دامتھا کھائل ہو گیا۔ متھے وچوں خون دے فوارے نکل آئے۔ تاریخ وچہ
 اوندا اوس بڈھڑی مائی نے جدوں مسلم ابن عقیل دا حال دیکھیا۔ اوہ پھر پانی دا
 کٹورالے کے آئی اوہ اوہ عرض کردی میریاں بازوآں وچہ۔ ہمت نہیں میں تیرا
 دفاع کراں پترتینوں پانی دی ضرورت اے پانی نوش فرمالے۔ حضرت مسلم نے
 انج پیالہ پھڑیا۔ پیالہ لیا کے لباں نال لایا اودھروں سینے وچ تیر پیوست اے۔
 سینے دا خون پانی وچ ڈگیا۔ پیالہ خون آلود ہو گیا۔ پانی وچہ خون جدوں ملیا
 حضرت مسلم بن عقیل نے خون دی بک بھری۔ خون دی بک بھر کے اپنی داڑھی
 مقدس تے خون مل لیا۔ خون مل کے فرمایا۔ ظالمو میرے آقا داکلمہ پڑھدے اوہ
 تسیں عاقبت تے یقین رکھدے او۔ کی جواب دو گے کل قیامت والے دن میں
 ایہو جیہا خونی مکھڑا لیکے اٹھاں گا۔

تاریخاں وچہ آندا۔ ظالماں نے آپ دے ہتھ پچھے بنھے مشکاں کسیاں۔
 بیڑیاں پیراں وچہ پائیاں تے ابن زیاد دے دربار وچہ آندا۔ تے ابن زیاد جیہڑا
 دنیا داکتا سی۔ ابن زیاد نے آکھیا اے جی بھی جراثیم ہے نے اہل بیت دی محبت
 دے۔ انہاں لوگاں نوں سبق سکھان دی خاطر ابن زیاد نے آرڈر دتا۔ کہ ایس نوں

گورنر ہاؤس دی اُتلی منزل تے لے جا کے تے پورے کونے وچہ منادی کراؤ۔ کہ
 جیہڑا معاذ اللہ یزید دے خلاف بغاوت کرے گا۔ اوہدا انجام ایہہ وئے تا کہ سارے
 شہر والیاں نوں عبرت ہووے۔ حضرت مسلم بن عقیل نوں اُتلی منزل تے لے گئے
 ہتھ پچھے بندھے ہونے نے۔ گورنر ہاؤس دی اُتلی عمارت تھلے بازار بھرے ہوئے
 نے عوام نال تے سپاہیاں دے نال معاذ اللہ پہلے جرم پڑھ کے سنایا گیا کہ ایہہ
 شخص مسلم بن عقیل نے تہذیب دے خلاف بغاوت کیتی۔ معاذ اللہ یزیدی تے
 بغاوت کہندے تے یزیدی تے یزید دے حامی بغاوت کہندے۔ ایہہ بغاوت
 سی حاکم وقت دے خلاف بیت بغاوت اے تے اہل بیت تے مہمان اہل بیت
 کہندے نے ایہہ بغاوت نہیں ایہہ نالے دے دین دی حفاظت اے۔ اوہ
 کہندے نے بغاوت اے۔ اہل بیت کہندے نے دین مصطفیٰ دی حفاظت
 اے۔ حضور ﷺ دے دین دی حفاظت اے۔ امام پاک سوچدے نے اگر میں
 یزید نال ہاں کر لوں۔ قیامت والے دن محمد ﷺ مصطفیٰ نوں کی جواب دیواں
 گا۔ مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ اُتلی منزل تے۔ آپ تے فرد جرم معاذ اللہ عائد کیتی گئی۔
 حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ نے محسوس کیتا۔ ہن مینوں زمین تے تھلے گرایا جا رہیا
 کہ تھلے سٹ کے شہید کیتا جائے۔ سپدنا مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ نے فرمایا میں تیار آں
 شہادت لئی تیار آں۔ لیکن مری آخری اک درخواست اے۔ کہ میرے ہتھ کھولے
 جان۔ ظالماں نے آپدے ہتھ کھولے۔ حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ نے اپنا مبارک
 کرتہ اتاریا۔ کرتہ فضاء وچہ لہرایا۔ تے آپ نے گلی وچہ جیہڑے یزیدی تے کوئی
 جمع سن۔ تماشہ دیکھن واسطے۔ آپ نے فرمایا کونے دے رہن والیواوہ بے وفا شہر
 دے باسیو۔ تہاڈی دعوت اُتے اسیں کونے آئے گھر بلا کے ساڈے نال بے
 وفائی کیتی ہے۔ ہن دی کو فیو میں وعدہ کرنا۔ ایہہ میرا رنگین کرتا ایہہ میرا خون آلودہ

فضا و چہ لہرایا۔ کو فیوجنہوں ذرا بھی عاقبت دا خوف اے جنہوں قیامت دا یقین اے
 ایہہ میرا خونی کرتا میں امانت کر کے دینا واں۔ جیہڑا کوئی۔ ایس کرتے نوں مکے
 امام حسین تک پہنچا دے۔ میں وعدہ کرنا قیامت والے دن اللہ دے غضب کولوں
 بچاواں گا۔ ایہہ میرا کرتہ امام حسین نوں بھیج دیوے۔ تے آکھیو امام پاک رضی اللہ عنہ تیرے
 سفیر نے تیرے نال وفا کر کے شہادت قبول کر لئی آ۔ ایدھروں آپ دی قمیص
 مبارک اتری اودھروں دنیا دے کتیاں نے حضرت مسلم ابن عقیل رضی اللہ عنہ نوں بالائی
 منزل توں گلی وچہ سٹ کے شہید کردتا۔

انا لله وانا اليه راجعون

اگ دی طرح خبر پھیل گئی کوئی وچہ کہ سیدنا مسلم ابن عقیل رضی اللہ عنہ شہید

ہو گئے

لے گئے شاہی محل دی چھت اتے چرخ نیلگوں رنگ بدلا دتا
 کھڑا پت بکسر دا پکڑ خنجر مسلم مکے ون سیس جھکا دتا
 مینوں فخر حسین دا ایلچی آں سیس حق دے زاہ کٹا دتا
 مسلم نازک خیالاں وچہ آہے خنجر تیر جلا د چلا دتا
 سر کٹ جلدی لیا پکڑ زلفوں لاشہ دھرت تے مار پٹکا دتا
 ہائے رنگیا گیا بازار کوفہ خون ہاشمی مینہ برسا دتا
 پئی ہوئی لاش مسافر دی گلی اندر کلمہ گوواں نے منہ پر دتا
 نہ کوئی رون والا نہ کوئی چان والا موتی نور دا خاک رلا دتا
 غسل کفن جنازیوں گزر عاشق بستر باغ فردوس وچھا دتا
 ہجری سٹھ ذوالحجہ تاریخ نانویں مسلم دیوا شہادت دا بال دتا

حضرت امام مسلم رضی اللہ عنہ دے بچے

شام دا وقت اے تاریخ وچہ اوندا قاضی شریح جہدے کول امانت اے۔ انہاں دے بچیاں دی۔ قاضی شریح نوں جدوں خبر ملی کہ سیدنا مسلم شہید ہو گئے نے قاضی صاحب نے دوہاں صاحب زادیاں نوں بلایا۔ اک بچے نوں اپنی بچی گود وچہ بٹھایا۔ نکلے ابراہیم نوں کھبی گود وچہ بٹھایا۔ قاضی شریح دوہاں بچیاں دی پیشانی چمدے نے ایہناں دے سراں تے ہتھ پھیر دے نے تے اکھاں وچہ آنسو پئے تیر دے نے وڈا صاحب زاوہ آکھدا اے محمد قاضی جی انج پیار کدے نہیں سا بے کیتا اج نوں رنگ وچہ پئے پیار کردے او۔ انج سینے نال پئے لاندے او جیویں تیناں نوں سینے نال لائی دا اے قاضی جی سچ دسیو کدھرے ساڈے ابا جی شہید تے نہیں بے ہو گئے۔ قاضی شریح دی چیخ نکل گئی۔ پتر و صبر کر یو تہاڈے ابا جی نوں ظالماں نے شہید کر دیتا بے۔ تہاڈے ابا جی تہاڈے ناتے رسول اللہ ﷺ دے کول ٹر گئے بے بچے سن گھبرا کے جھولی وچوں نسے۔ اساں ظالماں دے شہر وچہ نہیں رہنا۔ اساں اس خونی شہر وچہ نہیں رہنا ایس شہر نے ساڈے ابا جی نوں کھوہ لیا اے۔ اساں کوفے نہیں رہنا۔ گلیوں باہر جس ویلے نکلے قاضی شریح دوڑ کے پچھے گئے۔ بچیاں نوں گود وچہ لیکے آکھیا سنو پتر و جیہناں ظالماں نے تہاڈے ابا جی نوں شہید کیتا اے۔ مینوں ڈراے کدھرے تہاڈیاں ننھیاں جاناں نوں بھی ایذا نہ پہنچان۔ پتر و باہر نکلنا خطرناک اے واپس آندا۔

ایہہ دی سنگدل اعلان تاریخ دے صفحیاں وچہ موجود۔ ابن زباد دنیا دے کتے نے ایہہ اعلان کیتا۔ مسلم بن عقیل دے دو بچے بھی کوفے موجود نے جیہڑا شخص بچیاں نوں گرفتار کر کے ہیرے تک لیاے گا، میں انہوں بھی انعام دواں گا۔ دنیا دے کتے محمد اور ابراہیم نوں پئے لبھدے نے قاضی شریح نے۔ اپنے گھر

وچہ چھپا کے رکھیا ہویا۔ چند دن گزرے اک قافلہ جان والا اے مکہ معظمہ دی طرف باب عراقین توں قاضی شریح نے پتر نوں سدیا۔ فرمایا پتر اج صبح اک قافلہ نکلنا اے مکے ول۔ تے توں پہلے جاو تھوں رپورٹ لیکے آ کہ کوئی صبح محبت اہل بیت اے جیہناں دے سپرد فاطمہ دی امانت کیتی جائے۔ پتر نے چند ایک دوستان دے نام عرض کیتے کہ ایہہ لوگ ایہناں تے یقین اے، کہ ایہہ بچیاں نوں حفاظت نال پہنچا دین گے۔ صبح دے وقت قاضی صاحب نے پتر نوں آکھیا انہاں بچیاں نوں چادر دے وچہ چھپا کے کھڑنا ای۔ کسے دنیا دے گتے دی نظر نہ پئے۔ صبح دے وقت نکلیں۔ انہاں بچیاں نوں سپرد کرائیں۔ کہہ دسی کہ ایہہ بچے حضرت امام تک پہنچا دے۔ صبح دا وقت ہویا قاضی شریح دا پتر انہاں سید زادیاں نوں لیکے نکلیا۔ تاریخ وچہ اوندا اے انہاں سید زادیاں تے کمرسی بھی اون والی سی۔ انہاں سید زادیاں تے مصیبت بھی اون والی اے۔ چند منٹ گذرے نے قافلہ او تھوں روانہ ہو چکیاں اے۔ اوہ تھاں دی گردوغبار نظر اوندی اے۔ تے کجھ گھنٹیاں دی آواز سنائی دے رہی اے۔ قاضی شریح دے پتر نے آکھیا بچو قافلہ اے قریب ای اے پتر و تسیں دوڑ کے جاو تہا نوں دیکھ کے کوئی نہ کوئی اپنے اونٹھ اتے بٹھالے گا جلدی کرو کوشش کرو اے قافلہ دور نہیں گیا۔ قاضی شریح دا پتر

انہاں دو سید زادیاں نوں تقدیر دے حوالے کر کے آ گیا۔

اوہ نا عاقبت اندیش اوہدا فرض سی بچیاں نوں قافلے دے حوالے کر کے اوندا۔ انہاں نوں تقدیر دے حوالے کردتا اپنی جان دے خطرے واسطے۔ اوہ ننھے سید زادے جیہناں نے زندگی وچہ ان پیدل سفر نہیں سی کیتا۔ اوہ سید زادے جیہناں دے پنگھوڑے جبریل ایس جھلائے۔ اوہ سید زادے جیہناں دے ناز

جنت دیاں حوراں برداشت کرن۔ اج دشت غربت وچہ پئے دوڑدے نے
 دوآں بچیاں نے دوڑلائی انہاں بے چاریاں نوں قافلے دی گزوبھی نہ ملی۔ کدی
 سجے پاسے جاندے نے۔ کدی کھبے پاسے جاندے نے۔ دوڑدے نے۔ سازا
 دن سیدزادے دوڑدے رہے۔ انہاں نوں کوئی قافلہ نہیں ملیا۔ تے کدی کدی
 کہندے نے ابا جی نال لیکے آئے سو۔ جان لکیاں کلیاں چھڈ گئے او۔ ابا جی
 سانوں ویریاں دے حوالے کر گئے او۔ شام دا وقت ہويا۔ اک درخت دے
 سائے تھلے بیٹھے نال دریائے فرات اے۔ فرات دا پانی نہر کنارے تے
 سیدزادے بہہ گئے ہن شام اے۔ ہن پتہ نہیں رات کیتھے گزارنی ایں۔ ہن پتہ
 نہیں ساڈا انجام کی اے۔ گھبرا کے دونوں بھرا اک دو بے نوں چھامار کے بہہ
 گئے۔ اک عورت نہر دے کندھیوں پانی لین آئی۔ اوہدی نظر ننھے معصوم بچیاں
 تے پئی۔ سر پرست کوئی نہیں اوہاں دے سر تے ہتھر کھن والا کوئی نہیں۔ انہاں
 دا محافظ تے نگہبان کوئی نہیں۔ دوسرے کنار یوں عورت نے پکارا پتر و تسین کون
 او۔ ایس ویلے اتھے کلے بیٹھے اوتار کی وچہ دوہاں بھراواں نے جواب کوئی نہیں
 دتا۔ اوہنوں پتہ سی۔ مسلم دے بچے کوئے وچہ موجود نے۔ عورت کہندی سچ سچ
 دینیو تسین مسلم دے پتر تے نہیں۔ سیدزادے ڈر گئے۔ عورت کہندی پتر و
 رونان میں جہدی نوکرانی آں۔ میں جس مالکہ دی کنیر آں اوہ تے اہل بیت
 دے وظیفے کردی اے۔ پتر و نال آؤ میری مالکہ تہاڈی خدمت کرے گی۔ ننھے
 بیاں نوں جس ویلے پکڑیا بازوتوں۔ باول خواستہ ننھے سیدزادے نال ٹر پئے۔
 لدھر جاندے۔ پتہ نہیں ایہہ دشمن اے یا حامی اے۔ ٹر پئے نال عورت کہندی
 وناں گھبراؤناں۔ ناں میری مالکہ تہاڈی غلام اے میں جہیدی نوکر آں۔ اوہ
 ل بیت دی غلام ایں۔ تہاڈی زندگی نوں کوئی خطرہ نہیں۔ لیکن بچے روندے

نے آنسو نکلدے نے۔ اُنہیں نے آکھیا۔

گھر میں حارث کے وہ یوسف زنداں آئے
 ایہ حارث دا گھر اے جتھے سید زادے آئے
 گھر میں حارث کے وہ یوسف زنداں آئے
 موت بولی کہ سفر سے میرے مہماں آئے
 نامراد آئے یتیم آئے بے ارماں آئے
 نہر پر صبح بڑی دھوم سے مہمانی ہے
 حلق تھے تیغ ہے جلاد ہے قربانی ہے

سیدزادیاں دیاں بانہواں پھڑیاں نے۔ تے دروازے توں ای کنیر
 پکار دی اے ایہہ مالکے تینوں مبارک ہووے۔ دوہاں جہاناں دے خزانے لیکے
 آئی آں توں دے راتیں۔ اہل بیت دے قصیدے پڑھنی این۔ ایہہ مسلم ابن
 عقیل رضی اللہ عنہ دیاں نشائیاں آئیاں نے تینوں مبارک ہووے مسلم ابن عقیل رضی اللہ عنہ
 دے لال لیکے آئی آں۔

تاریخ وچہ آندا اوہ مالکہ بڑی خوش ہوئی، سیدزادیاں دے پیراں وچہ
 ڈگ پئی۔ پیراں تے ڈگ کے پیردبان لگ پئی۔ چارپائی تے بچیاں نوں بٹھایا
 سو۔ تے اُنہیں نے آکھیا۔

زن حارث نے تپیموں کے قدم چوم لئے
 حارث دی بیوی نے تپیمان دے قدم چمے
 زن حارث نے تپیموں کے قدم چوم لئے
 کڑتے دیکھے جو پٹھے سوزن مرگان سے سیئے
 اور پانی بھی گرم کیا پاؤں دھلانے کیلئے

خارجین چین کے جدا دونوں کے تلووں سے کئے

پیراں وچوں کنڈھے چنے نہلا کے نواں لباس پہنایا۔ تے عورت کہن
 لگی۔ پتر و میں تہاڈی باندی آں۔ میں تہاڈی کنیز۔ میں تہاڈی خادمہ۔ ایہہ گھر
 تہاڈا گھراے۔ میں بڑی خوش قسمت آں۔ اج اہل بیت نے تہاڈی خدمت دا
 موقع دتا۔ سیدزادیاں نوں کھانا کھلایا۔ اپنا جیہڑا عقبی کمرہ سی۔ سب توں چھپے۔
 اوہدی عمارت دا کمرہ صاف کرا کے اگر بتیاں بال کے تے دوپلنگ آراستہ کر کے
 کھانا کھلا کے کہندی پتر و سارا دن دے تھکے او تسیں سوں جاؤ۔ پیار کر کے
 دلا سے دے کے سیدزادیاں نوں کہندی لیٹو تسیں۔ تے آکھن لگی۔ پتر و اک گل
 یاد رکھیو۔ ایس گھر وچہ تہاڈے وال نوں بھی کوئی ڈنگا نہیں کر سکدا۔ پر پتر و میرا
 جیہڑا خاوند اے حارث اوہ دنیا دا کتا ہے۔ اوہ آج گھوڑے تے جڑھ کے صبح توں
 تہانوں تلاش کرن نکلیا اے۔ کہ میں بچیاں نوں لیکے آواں گا۔ مینوں دولت
 ملے گی مربع ملن گئے۔ زمیناں ملن سکیاں۔ پتر و اک میری التجا اے ایس کمرے
 وچہ تسیں رونا نہیں۔ ایس وچہ گلاں نہیں کرنیاں خاموشی نال لیٹے رہوتے کجھ
 وقت گزارو میں عنقریب تہانوں کے قافلے نال مکہ روانہ کر دیواں گی۔ بچیاں
 نوں لٹایا سی۔ تاریخ وچہ اوندا سارے دن دے تھکے سن۔ سوں گئے بچے۔ ادھی
 رات دا وقت ہويا۔ دنیا دا کتا حارث سارے کونے دی خاک چھان کے آیا۔
 انہوں سیدزادے کدھرے نہیں ملے۔ اوندیاں ای چار پائی تے لیٹیا۔ ادھی رات
 داقت اے۔ اک ننھے بھراڈی چیخ دی آواز آئی۔ چیخ مار کے بھرا جاگ پیا تے
 لڑکھن لگ پیا۔ دوسرے بھرانے بھی چیخ ماری۔ کلم کلے ستے سن۔ دوہاں بھرانواں
 نوں کجا خدا جانے کیا ڈراونا خواب آیا۔ دوہاں بھراواں دیاں چیخاں نکل سکیاں۔
 بستر تے بیٹھ گئے اک دوسرے نوں سوالیاں نظراں نال ویکھدے نے۔ نکا

آنہدا بھائی جان تسیں کیوں روئے ہو۔ وڈا آنہدا بھائی جان توں کیوں رویا
 ایں۔ نکا کہندا بھائی جان میں خواب ویکھیا اے۔ عجیب و غریب خواب اے میں
 ویکھیا جنت الفردوس وچہ کملی ﷺ والے اک تخت اُتے بیٹھے ہوئے نے۔ نبی
 پاک ﷺ تخت اُتے بیٹھے ہوئے۔ سچے پاسے حیدر کرار ﷺ بیٹھے ہونے نے
 تے کبھے پاسے ساڈی نانی فاطمہ بیٹھی ہوئی اے۔ تے جنت الفردوس وجہ
 ساڈے ابا جی دے متھے اُتے تیر لگا ہویا اے۔ متھے وچہ تیر پیوست اے خون
 دے نوارے پئے نکلدے نے۔ تے ساڈے ابا جی رسول پاک ﷺ
 نوں پئے سلام کہندے نے۔ یا رسول اللہ میں آگیا واں۔ حضور پئے کہندے
 نے مسلم توں کلاں کیوں آیاں۔ میرے نکے نکے پتر اں نوں ظالماں وچہ چھڈ
 کے کیوں آیا ایں۔ میرے بچے کیوں چھڈ آیاں ایں۔ تے ابا جی کہندے نے یا
 رسول اللہ دیر نہیں۔ میرے کچھے کچھے میرے پتر بھی پئے آندے نے۔ وڈا بھرا
 کہندا مینوں بھی ایہو خواب آئی اے۔ تیار ہو جاؤ ایہدا مطلب اے اسیں بھی
 چلن لگے آں رسول کریم ﷺ دے کول۔ بچیاں دی چیخ جس ویلے حارث
 نے سنی۔ حارث سی بے اولاد۔ اولاد والا ہندا تے پتہ لگدا۔ پتر اں دی محبت کی
 ہندی اے سنگدل بے اولاد۔ بیوی نوں کہن لگا میرے گھر وچہ آج تک کسے بچے
 دی آواز نہیں آئی۔ ایہہ کہدے بچے نے ایہہ کاہدیاں میں چیخاں سنیاں نے
 حارث دی بیوی نوں پتہ سی ایہہ دنیا دا کتا اے۔ ایہنے باز نہیں اونا۔ حارث دی
 بیوی نوں سمجھ نہیں اوندی میں کنج دساں۔ خاموش ہوگئی۔ خاموش اے حارث
 کہندا اے دس ایہہ آواز کہڑیاں بچیاں دی اے بیوی مٹر خاموش حارث نے پھر
 سوال کیتا چیخ کہدی آئی اے۔ جس ویلے حارث اٹھن لگا۔ بیوی قدماں وچہ
 ڈگ پئی۔ بیوی کہن لگی اللہ دے واسطے او دھر نہ جائیں۔ ظالما او دھر سیدزادے

پے آرام کر دے نے۔ مسلم ابن عقیل رضی اللہ عنہ دے لال نی۔ حارث نے خوشی نال
 نعرہ ماریا۔ مینوں انعام مل جان گے۔ محلات بن جان گے۔ دولت ملے گی توں
 امیر ہو جائیں گی تینوں دولت مل جائے گی۔ بیوی کہندی مینوں امیری دی
 ضرورت نہیں۔ مینوں دولت دی لوڑ نہیں تے مینوں محلات دی لوڑ نہیں میں
 آگ لانی آں انہاں محلاں نوں جیہناں محلاں دیاں نیاں سیدزادیاں دیاں
 کھوپڑیاں تے رکھیاں جان۔ مینوں ایس دولت دی لوڑ نہیں۔ خدا واسطے نہ
 جائیں ایہہ فاطمہ دے لال ہے۔ تینوں اوہدا واسطے جیہدا توں کلمہ پڑھناں
 این۔ ظلم نہ کریں۔ جہناں دے منہ تے دنیا لگی ہوئی حارث نے اپنی عاقبت برباد
 کرنی این۔ دنیاوی خاطر۔ حارث نے کنڈی کھولی اک پلنگ اُتے محمد بیٹھا اے
 اک اُتے ابراہیم بیٹھا اے۔ صدقے جاواں سوہنیاں دے سوہنے ناں اُتوں
 بھی۔ اک محمد اے اک ابراہیم این دونویں مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ دے چشم و چراغ
 نے حارث آکھن لکیا۔ اچھا تسیں او مسلم دے پتر او میں سارا دن تہاڈے پچھے جمل
 ہندارہیا۔ بچیاں نوں قاتلانہ نظراں نال دیکھیا او سو ایہڈیاں تر چھیاں نظراں۔
 ایہڈیاں قہر آلود نظراں نال ایہڈیاں قاتلانہ نگاہواں دیکھ کے سیدزادے سہم
 گئے اک دوسرے نوں جیہنا ماریا تے حارث کہندا چلو میرے نال اٹھو میرے نال
 چلو سیدزادے پچھدے نے کدھر کھڑنا ہے۔ حارث کہندا میں تہا نوں شہید کرنا
 این۔ تہاڈے سر لینے نے۔ سیدزادے ڈر کے چھ مار لیندے نے۔ اوہدھرو
 بیوی پچھوں دامن کھینچ دی اے۔ خدا دے واسطے انہاں دیاں دلاں نوں زخمی نہ
 کر۔ ایہہ معصوم بچے نے ایہناں تیرا کی وگاڑیاں اے۔ حارث بچیاں دی طرف
 دھدنا کہ اٹھو چلو میرے نال سیدزادے چھ مار کے اک دو بے نوں چمڑ گئے۔

آیا حارث توں کہا تم ہی ہو مسلم کے پر
کل تمہیں نے مجھے حیران کیا آٹھ پہر
تے آکھن لگا اٹھو۔

دست بیداد سے اک بھائی کا بازو کھینچا
اک بھرانوں باہنوں پھڑکے کھچیا سنو
اور دوسرے ہاتھ سے اک بھائی کا گیسو کھینچا

دوسرے بھائی نوں زلفاں توں پھڑکے کھچیا سو چلو۔ قربان گاں دی

طرف

انہیں کہندا اے

ڈر کے مارے نہ اٹھے دونوں علی کے پیارے
اور اس توقف پہ ستم کرنے طمانچے مارے
ظالم نے طمانچے مارے سیدزادیاں نوں
منہ کے بل گر پڑے وہ برج شرف کے تارے
بیوی دی چیخ نکل گئی۔ بیوی کہندی حارث کی ظلم پیا کرناں

ارے سید ہیں یہ سید ہیں طمانچے نہ لگا۔ ارے قرآن کے ورقوں کوزمین

پر نہ گرا

بس اے بس زمین اب تو ہلی جاتی ہے۔ لے اب تو مجھے فاطمہ غمگیں نظر

آتی ہے

ایہہ حیدر کرار دے فرزندنی، ایہہ ناطق قرآن نی۔ ایہہ قرآن دے
ورقے نی۔ کیوں عاقبت برباد پیا کرناں ایں۔ دنیا دے کتے نے دوہاں نوں
بازوں توں پکڑیا۔ پھڑکے کھچیا۔ تلوار نال لئی۔ بیوی نوں دھکا مار کے سٹیا۔ بچیاں

نوں نہر دے کنارے لے کے آندا کہندا تیار ہو جاؤ میں انعام جا کے
 لینا اے۔ تسیں باغی دے پتر او معاذ اللہ تسیں باغیاں دی اولاد۔ سید زادیاں
 نوں او ہدیاں گلاں سمجھ وچہ نہیں اوندیاں۔ تیار ہو جاؤ دنیا دے کتے نے سید
 زادیاں دے سامنے تلوار پھرتے تیز کیتی۔ تلوار تیز کر کے دھار ویکھسی۔ قاتلانہ
 نظراں نال بچیاں نوں ویکھیاں۔ کہن لگا۔ تیار ہو جاؤ۔ تیار ہو جاؤ۔

کی بڑے بھائی نے قاتل کی یہ منت اُس آن

وڈا محمد بولیا۔ وڈا بھرا۔ حضرت سیدنا محمد رضی اللہ عنہ کہن لگے اوہ قاتلاتوں

سانوں مار دین لگاں۔ آخری وقت اے میری اک خواہش منیں۔

کی بڑے بھائی نے قاتل کی یہ منت اُس آن

سر میرا پہلے قلم کر تو یہ ہو گا بڑا احسان

ظالم جے مارنا ای آں۔ تے مریاں نظراں دے سامنے میرے نکے ویر

نوں نہ ماریں۔ میں وڈا بھڑاپو بجاواں میرے سامنے میرے نکے ویر نوں نہ
 ماریں۔

سر میرا پہلے قلم کر تو یہ ہو بڑا احسان

شوق سے تو مجھے ہر صدمہ وایزاد کھلا

پر نہ بھائی کا مجھے ننھا سالا شہ دکھلا

میںوں بھرا دی لاش نہ دسین میںوں پہلے مار۔ دنیا دی کتے نے اکو وار نال

ہی دوہاں ویراں دی گردن جدا کردتی۔ انا لله وانا الیہ راجعون

نکے نکے لاشے سید زادیاں دے تڑدے پئے نے۔ دنیا کے کتے نے

انہاں دیاں لاشاں نوں نہر وچہ ستیا۔ سراں نوں اک رومال وچہ چھپایا۔ انیس

نے آکھیا۔ سید زادے بھنور وچہ گئے تے نہر دی پاتال تک پہنچے فیرا اک لہر آئی

اونہاں دیاں لاشاں ^{سطح} آب آتے آئیاں۔

تے حالت ایہہ دے جس ویلے سٹیا تے کلی کلی لاش جس ویلے پانی تے
کنارے تک آئے دوہاں پویراں نے چھاماریا ہو یا سی۔ تے انیس نے آکھیا۔

ڈوب کرنہر میں کوثر کے کنارے پہنچے

آلی حیدر کی صدا پیارے ہمارے پہنچے

سیدزادیاں دے نکے نکے سر۔ معصوم نگاہاں۔ معصوم زلفاں مرجھائے

ہوئے چہرے۔ رومال وچہ چھپا کے۔ ابن زیاد دے دربار وچہ آیا۔ نعرہ مار کے

کہند اسرکار۔ جہیزا کم کیسے کولوں نہیں ہو یا میں کر آیا ہے۔ ابن زیاد نے آکھیا

حارث کی کرا آئیاں کر بلا دیاں تاریخاں وچہ موجود اے جس ویلے اوہنے۔

رومال چکياتے ابن زیاد دیا نظراں محمد تے ابراہیم دیاں معصوم چہریاں تے

پنیاں۔ تے دوہاں سیدزادیاں دیاں اکھاں کھلیاں نے انج جا پدا جیویں دونوں

سیدزادے۔ ابن زیاد نوں جیویں کہہ رہے نے کہ دنیا دیا کتیا۔ مرے ابا جی

تہاڈے مجرم سن۔ تے امام پاک رضی اللہ عنہ تہاڈے مجرم سن۔ اسان تہاڈا کی وگاڑیاں

سی جس طرح ابن زیاد کولوں سوال کر رہے نے دونوں بھرا۔ اوہ سنگدل اکھاں

جہیدے وچہ زندگی وچہ کدی آنسو نہیں آئے۔ سیدزادیاں معصوم گردناں کتیاں

ہوئیاں ویکھ کے سہارے دربار دیا چچاں نکل گھیاں۔ چچاں نکل گھیاں ابن زیاد

نے آکھیا۔ حارث اوہ ایہہ کی ظلم کیتا ای۔ میں تے آکھیا سی۔ گرفتار کر کے لیاؤ۔

میں گرفتار کرن دا آرڈر دتا سی۔ مارن دا آرڈر نہیں سی دتا۔ توں انہاں نوں گرفتار

کر کے لیا نا سی۔ انہاں نوں ماریا کیوں ایں۔ حارث کہند اجناں جے میں زندہ

پکڑ کے لیا بند اتے کوئی مرے کولوں کھوہ لیند اتے میں انعام توں محروم رہ جانا سی۔

میں مار کے محفوظ کر کے اوند اوبدیاں اکھاں چوں آنسو نکل آئے۔ ابن زیاد کہن

لگاتوں تجاوز کیا۔ اگر یزید نے زندہ طلب کر لئے میرے کولوں بچے دمشق وچہ
 یزید نے آکھیا زندہ بچے پیش کروتے میں یزید نوں کی جواب دیاں گا۔ توں
 مینوں بھی مجرم بنایا اے توں بھی مجرم ایں۔ توں چونکہ قاتل ایں معصوماں دا تیری
 سزا دے جس طرح توں سیدزادیاں نوں شہید کیا۔ اے ایسے طرح تینوں بھی
 ماریا جائے۔ تیار ہو جا موت لئی۔ ایہہ تیرا انعام ای

تاریخ وچہ آندا اک مقاتل نامی بزرگ اوہدے دربار وچہ سی اوہدی چیخ
 نکل گئی۔ ابن زیاد نے آکھیا ہے کوئی دربار وچہ جیہڑا اہل بیت دی محبت دا دعوی
 کرے۔ ایس حارث نوں میں اوہدے سپرد کرنا۔ اور جس طرح چاہے۔ حارث
 نوں مارے۔ مقاتل اٹھیا نعرہ مار کے کہندا ابن زبیر تیرے دربار وچہ اہل بیت
 دی محبت دا دعوی کرنا اگر چہ جرم ایں لیکن ایس وقت مینوں اپنی مسرت اے۔ خدا
 دی قسم ایں دوہاں جہاناں دے خزانے جے اگر مینوں مل جاندا۔ تے ایناں
 خوش ناں ہندا جتنا ایس ظالم دی لاش اُتے میں خوش ہوواں گا۔ حارث نوں
 لیکے۔ تاریخاں وچہ اوندا او سے جگہ جتھے سیدزادیاں نوں ایس کتے نے شہید کیا
 سی۔ مقاتل نے اوہدے ہتھ نہھے اوہدے پیر نہھے۔ اوہ سیدزادیاں دے معصوم
 سر لیکے۔ کوفے دیا گلیاں وچہ پھریا۔ مقاتل نے آکھیا ایہہ جے اوں امام حسین
 رضی اللہ عنہ دے سفیر دیاں نشانیاں۔ کوفے والیو ایہہ سفیر حسین دی علامت اے تے
 ایہہ دنیا دا کتا جینے شہید کیا اے۔ سارے کوفے دی لعن لعن پئی ہندی اے۔ اور
 کئی لوگ نال آئے اور ایہوں کتے دی موت ماریا۔ اور اک روایت وچہ اوندا۔
 جس ویلے اوہ بابا گلیاں وچہ حارث نوں لیکے اعلان کردا کوفے والیو اے جے دنیا
 دا کتا جینے مسلم دے بیٹیاں نوں شہید کیا۔ سیداں نوں شہید کیا سا سوں اوہوں
 نہر دا کنار او ہو پتھر جتھے تلوار تیز کیتی سی۔ بابا لیکے آیا ایہدے سا منے تلوار تیز کیتی۔

بابے نے آکھیاں ناں ناں میں تینوں قتل نہیں کرنا۔ میں تیرا مسئلہ کرنا۔ اک روایت وچہ اوندا اوہدا نک گٹیا بابے نے۔ پھر اوہدا کن کٹیا۔ پھر دوسرا کن کٹیا۔ پھر اوہدی انگلی کٹ دا جس ویلے درد ہندی رو کے کہند ابا با رحم کر۔ بابا رحم کرتے بابا مغلظ گالیاں دے کے کہند ادنیادے کتے توں قاطمہ دے لال اُتے رحم نہیں کیتا سی۔ انہاں بچیاں۔ تے توں اپنے لئی رحم دی اپیل کرنا اے۔ اوہدی لاش دے ٹکڑے ٹکڑے کیتے۔ اور روایت وچہ آندا جس ویلے زمین وچہ دفن کرن لگے زمین وچوں آواز آئی۔ جوش آیا زمین وچوں ایہدی میت باہر ڈگی آواز آئی مقاتل ایہہ ظلم نہ کریں۔ ایہہ مقدس زمین اے اتھے سیدزادیاں داپاک خون ایں۔ نہر نے بھی گوارا نہیں کیتا۔ حارث دی میت نوں جنگل دیاں جانوراں نے کھادا۔ ایہہ وے۔ خَسِرَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةَ۔

امام پاک رضی اللہ عنہ نے سانوں ایہہ سبق دتا۔ جیہڑی دنیا دین برباد کر کے ملے اوہ یزیدی دنیا اے۔ سنہری اصول وچ کے ضمیر وچ کے قانون وچ کے۔ اسلام وچ کے دین فروخت کر کے جیہڑی دینا ملے۔ اوہ اتھے دی برباد تے اگلے جہان دی برباد۔ امام پاک دا ایہو ای کارنامہ سی۔ اونہاں دنیا اُتے دین نوں ترجیح دے دتی دنیا جان دی اے تے جائے۔ محمد مصطفیٰ ﷺ دا دین نہ جائے۔

محرم دی آج نانویں تاریخ اے۔ تاریخاں وچہ اوندا اے جس دن حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ شہید ہوئے۔ او سے دن حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ مکینوں کو فنی دی طرف روانہ ہو گئے۔ آپ عازم کوفہ ہو گئے۔ چند منزلاں اے۔ مکینوں باہر نکلے امام پاک رضی اللہ عنہ نوں اک شخص ملیا جہد انا م اے فرزدق۔ فرزدق اہل بیعت دا بڑا قصیدہ گو شاعر سی۔ اور اپنے دور دا نامی گرامی شاعر۔ اوہ آر پیاسی کوفیوں امام پاک رضی اللہ عنہ نے مسکرا کے فرمایا۔ فرزدق سنا میرے سفیر دا کی حال

اے تے فرزدق نے فی البدیہ امام پاک دے سامنے اک قصیدہ پڑھیا۔
 جہدے وچہ فرزدق نے دسیا حضور کو فیاں نے اپنی تاریخ نوں دہرایا اے۔
 تیرے باپ نال بھی انہاں غداری کیتی سی اج تہاڈے نال بھی۔ تہاڈے سفیر
 مسلم بن عقیل نال غداری کر گئے۔ حضور مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ تے شہید ہو گئے
 نے۔ ظالماں صرف مسلم اُتے کفایت ای نہیں کیتی۔ اوہاں تہاڈے ننھے
 سیدزادیاں نوں بھی مار دتا اے۔ حضور تہیں کو نے نہ جاؤ۔ اوہاں بے وفائی
 کردتی ہے۔ اوہ سارے یزید دے ساٹھی بن گئے ہے۔ حضرت امام حسین دی
 عظمت توں قربان جاواں آپ کھڑے ہو گئے۔ اکھاں وچہ آنسو نے۔ حضرت
 امام مسلم دے جواں سال پتر حضرت عبدالرحمن نوں بلایا۔ جیہڑے آپ دے لشکر
 وچہ نے۔ جواں پتر سینے دے نال لالیا۔ بلا کے عبدالرحمن دی پشانی چمھی۔ عبد
 الرحمن آکھن لگے چا چا جی سچ سچ دسو۔ ایہہ بے موقعہ پے چمدے اوکھتے ابا جی دی
 کوئی غلط خبر تے نہیں آئی۔ ابا جی شہید تے نہیں ہو گئے۔ آپ نے فرمایا پتر! تیرا
 باپ نانے دین توں قربان ہو گیا ای۔ ایہہ پہلا نذرانہ ای جیہڑا دین مصطفیٰ تے
 اسناں دتا اے میری اگلی منزل میرے امتحان دی منزل اے۔ بیٹا مینوں پتہ چل
 گیا کو نے والے بھی غدار نے۔ ایہہ بھی جاننا چھپے مکے والے وفادار نے اگے
 کو نے والے غدار نے۔ میں منزل دے درمیان کھڑاواں میرے لئی دور سے
 نے۔ یاں میں کو نے چلا جاواں یا مکے چلا جاواں مکے جاواں تے مینوں محبت
 والیاں دی جماعت ملے گی۔ تے جے میں کو نے جاواں تے مینوں تلواراں تے
 نیزیاں والی جماعت ملے گی۔ کو نے دل مری شہادت اے۔ مکے ول میری
 حمایت اے۔ پتر و میں اپنا رستہ چہڑا اختیار کیتا اے۔ میں ہن مکے واپس نہیں
 جانا۔ جیہڑا قدم جواں مرد منزل ول چک لیندے نے واپس نہیں موڑ دے میں

جے مکے دل گیا۔ اوتھے بھی یزیددا لشکر آئے گا۔ اوہ میرا محاصرہ کرے گا۔ اوہ میرے کولوں بیعت منگے گا۔ میں اوہدی بیعت نہیں کرنی تے مکے وچہ اہل بیت دا خون بہایا جائے گا۔ پتر میں نہیں چاہندا کہ مکے دیاں گلیاں وچہ اہل بیت دا خون بہایا جائے۔ میں کعبے دی حرمت دی خاطر اپنی منزل کوفہ بنا لئی اے میں اوتھے خون نہیں بہانا کعبے دی بے حرمتی ہوئے گی۔ جیہڑی اٹ میرے نانے نے لائی اے حجر اسود دی۔ میں اوہدی عزت نوں پامال نہیں ہون دینا۔ آپ نے اوتھے خطاب کیتا۔ اپنے ساتھیاں نوں فرمایا۔ میرے نال جیہڑے محبت نال آئے ہو۔ یاد نیا و اجیہڑا ارادہ لیکے آئے ہو۔ میں اعلان کرناں واں۔ ایہہ کوفے دی سر زمین باغی ہو چکی اے۔ اوہناں بے وفائی کیتی اے۔ ہن میری اگلی منزل شہادت دی منزل جے جہد ادا کر دا میرے نال چلے جیہد ادا کر دا ایہتھوں واپس ہو جائے۔ میرا کسے تے زور نہیں

تاریخ وچہ آوند اے شمار آپ دے ساتھی سن جہناں دنیا دی خاطر آپ دی سنگت کیتی۔ اوہناں ساتھ چھڈ دتا اے ہن نال کی لین جاناں، لیکن اہل بیت عظام دا سارا خانوادہ سارا قافلہ۔ حضرت عباس نے فرمایا۔ بھائی جان تہیں کی پئے فرماندے او جہد ادا کر دا چلا جائے۔ آپ نے فرمایا جدھر سورج جائے گا۔ کرناں نال جان گیاں۔ جدھر چن جائے گا چاننی نال جائے گی۔ جدھر پھول ہوئے گا خوشبو آں نال جان گیاں۔ جدھر حسین ہوئے گا اہل بیت نال ہوئے گی۔ ایہہ ہن جیہڑا سفر اے کہ بلا دی طرف امام حسین رضی اللہ عنہ دا ایہہ دے شہادت دا۔ وقت کافی ہو چکیا۔ اگلے جمعے واقعات شہادت بیان کر اں گا۔

وَأَحْرُ دَعُونَا إِنْفِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

الحمد لله المستعان الذي خلق الانسان وعلمه البيان والبيان
والصلوة والسلام على افضل الرسل سيد السبل محمد صلى
الله عليه وسلم رسول الانس والجان وعلى آله وصحبه الذين
تصرفوا اعلان تحقيقهم الى اعلاء كلمات الرحمن ۝

اباعد

فاعوذ بالله من الشيطان الرجيم

بسم الله الرحمن الرحيم

**وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْواتٌ بَلْ اَحْيَاءٌ
وَلَكِنْ لَا تَشْعُرُونَ ۝**

صَدَقَ اللهُ مَوْلَانَا الْعَظِيمَ وَبَلَّغَنَا رَسُولُهُ النَّبِيَّ الْكَرِيمُ الْأَمِينُ
وَنَحْنُ عَلَى ذَلِكَ لِمَنِ الشَّاهِدِينَ وَالشُّكْرِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ
الْعَالَمِينَ، قَالَ اللهُ تَعَالَى فِي شَأْنِ حَبِيبِهِ مُخْبِرًا وَآمِرًا إِنَّ اللهُ
وَمَلَائِكَتُهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ
وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

الصلوة والسلام عليك يا رسول الله
وعلى آلك وأصحابك يا حبيب الله

واقعہ کربلا

لکھیا کو فیاں نخط حسین تائیں لیس آقا اساتوں بھلا بیٹھے
 حضرت علی واسب مرید کوفہ کیوں ساڈے ولوں جت چاہیے
 رستہ دین اسلام سکھاؤ آکے مل کے اسیں تساو اہاں راہ بیٹھے
 ساتوں طالب مرید بناؤں حضرت کتے خطاساں نوں ہاں پائیے
 مسلم بھائی نوں کیتا روان پہلے کوئی خوشیاں لکھ لکھ منا بیٹھے
 دو فرزند تے مسلم نوں شہید کیتا ظالم مشورہ ہو رہا بیٹھے
 ادھروں قافلہ ٹرنا حسین لے کے ڈیرہ کربل میداں وچہ لایے
 سب دیاں نظراں پل وچہ تبدیل ہوئیاں پڑھ کے خطبہ حسین سنا بیٹھے
 پانی آل رسول وابتد کیتا پھرے ہر فرات تے لاء بیٹھے
 باجھ پانی دے بال صغیر ترپن پیلے تلے دی امت بختا بیٹھے
 بہتر تن وچہ رن قربان کر کے جا کے کوثر تھیں جام پلا بیٹھے
 مالک جنت دے جنت خاتون جائے ڈیرے جنت اندر جا کے لائیے
 غم حسین داررض و سما کیتا ہو یا ملک تے شور مچا بیٹھے
 کیتی بیعت یزیدی منظور ناہیں سوہنے نانے واکلمہ پڑھا بیٹھے
 کیتا زندہ ہے دین وانا نام روشن اشرف رنگ اسلام نوں لائیے

واجب الاحترام بزرگوار گودوستو السلام علیکم

خانیق کائنات جل جلالہ وعم نوالہ دی حمد و ثنا اور نعت جناب احمد محبتی۔ سید
الانبیاء حبیب کبریٰ محمد مصطفیٰ ﷺ دے بعد قرآن مقدس دی جیہڑی آیت
مقدس تلاوت کرن دا شرف حاصل کیتا ایہدے وچہ اللہ تعالیٰ نے زندگی دا
اعلان فرما۔

کہ اوہ لوگ جہڑے اعلائے کلمۃ الحق دی خاطر دین مصطفیٰ دی سر بلندی
دی خاطر اپنیاں جاناں قربان کر دے نے اونہاں نوں مردہ نہ آکھو۔

وَلَا تَقُولُوا لِمَنْ يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتٌ

قتل عربی زبان وچہ کہندے نے جہیدی زندگی جہیدی جان تن توں جدا
ہو جائے مقول اوہ جیہڑا اپنی جان دا نذرانہ پیش کر چکیا۔ اور بعض حالتان وچہ
ایہہ دے مرن والے دے جسم دے ٹکڑے ہو گئے۔ اعضا کٹ گئے گردن جدا
ہو گئی۔ بازو الگ ہو گئے کلیجہ باہر آ گیا۔ کلیجہ چپا لیا۔ گیا جسم داریزہ ریزہ ہو گیا۔
دیکھن والے کہندے نے مولا۔ ایہہ تے مردہ اے۔ نہ جہیدی گردن رہی نہ
جہیدے بازو رہے۔ نہ جہیدے اعضا سلامت رہے۔ جہید ادل تے جگر باہر
آ گیا۔ جنہوں ٹکڑے ٹکڑے کر دتا گیا۔ دیکھن والیاں آکھیا۔ ایہہ مر کے مٹی وچہ
مل گیا۔ لیکن قرآن پاک وچہ اللہ تعالیٰ نے فرمایا تھا ڈاشعور او تھے تک نہیں پہنچ
سکدا اوہ زندہ نے بھانویں گردناں اڈ گیاں نے بھانوں کلیجے نکل گئے نے۔
بھانویں دل جدا ہو گئے۔ بھانویں دھڑا لگ ہو گئے۔ لیکن اللہ تعالیٰ فرماندا اے
اوہ زندہ نے۔ آکھنا تے درکنار۔ رب نے فرمایا ایہہ نہ سوچو کہ کہ لا تقوا لو
آکھوں ناں انج موئے ہوئے نے آکھنا توہین اے۔ متے ایہدا کوئی معنی لے
لے۔ مردہ آکھوناں انج مردہ ای نے دوسری جگہ اللہ تعالیٰ نے ایہدی نفی

کردتی۔ اللہ پاک نے فرمایا۔

وَلَا لِحُسَيْنِ الدِّينِ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا۔

آکھناتے دور دی گل اے گمان تک نہ کرو اوہ مر گئے نے گمان بھی نہ کریو
اور فرمایا وہ زندہ نے

مسلمانوں قرآن پاک دی ان آیات دے مطابق ساڈا اہلسنت
وجماعت دایہ عقیدہ اے۔ کہ امام حسین رضی اللہ عنہ ارجوی زندہ نے اور قیامت تک
زندہ رہن گے۔ زندہ ہیں تے زندہ نے تے زندہ رہن گے۔ اک مجلس مشاعرہ
سی جہدے وچہ اک محب اہل بیت نے آکھیا۔

کافر ہے جو حسین کا ماتم نہیں کرتے

اک سنی شاعر نے اس مصرع دا جواب دتا۔

کہ کافر ہے جو منکر ہے حیات شہیدا کا

ہم زندہ جاوید کا ماتم نہیں کرتے

امام عالی مقام رضی اللہ عنہ ساڈا ایمان ایس آپ زندہ نے۔ قرآن پاک دی رو
نال امام حسین رضی اللہ عنہ نون اللہ تعالیٰ نے حیات جاوداں عطا فرمائی اے۔ ایہہ تے
آپ نون علم سی۔ آپ شروع توں ای جان دے سن کہ نانا جان نے میتوں تربیت
ہی ایس واسطے دتی اے کہ میرا دوہتر امت وچہ حیات جاوداں حاصل کرے۔
کربلا دے کئی واقعات ایس گل اُتے شاہد نہیں امام حسین رضی اللہ عنہ نون علم سی۔ میں
دین دے رستے اُتے شہید ہو جانا اے۔

تاریخ کربلا اٹھا کے دیکھو جس دن حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ شہید ہوئے
چیہڑے دن حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ دی شہادت ہوئی او سے دن حضرت امام
حسین رضی اللہ عنہ نے مکے توں کوئے دا سفر اختیار فرمایا۔ آپ کوئے دی طرف روانہ

نے میدان کربلا وچہ جدوں امام حسین رضی اللہ عنہ آئے تے آرام دی خاطر آپ نے فرمایا اتھے کچھ قیام کیتا جائے اپنے مقدس خاندان نوں اپنے شرکائے سفر نوں آپ نے فرمایا اتھے خیمے گڈواتھے اسپیں آرام کرنا اے جیہڑی جگہ امام حسین جیمیاں لئی جتھوں مٹی پٹ دے نے جیہڑی جگہ میخ گڈوے نے بجائے زمین وچوں مٹی نکلن دے خون دے فوارے نکلدے نے۔ خون نکلدا۔ امام عالی مقام نے جدوں ایہہ نظارہ ویکھیا کربلا دار یگزار اے محرم دی دوسری تاریخ اے۔ جتھوں مٹی پٹ دے نے خون دے فوارے نکل دے نے۔ اک ساتھی نوں امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے فرمایا۔ ایس میدان دا نام کی اے۔ غلام نے عرض کیتی ماریا ایس دشت دا نام اے ماریہ فرمایا کوئی ہو رہی ایہہ نام اے دوسرے ساتھی نے عرض کیتا۔ حضور ارضی کرب و بلا۔

حضور ایس نام نوں کربلا بھی آکھیا چاند اے۔ جدوں امام پاک نے کربلا دا نام سنیاں تے آپ نے فرمایا صَدَقَ جَدِّي يَا رَسُولَ اللَّهِ میرے نانا جان تساں سچ فرمایا اے۔ ایہہ کربلا دی مٹی اے۔

أَرْضُ كَرْبٍ وَبَلَاءٍ وَصَفِكَ دِمَاءِ

ایہہ کربلا دی مٹی اے اتھے خون بہانے جان گئے اتھے گردناں اڈن گئیاں اتھے بازو قلم ہون گے۔ آپ نے وارگی وچہ جدوں فرمایا۔ تے حضرت علی اکبر رضی اللہ عنہ کول کھلوتے نے امام دے صاحبزادے ابا جی ایہہ کی پئے فرماندے او۔

أَرْضُ كَرْبٍ وَبَلَاءٍ وَصَفِكَ دِمَاءِ

ایہہ کرب و بلا دی زمین اے۔ تے ایہہ خون بہان دی زمین اے۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے فرمایا پتر اٹھہر جا۔ مینوں میرے بھائی جان امام حسن رضی اللہ عنہ نے

ایہہ واقعہ سنایا سی۔ امام حسین رضی اللہ عنہ فرماندے نے میرے بھرا حسن رضی اللہ عنہ فرماندے نے اک مرتبہ میں ابا جان نال جاندا سماں جنگ صفین وچ لڑن واسطے مولا علی رضی اللہ عنہ دی سنگت اے میں ابا جان نال جارہیا سماں صفین دل اس میدان وچ میرے ابا جی نے قیام کیتا۔ مولا علی رضی اللہ عنہ نے لشکر دا پڑاؤ ڈالیا۔ میرے ابا نوں نیندا آگئی۔ مولا علی داسر امام حسن رضی اللہ عنہ دیا پٹاں اُتے دے۔ تے میریاں پٹاں تے ابا جی نے سر دکھیا امام حسن رضی اللہ عنہ کہندے نے ابا جی سوں گئے۔ میں بیٹھا ہویا ساں تھوڑی دیر دے بعد میرے ابا جی چیخ مار کے بیدار ہو گئے حضرت علی رضی اللہ عنہ جاگ پئے میں آکھیا ابا جی چیخ کیوں ماری ہے۔ اکھاں وچوں آنسو نکل دے نے مولا علی رضی اللہ عنہ پئے روندے نے ابا جان ایہہ آنسو کیوں نکلے نے کی ڈراؤنا خواب ویکھیا ہے۔ تے حضرت علی رضی اللہ عنہ نے فرمایا پترا کچھ نہ پچھ میں عجیب نظارہ ویکھیا ایہہ جیہڑا میدان اے۔ جتھے اسماں خیمے گڈے ہوئے نے تے میرا لشکر پیا قیام کر دا اے۔ میں خواب وچہ ویکھیا سارا میدان خون دا دریا بنیا ہویا اے۔ خون دا دریا اے۔ ایس دریا وچہ میرا پترا حسین ڈبکیاں کھاندا اے۔ کدی ڈبدا اے کدی نکلدا اے۔ مدد پیا پکاردا اے۔ خون دے دریا وچہ حسین نوں نہاندیاں ویکھ کے۔ میرے دل نے گواہی دتی اے۔ ایہہ اوہ میدان اے۔ جتھے میرا پترا شہید ہوئے گا۔ امام پاک رضی اللہ عنہ نے خیمے لائے۔

دوسری تاریخ توں لیکے ستویں تاریخ تک دریائے فرات دے کنارے تے امام پاک دے خیمے نے اودھروں ابن زیاد دا لشکر ابن سعد دا لشکر بیاسی ہزار کی تعداد دا لشکر جہدے وچہ گھوڑ سوار بھی نے شمشیر زن بھی نے نیزہ باز بھی نے۔ شہوار بھی نے۔ بیاسی ہزار دے لشکر نے امام حسین رضی اللہ عنہ دا محاصرہ کر لیا۔ چار چوہیرے بیاسی ہزار یزیدی درمیان وچہ کلا فاطمہ دالال رضی اللہ عنہ بہتر دی تعداد ہے

بھی یزیدی کہے پاسے بھی یزیدی سامنے یزیدی کچھے یزیدی موت تے شہادت دا
 حلقہ تنگ ہندا چلا جا رہیا۔ جس ویلے محرم دی ستویں تاریخ آئی۔ محرم دی ستویں
 تاریخ دی صبح ابن سعد کمانڈر انچیف یزید دا جس دنیا دے کتے نوں لالچ سی میں
 امام حسین رضی اللہ عنہ نوں شہید کر کے ملک دی گورنری دا پروانہ مینوں مل جائے گا اوہ
 گورنری دے لالچ وچہ آیا نڈا کرات ہوئے ابن سعد اور امام حسین رضی اللہ عنہ دے۔

محرم دی ستویں تاریخ اے ابن سعد آیا آکے کہندا امام حسین۔ ایہہ نہ سمجھو
 ساڈے دل وچہ تہاڈی عزت کوئی نہیں سرکار اسیں عزت کرنے آں۔ تسیں
 ساڈے نبی دے دو تہرے او۔ تسیں ساڈے نبی دی نشانی او تسیں آل رسول او
 اسیں عزت کرنے آں پر سرکار ایہہ سیاست دا میدان اسیں۔ ایہہ پھلاں دی تیج
 نہیں ایہہ کنڈیاں دارستہ اے حضور تسیں انج کرو حالات نال صلح کر لو۔ یزید دی
 بیعت کر لو یزید نوں حاکم من لو سرکار تہانوں کی لگے لڑائیاں جھگڑیاں نال۔
 سیاست گندا میدان اسیں تسیں سیاست چھڈ دو تسیں مسیتی تشریف لے جاؤ۔ جاؤ
 مصلیاں تے جا کے نفل پڑھو تے جاؤ مسیحاں چہ جا کے امامتاں کراؤ تے نکاح
 خوانیاں کرو۔ تہانوں کی لگے سیاست دے نال۔ جاؤ تسیں اللہ اللہ کرو محراباں
 نوں آباد کرو جا کے۔ حجرے آباد کرو محراب آباد کرو اللہ اللہ کرو۔ تہانوں کی لگے
 سیاست نال

حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ نے جواب ایہہ دتا اوہ ابن سعد اوہ دنیا دیا کتیا
 توں دین تے سیاست نوں پیوا کھ کرنا اے۔ جیہڑی میرے نالے دی سیاست سی
 او ہونانے دادین سی۔ جیہڑا نالے دادین سی او ہوسیا ست سی۔ حسین او سے نالے
 دادو ہتر اے میں دین تے سیاست نوں وکھ نہیں ہون دینا۔

نعرہ تکبیر اللہ اکبر نعرہ رسالت یا رسول اللہ

صاحبزادہ عطاء المصطفیٰ زندہ باد

فرمایا میں مسجد دے تقدس واسطے آیاواں۔ میں اسلام دے تقدس واسطے آیاواں۔ میرا نظریہ تے ایہہ دے میں ملت دا امیر اوہنوں ویکھنا چاہناں واں۔ میں ملت دا خلیفہ اوہنوں ویکھنا چاہناں واں۔ چہڑا بیک وقت خلیفہ وقت بھی ہووے تے امام مسجد بھی ہووے۔ اسیں آئیں ایسے واسطے آں کہن لگا سز کار من جاؤ۔ کیوں بچیاں نوں قربان کرنا جے سرکار علی اصغر دا بچپن بچائو۔ علی اکبر دی جوانی بچائو۔ قاسم دی جوانی بچائو۔ زنیب دے پتر اں دی یتیمی دا خیال کرو۔ تے سرکار وقت نال صلح کر لئو۔

امام پاک رضی اللہ عنہ نے جواب دتا۔ ابن سعد مینوں علی اکبر تے قاسم دی جوانی نالوں۔ عون و محمد دی یتیمی نالوں علی اصغر دے بچپن نالوں نالوں دے دین نال بہتا پیار اے۔ مینوں نالوں دادین عزیزاے بچے جان دے تے جان۔ گویا امام حسین رضی اللہ عنہ نے آکھیا ابن سعد میرا سارا ٹبر دین مصطفیٰ اتوں گھولیا قربان۔

ابن سعد نے آکھیا تساں ضد نہیں چھڈ دے میرا آرڈر اے میں کمانڈر انچیف آں۔ میرا حکم اے دریا توں خیمے اٹھائو۔ جے نہیں من دے۔ ایہہ فرات ساڈا۔ ایہہ کربلا ساڈا۔ عراق ساڈا۔ پوری مدت اسلامیہ ساڈی۔ ایہہ دریا دا پانی بھی ساڈا نہیں من دے تے دریا توں اپنے خیمے اٹھائو۔ ابن سعد نے آرڈر دتا حضرت عباس رضی اللہ عنہ کھڑے سن حضرت عباس دیارگاں وچہ حیدر کرار دے خون نے گردش ماری۔

حضرت عباس کہندے نے ابن سعد ظالم۔ دیکھ اج بھی حیدر دی تلوار۔ والفقار ساڈے کول موجود اے۔ ساڈیاں رگاں وچہ حیدر کرار دا خون پیا گردش

کر دے۔ دنیا دے کتے میں جتاں چر زندہ واں کسے موذی نون خیمیاں دی
طرف نہیں آن دینا۔ پانی ساڈا فرات بھی ساڈا۔ نہیں پٹنے خیمے ہمت ہے تے
خیمے پٹالے۔ غصے وچہ آگے۔ اوہ اسپیں کوثر دے مالک آن فرات ساڈیاں
دریا واں وچوں اک سو آے۔ نہیں اٹھنا امام حسین رضی اللہ عنہ کول کھڑے نے بھائی
جان جلد بازی کولوں کم نہ لوو۔

قربان جاواں امام حسین رضی اللہ عنہ تیری بصیرت دے صدقے۔ تیری نگاہ
دور بین دے صدقے تہاڈی سوچ دے

قربان امام نے فرمایا بھائی جان ابن سعد نال تکرار نہ کرو تے پانی توں
جھگڑا نہ کرو۔ میں خیمے اٹھالینے آں اسپیں فرات توں دور تر جان دے آں۔ میرے
امام نے فرمایا میں پانی توں نہیں لڑنا تیری تلوار پانی توں نہ اٹھے۔ اے عباس۔
جے پانی توں جھگڑا کیتا تے اون والا مورخ ایہہ نہ کدھرے لکھے کہ حسین دی
جنگ دا آغاز فرات دے پانی توں ہو یا سی۔ مومن پانیاں توں نہیں لڑا مومن
ٹینیاں توں نہیں لڑا۔ مومن دی جنگ علاقیاں دی جنگ نہیں مومن دی جنگ دریا
واں دی جنگ نہیں۔

امام پاک رضی اللہ عنہ نے فرمایا ساڈی جنگ کفر تے اسلام دی جنگ اے ایہہ
زہد و تقویٰ تے فسق و فجور آ منے سامنے اے پانی توں جے تلوار چکی۔ آن والے
مورخ کدھرے ایہہ نہ لکھن کہ حسین دی لڑائی پانی توں شروع ہوئی سی۔ بھائی
جان اسپیں کوثر دے مالک آن اسپیں وسیع القلب آن امام نے خیمے خود اٹھالے
دریاے فرات توں دور خیمے نصب کیتے۔

ستویں توں لیکے دسویں محرم تک امام پاک رضی اللہ عنہ داسارا ٹبر پیاسا۔ امام
حسین رضی اللہ عنہ پیاسے حضرت سکینہ پیاسیاں نے۔ حضرت علی اصغر پیاسے نے ننھا

شیر خوار دودھ پیندا پیاسا۔ علی اکبر پیاسے قاسم پیاسے۔ عون و محمد پیاسے۔ تے بی بی زنیب پیاسیاں شہر بانو پیاسی۔

مولا تیری ایس بے نیازی دے صدقے تون بڑا بے نیاز ایس۔ تون چاہیں تے یوسف جہیاں سوہنیاں نون کھوہ وچ سنٹ دیویں۔ تون چاہیں تے زکریا جہیاں تے آرے چلا دیویں۔ اج تیری بے نیازی دے صدقے اج کوثر دیاں ونڈن ہاراں تے پیاس دا پرچہ پادتا ای۔ کوثر دے ونڈن ہاراں پانی دی بوندنوں پئے ترسدے نے۔ ستویں تون نانویں تک تن دن تے تن راتاں اہل بیت اطہار پیاسے نے۔

مسلماناں ہن ذرا امام دیاں خیمیاں دل نظر دوڑا۔ ایہہ خیمہ کہدا اے ایہہ نبی پاک دا نور نظر حسین اے ایس خیمے وچہ دیکھ اک پاسے حسین بیٹھے ہوئے نے اک پاسے بی بی شہر بانو بیٹھیاں ہوئیاں نے۔ چھیاں مہیناں دا پتر شیر خوار شہر بانو دی گود وچہ اے ایہہ نال دا خیمہ کہدا اے۔ ایہہ مولا علی دی نور نظر زنیب، مولا علی دی لخت جگر زنیب نال عون تے محمد دو پتر لیکے بیٹھی ہوئی اے۔ اج خیمیاں دل نظر دوڑا لیکن سانوں نظر ایہہ پیا اوندا چار جو فرے غماں دیاں ہنیریاں پیاں چل دیاں نے چار جو فرے ظالم یزیدی نے تے خیمیاں دے دوران امام حسین رضی اللہ عنہ کدی رکوع کردے نظر پئے اوندے نے۔ کدی سجدے کردے نظر اوندے نے۔ کدی قیام کردے نظر اوندے نے اج بی بی شہر بانو پئی سجدے کر دی اے۔ اج زنیب پئی سجدے کر دی اے۔ اج حسین پئے۔ سجدے کردے نے۔

مولا دیکھ اے نظارہ فرشتو تسنیں بھی دیکھو جبریل تون بھی دیکھ ایہہ اوہ ٹبر اے جیہڑا عرشاں تے سجدے کرن والا اج کر بلا دی ریت اُتے سجدے پیا کردا

اے۔ امام حسین ساجد امام حسین زاہد ساڈا امام عابد ساڈا امام سجدیاں دی زینت
 ایدھر حسین سجدے گزار رہے نے نال بی بی شہر بانو نے امام حسین دی غم خوار بیوی
 امام پاک دی خدمت گزار بیوی اوہ شہر بانو جہنے سفر دیاں مصیبتاں جریاں جہنے
 خاوند دی خاطر اج پیاساں جریاں ایہہ بادشاہ دی بیٹی اے۔ ایہہ یزدجرد دی
 بیٹی۔ ملت ساسانیاں دا چراغ اے۔ بادشاہ دی دھی اے تے ذین دے بادشاہ
 دی بیوی اے۔ حسین دی زوجہ پاک ایہہ بھی سجدے وچہ اودھروں حسین بھی
 سجدے کردے نے

تاریخ وچہ اوند ادھی رات ہوئی اودھر حسین قرآن پئے پڑھدے نے
 ایدھر شیر بانو نوں نیند آگئی۔ نیند دی آغوش وچہ آکھ لگ گئی۔ شہر بانو نے اک
 عجیب خواب ویکھیا۔ بی بی شہر بانو ویکھیاں نے اک لق ووق صحرا اے۔
 اک چٹیل میدان چار چوہیرے رکھ کوئی نہیں کوئی بوٹا نہیں۔ کوئی شجر نہیں۔ اوہ
 میدان دے درمیان وچہ اک پاک دامن بی بی سرتے عزت دی چادر لیکے
 میدان دے وچکار بیٹھی ہوئی اے حضرت بی بی شیر بانو رضی اللہ عنہا نے ویکھیا کہ پردہ
 کیتا ہو یا اے ہلکیاں ہلکیاں ہچکیاں دی آواز پئی اوندی اے۔ ہلکیاں ہلکیاں
 آہاں دی آواز پئی اوندی اے۔ اکھاں دے ہجواں نال میدان وچہ ترونکا پئی
 کردی اے۔ سردیاں والاں نال میدان وچہ بہاریاں پئی دیندی اے شہر
 بانو نے عرض کیتی بی بی تہاڈی تعریف کی اے۔ تہاڈا اسم گرامی کی اے۔ تہاڈے
 ہنجو کیوں پئے نکلدے نے۔ سردیاں والاں نال بہاریاں کیوں پئے دیندے
 اوے۔ آواز آئی پترو۔ بیٹی مینوں پہچان میں کون آن۔ توں مینوں نہیں سی
 ویکھیا۔ توں میرے بعد مرے گھر آئی ایں۔ غور نال پہچان میں تیرے شوہر
 حسین دی ماں قاطمہ آن۔ فاطمہ واں۔ میں حسین دی اماں۔ حسین نوں سچے پان

والی حسین دے نخرے ویلھن والی اج میں کربلا وچہ اکھاں دے پانی نال ترو نکلے
 پئی کرنی آں۔ سردے والاں نال پئی بہاریاں دینی آں کل میرے پترنے اس
 میدان وچہ تڑفنا ایس اوہدا وال وال زخمی ہوئے گا۔ اوہدے پنڈے تے تلوار ان
 دے گھاؤ ہونے نے۔ تیراں دے زخم ہونے نے نیزیاں دے زخم ہونے نے۔
 میرے پترنے کربلا وچہ تڑفنا ایس۔ میں تاں پئی بہاریاں دینی آں۔ کل میرے
 پتر دے پنڈے تے کربلا دا کوئی کنڈا نہ چھ جائے۔ مانواں دی محبت اے۔ اج
 روح فاطمہ کربلا دا طواف پئی کر دی اے۔ اج علی دی روح کربلا دے پھیرے
 پئی لاندی اے۔ اج مصطفیٰ دی روح کربلا دا طواف پئی کر دی اے اپنے خاندان
 دے صبرداستقامت نوں پئے ویکھدے نے۔

ایدھرا امام پاک دی صبح دے ویلے آکھ لگی۔ سارے دن دے تھکے ہوئے

نے۔

صدے تے سختیاں تے صعوبتاں تے مصیبتاں جریاں۔ تے ساری
 رات سجدہ و قیام وچہ گزارا صبح صادق دا وقت ہویا۔ تے امام پاک نوں خواب
 وچہ محمد ﷺ مصطفیٰ دی زیارت ہوئی۔ حسین نے نانا جان نوں ویکھیا نبی پاک
 ﷺ خواب وچہ آئے اوہ نانا جہیرا کنڈا کسے ہور نوں چھے تے درد کھلی والے
 ﷺ نوں ہندی اے تیر غیراں نوں لگے ٹھیس مصطفیٰ نوں پہنچے اج کھلی والے دا
 اپنا خون مصیبت وچہ بتلا اے۔ نبی پاک ﷺ خواب وچہ آئے حضور ﷺ
 نے امام حسین نوں سینے نال لالیا۔ خواب وچہ متھا چمنیا۔ پیشانی چھی سینے نال کے
 حضور ﷺ نے فرمایا میرے پتر حسین۔ الحسنین منی وانا من الحسین۔ میرے
 خت جگر حسین۔ پتر حوصلہ نہ ہاریں۔ تیرے قدم ناں ڈمگا جان۔ تھوڑا جہیا وقت
 باقی اے تیری اماں جنت وچہ ہار لیکے تیرا استقبال کرن واسطے کھڑی اے تیرا ابا

شیر خدا جنت دے ہار لیکے کھلوتا ہو یا اے۔ پتر احوصلے ناں ہاری چند لمحات نے
تھوڑی جئی اذیت اے ایدھروں تیری گردن کٹے گی اودھروں میں کوثر دا پیالہ
لیکے آجانا ایں۔ پتر احوصلہ رکھیں۔ دنیا والے تیرا امتحان دیکھن گے یزیدیاں تیرا
صبر دیکھنا ایں۔ کائنات نے تیرا استقلال دیکھنا ایں۔ پتر ارج دے دن جنت
دے اٹھے دروازے کھل گئے نی۔ آسمانی فرشتے بھی تیرے صبر دا امتحان پئے
دیکھدے نے۔ ارج جبریل دیا نظراں کر بلا تے لگیاں ہویاں نے۔ ارج اسرائیل
اور میکائیل دیاں نظراں کر بلا تے نے۔ ارج ملکوتیاں دیاں نظر بھی کر بلا تے نے
تے میرے دوہتریا۔ ارج رب العالمین دی نظر بھی کر بلا تے وے۔ نانا جان بھی
صبر دی تلقین کر گئے نے۔

محرم دی دسیویں چڑھی۔ تاریخ کر بلا وی مومن اٹھا کے دیکھ۔ یقین ہو گیا
حسین تیری زندگی دا آخری دن اے ارج جام شہادت نوش ہو جانا ایں۔ نانا جی
بشارت دے گئے نے۔ اودھروں بی بی فاطمہ شیر بانو نوں سنا سکیاں نے۔ ارج
ظاہری زندگی دا آخری دن اے۔

امام پاک رضی اللہ عنہ نے خمیاں دے چکر کٹے۔ صبح دا وقت اے۔ امام پاک
خمیاں وچہ پئے جاندے نے۔ بھین دا خیمہ آیا۔ فرمایا میری درداں والی بھین
حسین آج آخری سلام کرن آیا اے۔ میری بہنے توں بڑے صدے دیکھے نے۔
توں سفر دیاں مصیبتاں دیکھیاں توں میرے نال مدینہ چھڈیا۔ توں میرے نال
کر بلا دی مسافر بنی ایں۔ بھیناں ارج میری زندگی دا آخری دن ایں۔ زنیب میں
اپنے سارے ٹبر نوں تیرے حوالے کر کے جانا ایں۔ میرے بھینے گردن کٹ جانی
ایں۔ میرے بازو کٹ جانے نے۔ میرا پنڈ از خمی ہونا ایں۔ میرے تے ظالمان
دے گھوڑیاں دوڑنا ایں۔ بھیناں توں سب کجھ دیکھنا ایں پر یاد رکھیں۔ میرے

مرن دے بعد میرے بھینے اپنے منہ تے طمانچے نہ مارنا۔ بھیناں سینہ کو بی نہیں کرنی، بھیناں وال نہیں کھلارنے آہو و فغان نہ کریں۔ نالہ شیون نہ کریں۔ بے صبری نہ کریں میری شہادت اُتے انج صبر کر کے دسناں ایں جس طرح اماں فاطمہ رضی اللہ عنہا نے۔ مصطفیٰ ﷺ ادنی میت اُتے صبر کیتا سی۔ صبر دی تلقین

کربلا دیاں تاریخاں پڑھ کے دیکھو۔ بھین نوں خصوصی صبر دی تلقین کیتی۔ امام حسین رضی اللہ عنہ نے۔ بھیناں توں اہل بیت دی عزت تے ناموس ایں۔ تیری چادر اسلام دی غیرت اے۔ تیرا پردہ اسلام دنی ناموس اے۔ تیرا وجود غیرت ملی اے۔ بھیناں اپنی غیرت نوں قائم رکھنا ای۔ اپنی ناموس نوں قائم رکھنا ای۔ ساڈا ایمان اے۔ نانی دی دوہتری نے امام حسین دے کہن اُتے ناموس اسلام نوں قائم رکھیا۔ بھین نوں صبر دی تلقین۔

زین العابدین بیمار پتر بیمار پتر نوں چک کے امام نے فرمایا اوہ میرے بیمار پتر۔ اج کربلا دیاں سختیاں وچہ تینوں بڑا تیز بخار آیا ہو یا اے۔ پتر رب تعالیٰ دی ایہدے وچہ حکمت اے تینوں بیمار کر کے رب نے زندہ رکھناں ایں۔ میرے عابد بیمار میرے زین العابدین ایہہ میرے علی اوسط توں سیداں دانام دنشاں ایں۔ تیرے توں سیداں دیاں نسلاں چلنیاں نے تیرے توں حسین دانام باقی رہنا ایں۔ ایس خیمے وچہ کوئی جوان مرد نہیں ہونا۔ ساریاں پاک دامن پیمیاں ہون گلیاں بیٹا۔

زین العابدین توں لٹے ہوئے قافلے داسالا رہنا ایں۔ توں میرکارواں بننا ایں زین العابدین توں یاد رکھیں اپنی ماں دے سر توں چادر نہ اڈن دیں۔ زینیب دے دوپٹے نوں قائم رکھیں تے مصطفیٰ دی عزت میں تیرے حوالے کر کے چلیاواں پتر اتوں ناموس دا پھرے دار ہونا۔ بیمار پتر نوں تلقین

ہوئی ساریاں نوں حوصلے پئے دیندے نے صبر دیاں تلقیناں کردے نے۔
 واپس خیمے وچہ آئے۔ تے ننھی بیٹی سکینہ رضی اللہ عنہا امام حسین دی نور نظر۔ امام
 حسین کہندے نے دھئے اج مینوں رنج کے دیکھ لے۔

اباجی آکھ لے بیٹی اباجی کہہ لے اباجی آکھ لے اج دل دیاں حسرتاں
 کڈھ لے مینوں اباجی کہہ کے بلا۔ بار بار اباجی بلا۔ دھئے اودھروں سورج
 ڈبنا ایں۔ تینوں باپ کہن والا نظر نہیں آنا۔

توں شام تک یتیم ہو جائیں گی۔ دھئے مینوں اباجی کہہ لے توں یتیم ہو جانا
 ایں۔ ننھی سکینہ نوں پتہ نہیں۔ اباجی یتیم کہنوں کہندے نے

ننھے سے ہاتھ جوڑ کے کہنے لگی وہ تشنہ کام
 بتلائیے مجھے کہ یتیمی ہے کس کا نام

اباجی یتیم کہنوں کہندے نے۔ تسیں گھڑی مڑی پئے آکھدے او۔

دھئے توں یتیم ہو جائیں گی

بتلائیے مجھے کہ یتیمی ہے کس کا نام

آنکھوں سے خون بہا کے یہ کہنے لگے امام

بیٹی نہ پوچھ مجھ سے مصیبت عظیم اے

مرجائے جس کا باپ وہ بچہ یتیم ہے

دھئے جہد اباجی مرجائے۔ اوہنوں یتیم آکھدے نے۔ سکینہ دی چیخ نکل

گئی۔ اباجی مینوں یتیم والفظ چنگا نہیں لگدا۔ میں یتیم نہیں بننا مینوں یتیم کر کے نہ

جائیو۔ اودھر سکینہ دیاں چیخاں نکل دیاں نے ایدھر امام حسین اے اٹھرو آں تے

ضبط کر کے خیمے توں باہر نکل آئے۔ آنسورو کے دھی کہندی اباجی یتیم نہ کر کے

جائیو میں یتیم نہیں بننا۔ خیموں نکلے امام پاک نے سارے خیمے دے سارے صبر دا

وانعط کیتا۔

قربان جاواں امام حسین رضی اللہ عنہ تیرے صبر و استقلال دے صدقے
صبر دیاں تلقیناں خبردار میریاں قربانیاں نوں بے صبری نال قدغن نہ لائیو۔ صبر دا
مظاہرہ کرنا ہے۔

تاریخ وچہ اوندا اے۔ امام پاک نے خیمیاں دے گرد اک باڑ کھدوائی باڑ
کھدوا کے تے بانس وغیرہ یا جیہڑا سامان سی لکڑدا۔ سٹ کے تے اک لگا دتی۔
تا کہ کوئی دنیا دا کتا تجاوز کر کے اہل بیت دے خیمیاں تک نہ پہنچ سکے۔

کرامت

امام پاک راونڈ لگا رہے نے خیمیاں دے گرد۔ اک یزیدی بے دین
گستاخ اک یزیدی سپاہی آیا۔ ویکھ کے ناں اک کہن لگاواہ حسین آخرت وچہ
تے تینوں اک ملنی سی۔ توں دنیا وچہ بھی اپنے لئی اک لائی اے۔ معاذ اللہ گستاخی
کیتی۔ دنیا وچہ بھی اک سہیر لئی آ۔ امام پاک حسین رضی اللہ عنہ دے دل تے چرکا لگا۔
آپ نے فرمایا۔ کذبت یا عدو اللہ۔

اللہ دیا دشمناتوں بکواس کیتا اے۔ اسیں کوثر دے ونڈن ہار۔ اسیں جنت
دے تقسیم کار۔ اسیں شفاعت دے لاڑے آں۔ توں نبی پاک دی روح نوں۔
بے چین کیتا اے۔ قدرت نے کربلا دے وچہ ای اوہدی گستاخی دا صلہ ایہہ دتا۔
اس نوں گستاخی دا بدلہ ایہہ ملیا گھوڑے نے شوخی کیتی بے لگام ہو کے دوڑیا۔ تے
او آگ جہدا طعنہ دتا سی گھوڑے نے اوہدے وچہ سٹ دتا۔ یزیدی جل کے جہنم
رسید ہو گیا۔

اک ظالم نے مذاق کیتا۔ حسین کی کٹھیا ایے یزید نال متھالا کے۔ اج
تیرے بچے بھی پیاس پیاس پئے کر دے نے۔ بچیاں نوں پیاسیاں مرواناں پیا۔

کی کھٹیا ای۔ امام حسین رضی اللہ عنہ ٹھنڈی ہاہ بھر کے کہندے مولا اپنے میرے تے طنز
 کیتی۔ مولا بدلہ لیہنوں عطا فرما۔ امام پاک دی ولد دی ہاہ نکلی۔ تارتخ وچہ آندا اے
 اوس نون سخت پیاس لگی فرات دے کنارے پہنچیا۔ پانی پیندا اے۔ خدا دی
 قدرت نال پانی اوہدے حلق توں تھلے نہیں گذردا ایدھر وہ پیاس دا غلبہ او دھروں
 پانی اُنڈیل دا اے۔ اوہدا حلق قبول نہیں کردا۔ امام حسین رضی اللہ عنہ دی توہین کرن
 والا۔ پیاس دے نال بلک بلک کے جہنم رسید ہو گیا۔

دسیویں محرم اے ابن سعد پھر آیا۔ مذاکرات واسطے ابن سعد کہندا حسین
 آخری موقع اے۔ تے جے ساڈے مذاکرات کامیاب ہو گئے۔ تسیں زندگیاں
 بچا کے واپس چلے جاؤ گے۔ اگر تسیں گل نہیں منی۔ تے شہادت واسطے تیار
 ہو جاؤ۔ امام پاک نے فرمایا۔ ابن سعد کی شرطوں نے تیریاں۔ شرط اوہوں
 جیہڑی مدینے وچہ سی۔ امام حسین نے جواب دیتا۔ جواب بھی اوہو جیہڑا مدینے
 وچہ سی۔ شرط اوہو جیہڑی مدینے وچہ سی۔ جواب بھی اوہو جیہڑا مدینے وچہ سی۔
 میں مدینے بھی انکار کیتا سی۔ اج کر بلا وچہ بھی انکار کرنا۔

صحیح گلشن ہو کہ نوک دار ہو سچ بولے
 قتل شفائی نے امام حسین نوں خراج عقیدت پیش کیتا
 صحیح گلشن ہو کہ نوک دار ہو سچ بولے
 با کسی نمود کا دربار ہو سچ بولے

آپ نے فرمایا ظالما۔ جواب بھی اوہو ای اے جیہڑا حسین دا مدینے وچہ
 سی۔ حضرت بچے بچا لو۔ امام نے فرمایا بچیاں نالوں بہتا مینوں نانے دادین دا
 خیال اے۔ میں تیار آن شہادت میری منزل اے۔ شہادت میرا مقصود اے
 شہادت میرا مطلوب اے۔ ابن سعد افسوس کردا چلا گیا۔ اسان تے بڑا چانس دتا

اے بڑی مہلت دتی اے۔ بڑا صبر کیتا اے پر تمہیں آپ ای مرن واسطے تیار ہو۔
تے تیار ہو جاؤ۔ معاذ اللہ

حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ نے یزید دے لشکر دے سامنے آکے خطاب فرمایا۔ امام پاک خیمیاں وچوں ہو کے یزید دے لشکر دے سامنے آئے۔ جتھے وڈے وڈے جرئیل سن۔ جتھے انہاں دے لشکر دا قلب سی۔ وڈے وڈے افسر جتھے موجود نے امام پاک رضی اللہ عنہ دلدل تے سوار ہو کے آئے۔ میرے امام نے نبی پاک دا عمامہ سر اُتے پایا۔ عمامہ رسول قبائے صدر اے۔ تے دلدل اُتے نبی پاک دا دو تہرا بیٹھا ہو یا اے۔ حضرت امام رضی اللہ عنہ نے یزیدیاں نوں خطاب کر کے فرمایا یزید یو اوہ دنیا دے بھکیو انعامات دے لالچو حکومت دے لالچو۔

ایہہ دیکھو پچپانوں میں تہاڈے سامنے کون کھڑاواں میں نبی پاک رضی اللہ عنہ دا دو تہرا تہاڈے نبی دا نور نظر ایہہ میرے سر تے دیکھو پگ کہدی اے۔ ایہہ نشانی ہے محمد صلی اللہ علیہ وسلم رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم دی۔ میں ناناں دی پگ پا کے آیاواں۔ میں ناناں دا جانشین آں۔ میں ناناں دی پگ پہن کے آیاواں۔ میں ناناں دی قبائلیکے آیاواں جیدر دی ذوالفقار لیکے آیاواں۔ دلدل تے سوار ہو کے آیاواں۔ ظالمو میں خود نہیں آیاں۔ تہاں آپے بلایا اے۔ تہاں خط لکھ کے مینوں بلایا۔ میں تہاڈا مہمان آں۔ عرباں دی روایت اے عرب مہمان نواز ہندے نے۔ عرب مہماناں واسطے سب کچھ قربان کر دیندے نے اوہ یزید یو نبی دے دو تہرے نوں مہمان بلا کے چنگی مہمان نوازی کیتی ہے۔ پئے کر دے او۔ میں وسیع القلب آں میں سید آں آل رسول آں ہن بھی وعدہ کرنا یزید یو۔ میرا رستہ چھڈ دیو۔ مینوں اپنی منزل تے جان دیو۔ میرے رستے توں ہٹ جاؤ۔ میں وسیع القلب آں وعدہ کرنا خدا دی قسم ایہہ سارے گناہ تہاڈے معاف کراواں گا اتمام حجت سی ڈرناں نہیں

خوف نال نہیں حجت مکمل کرن لئی۔ کوئی ایہہ نہ آکھے امام حسین رضی اللہ عنہ نے اپیل نہیں
 سی کیتی۔ فرمایا ہن بھی مینوں جان دیو۔ میں ساریاں تفسیراں معاف کراواں گا۔
 دنیا دے کتیاں نے بجائے جواب دین دے کجھ ظالماں نے امام حسین رضی اللہ عنہ اُتے
 تیر چلا دتے امام پاک دتے واعظ دا جواب تیراں نال دتا۔ امام پاک نے فرمایا۔
 الحمد للہ حجت تمام اے۔ آپ واپس خمیاں وچہ آئے۔ دیکھیا کہ بی بی شہر بانو
 دیاں خمیاں وچوں چیخاں دی آواز پئی اندی اے رون دی آواز آئی بھین زنیب
 پئی روندی اے۔ امام آکے کہندے نے زنیب اے ناں رواجے میں موجود آں
 اے میں تیرے سامنے آں۔ اے توں بڑا رونا ایں۔ بڑیاں چیخاں نکلیں گیاں۔
 جناح حسین موجود اے۔ روکے میرا دل بے قرار نہ کرو۔

آنسو انسان دا آنسو ایہہ فطرت دا ترجمان ایں شریعت نے آنسو تے
 پہرہ نہیں لایا۔ اگر دل گداز ہووے اکھاں وچوں آنسو نکلیں ایہہ جائز نے۔
 حدیث وچہ آنداں خود رسول اللہ اپنے بیٹے حضرت ابراہیم دی موت اُتے
 بڑا روئے صاحبزادہ فوت ہویا تے حضور دے آنسو نکلے۔ روئے سرکار نے حضور
 ﷺ نے چم کے اپنے پترنوں آکھیا بیٹا۔ اج تیرے جان نال محمد دادل بڑا بے
 قرار اے رونا جائز شریعت دیاں خداں وچہ رہ کے روو۔ امام نے آکھیاں
 بھیناں آواز اچی نہ کڈھو تبسیں رسول پاک دا ٹبر او تبسیں رسول دا خاندان او تے
 اللہ تعالیٰ نے تہاڈیاں آوازاں تے بھی پہرے لائے نے تہاڈیاں چادر اں تے
 بھی پہرے نے آوازاں تے بھی پہرے نے آنسو اں تے کنٹرول کوئی نہیں۔
 رج کے آنسو بہا تو لیکن بھین زنیب تیری آواز نہ نکلی۔ ایہہ توہین اے خانوادہ
 مصطفیٰ دی۔ صبر دی تلقین او دھر جان دے نے تے جان لکیاں صبر دی تلقین واپس
 خمیاں ول آندے نے تے آکے صبر دی تلقین کیتی ظالم نے تیر اندازی شروع

کیتی۔ تاریخ وچہ آندا۔ تقریباً پچاس ساٹھی امام پاک دے جیہڑے مکیوں شامل ہوئے سن۔ اک اک کر کے امام حسین رضی اللہ عنہ دے ساٹھی امام پاک دے قدماں توں شمار ہو گئے۔ پنجاہ جان شمار پچاس ساٹھی تے معاون۔ دین دے رستے توں جدوں شمار ہو گئے امام پاک نے جدوں خیمیاں ول نظر دوڑائی۔ تے۔ تے دل نے اکھیاں۔ حسین ہن تے اک اک کر کے تیرے ساٹھی جدا ہو گئے۔ ہن آئی آ تیرے اپنے ٹبر دی واری۔ ہن تیرے پتراں دانمبر ای۔ ہن تیرے بھتیجیاں دانمبر ہن تیرے بھانجیاں دانمبر ہن حسین آل مصطفیٰ دی واری اے امام پاک نے دلدل نوں ایڑی لگائی کہ کر بلا وچہ آئے آپ نے لشکرنوں مخاطب کر کے فرمایا۔

هَلْ مِنْ مُّغِيبٍ يُغِيبُنَا

ہے کوئی غربت دے میدان وچہ ایس بے قراری وچہ حسین دی مدد کرے میں وعدہ کرناں اج جیہڑا حسین داسا تھ دے گا۔ کل قیامت دے میدان وچہ نانے دی کملی داسا یہ عطا کراں گا۔

نعرہ تکبیر اللہ اکبر نعرہ رسالت یا رسول اللہ

حضرت خُر رضی اللہ عنہ

اک دل گداز آواز نکلی سینیاں نوں چیر گئی۔ ہے گوئی دشت بے نوا وچہ حسین داسا تھی۔ بیاسی ہزار وچہ ہے کوئی جیہڑا حسین داسا تھ دے۔ اج جیہڑا میرے نال تعاون کرے گا۔ قیامت دے میدان وچوں نانے دے ہتھوں کوثر دا جام پلاواں گا۔ امام پاک دی آواز کر بلا وچہ گونجی۔ تے رب نے جہدے مقدر وچہ لکھیا ہو یا سی۔ ابن سعد دا اک ہفت ہزاری کمانڈر

حضرت خُر رضی اللہ عنہ اوھروں امام پاک رضی اللہ عنہ دی آواز نکلی ایدھروں حر دے کلیجے وچوں پار ہو گئی ہزاراں فوجاں دا کمانڈر جناب پریگیڈر کمانڈر اللہ کریم نے

اڑی سعادتاں جہدے بخت وچہ لکھیاں ہوئیاں سن۔ اونے جس ویلے امام دی
 آواز سی بے ساختہ اپنے گھوڑے نوں اڑی لگا کے۔ لگام ڈھلی چھڈ کے یزیدیاں
 دالشرکت دیاں کٹ دیاں گھوڑے توں اتر کے امام دے قدموں وچہ ڈگ پیا۔
 عرض کردا اے یا امام میں بڑے بڑے گناہ کر چکیاں میں کربلا وچہ رستہ ڈکھیا سی۔
 میں تہاڈیاں راہواں روک چکیاں واں میں تہاڈے لشکرنوں گھیر کے کربلا وچہ
 آندا۔ حضور معافی منگن آیا واں۔ سرکار یزیدیاں دے لشکر وچوں آیا واں۔ میں
 فوجاں دی کمانڈ چھڈ کے آیا واں میں عہدے نوں لت مار کے آیا واں میں تہاڈا
 مجرم آں۔ نبی کریم دے دو تہرے تہاڈی آواز تے چل کے آیا واں۔ میں مجرم
 آں۔ نبی پاک دا مجرم آں۔ میں علی پاک دا مجرم آں۔ میں فاطمہ دا مجرم آں۔
 سرکار تسیں درگزر کردے اوں۔ اللہ دے واسطے قد میں ڈگن دی لاج رکھو امیری
 غلطی معاف کریو خدا میرے گناہ معاف کردے۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے خر
 نوں چک کے سینے نال لایا۔

خر حسین دے دل اُتے مرہم رکھی اے۔ کل قیامت دیا سختیاں وچہ حسین
 تیرا سر پرست بن کے اٹھے گا میں شفیع المذنبین رضی اللہ عنہ دا نواسہ آں۔ شفاعت
 میرے گھر دی اے۔ اجابت میرے گھر دی اے۔ قبولیت میرے گھر دی اے۔
 دعاواں میرے گھر دیاں نے وعدہ کرنا واں خر قیامت دے میدان وچہ اپنے توں
 پہلاں تینوں جنت وچ لیکے جاواں گا۔

پچھوں ابن سعد آیا دوڑ دا اوہ خرتیریاں اکھاں تے پردہ پے گیا۔ اوہ
 اتھے کی لین آیا ایں۔ اتھے تے موت دا پہرہ ای۔ اوہ اتھے سر پئے اڈ دے نی۔
 او دھر یزید دے عہدے نی۔ ایہہ غلطی نہ کری۔ توں اگے ای کمانڈر ایں تینوں
 ترقی ملن والی سی۔ توں اپنا عہدہ چھڈ کے مصیبتاں وچہ آ گیا ایں۔ حضرت خر رضی اللہ عنہ

نے فرمایا۔ دور ہو جا دنیا دے کتیا توں عہدیاں والا لچ دنیا ایں خدا دی قسم اودھر
دوزخ اے۔ ایدھر جنت اے۔ اودھر یزید اے۔ ایدھر حسین اے اودھر شمر
اے۔ ایدھر مصطفیٰ اے میں دوزخ دے پہرے نوں ٹھکرا کے جنت دے
پہرے وچہ آیاواں۔

نعرہ تکبیر اللہ اکبر نعرہ رسالت یا رسول اللہ
جناب خُز اللہ تعالیٰ لکھ لکھ رحمتاں نثار کرے تیری مرقد اُتے اہل بیت دیاں
قدموں توں توں قربان ہو گیوں باقی پھر بیان کراں گا۔ انشاء اللہ تعالیٰ
وَآخِرُ دُعَاؤُنَا اِنَّ الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ

کربل و سنان والے

کربل چہ آگے کربل و سنان والے
ٹٹے ہوتے دلاں نوں آئے ملان والے
ظلم و ستم نوں پیلے آئے مٹان والے
باطل دے آگے جھکنا عاشق واکم نہیں ہے
جھولا جھلا ونڈے سن جبریل آکے جس دا
ممبر دے آئے قاری قرآن پڑھدے آئے
چوراں تے ڈاکواں نوں راہ خدا سیسا
اسے نائے جانڈے سن کندھیاں تچہن والے

نیک دے آئے پڑھ کے قرآن سنان والے
اکڑے ہوتے سہراں نوں آئے جھکان والے
بھلیاں ہویاں نوں آئے رستہ بتان والے
کربل چہ آئے حق دا کلمہ پڑھان والے
اللہ دے دلوں آئے ایہہ چی شان والے
نیزے دے آئے ایہہ سن قرآن سنان والے
دوزخ چہ جانڈیاں نوں آئے بچان والے
کربل نوں آئے رشک جنت بتان والے

پڑھیاں جہاں نمازاں نچھڑے مہیہ ہمد
پیراں نوں وچہ کربل قربان کرن والے

ازہ ہمدیم پیالوسی

الحمد لله المستعان الذي خلق الانسان وعلمه البيان والبيان
والصلوة والسلام على افضل الرسل سيد السبل محمد صلى
الله عليه وسلم رسول الانس والجان وعلى آله وصحبه الذين
تصرفوا اعلان تحقيقهم الى اعلاء كلمات الرحمن ۞

ابا بعد

فاعوذ بالله من الشيطان الرجيم

بسم الله الرحمن الرحيم

اِنَّ الدِّينَ قَالُوا مَرِيًّا اللَّهُ ثُمَّ اسْتَقَامُوا تَتَنَزَّلُ عَلَيْهِمُ
الْمَلَائِكَةُ اَلَّا تَخَافُوا وَلَا تَحْزَنُوا وَاِبْشُرُوا بِالْجَنَّةِ الَّتِي

كُنْتُمْ تُوعَدُونَ ۞

صَدَقَ اللهُ مَوْلَانَا الْعَظِيمَ وَبَلَّغْنَا رَسُولَهُ النَّبِيَّ الْكَرِيمَ الْآمِينَ ۞
وَنَحْنُ عَلَى ذَالِكَ لِمِنَ الشَّاهِدِينَ وَالشَّكِرِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ
الْعَالَمِينَ قَالَ اللهُ تَعَالَى فِي شَأْنِ حَبِيبِهِ مُخْبِرًا وَآمِرًا اِنَّ اللهُ
وَمَلَائِكَتُهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ
وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

الصلوة والسلام عليك يا رسول الله

وعلى آلك وأصحابك يا حبيب الله

- حضرت شام عالی مقام امام حسین رضی اللہ عنہ کی یہ دعا تھی کہ
- یارب تو نانا جان کی اُمت کو بخش دے
سلطان دو جہاں کی اُمت کو بخش دے
- یہ سب مصیبتیں تھیں شفاعت کے واسطے
بندے نے گھر لٹایا ہے اُمت کے واسطے
- گلاں نال تے ہر کوئی لائی پھر دالا کے توڑ بھانیاں اوکھیاں نہیں
اصغر پتھال دے وچہ کنا دنیا نالے باہیں کٹانیاں اوکھیاں نہیں
یار و جھانیاں نیزے دی ٹوک اُتے بوہے یارے پانیاں اوکھیاں نہیں
دائم اکبر جوان دی لاش اُتے سمجواں نال وگانیاں اوکھیاں نہیں
- دنی ہے سی قریانی حسین جیہڑی اہدے صدقے شہیداں دی گل بن گئی
کرم ایسا بعد دے پیر کتیا سائے پیراں مریداں دی گل بن گئی
آیا نال حضور دالبال اُتے کل عنواناں تمہیداں دی گل بن گئی
چڑھیا عید میلاد داچن نا صراج تول عیداں بقریداں دی گل بن گئی
- اہلبیت جو کرن دُعا یارو کیوں رب نول تہ اوہ منظور ہووے
نسبت سید دی نور و نور کرے، بھانویں نیرے ہوتے بھانویں دور ہووے
میکے آقا نول اوہ منظور ہوندا، اہلبیت نول جیہڑا منظور ہووے
ایہہ گل ظہوری نہیں ہو سکدی سید ہووے تے منہ تے نہ نور ہووے

از محمد علی ظہوری رحمۃ اللہ علیہ

واجب الاحترام مسلمان بزرگوں عزیز دوستوں کو سلام علیکم!

شہید کربلا راقب دوش محمد مصطفیٰ سیدنا امام حسین رضی اللہ عنہ کی شہادتوں دے سلسلے وچہ چند جمعیاں تھیں سلام پیش نہیں کرنے آں۔ انج دی نشت وچہ میدان کربلا وچہ سیدنا امام حسین رضی اللہ عنہ کی کمال جرات استقامت اور عزم و استقلال دا تذکرہ ہوئے گا۔ اور خالق کائنات دی بارگاہ وچہ سارے دعا کرو کہ ساڈے دلاں وچہ اہل بیت دی محبت عطا فرمائے اور سیدہ خاتون جنت حضرت فاطمہ الزہراء رضی اللہ عنہا دایا ر عطا فرمائے۔

اور نال سانوں اہل بیت دی سیرت اور اسوہ بھی عطا فرمائے۔ کربلا وچہ سید الشہداء دوش محمد مصطفیٰ ﷺ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ جان دے سن۔ کہ ایہہ جہیاں مصیبتاں میرے تے آرہیاں نے۔ ایہہ ساریاں خدا دی طرفوں نے۔ اور میرا امتحان اے۔ امام پاک اپنی شہادت اپنی قربانی اور مصائب نوں۔ میدان کربلا وچہ سمجھدے سن۔ میرا امتحان اے رب تعالیٰ دی طرفوں میرے تے آزمائش اے۔ ایہو وجہ اے کہ امام پاک رضی اللہ عنہ نے میدان کربلا وچہ تاریخ وچہ تسلیں پڑھ کے دیکھو ایہہ تے ملدا اے کہ یزیدیاں کولوں پانی منگیا۔ سب تاریخ دیاں کتاباں وچہ موجود اے امام حسین نے چند مرتبہ یزیدیاں دے سامنے پانی دی اپیل کیتی اے آپ نے پانی طلب فرمایا اے۔ یزیدیاں کولوں۔

لیکن کدھرے تاریخ وچہ نہیں ملدا کہ امام حسین رضی اللہ عنہ نے ہتھ چک کے رب کولوں پانی منگیاں ہووے۔ خدا کولوں نہیں منگیا۔ یزیدیاں کولوں منگیا۔ تمام مفسرین کرام نے لکھیا کہ امام حسین نے میدان کربلا وچہ جدوں بھی پانی طلب فرمایا۔ بچیاں دی پیاس وکھ کے تے پیاں دے تقاضے آتے آپ نے اپیل کیتی اے۔ یزیدیاں کولوں اپیل ایس واسطے کیتی کہ قیامت دے میدان وچہ جدوں

خالق کائنات دی کچھری لگے گی تے کوئی یزیدی ایہہ نہ آکھے یا اللہ کر بلا وچہ امام حسین رضی اللہ عنہ نے ساڈے کولوں پانی منگیاں ای نہیں سی۔ آپ نے انہاں دی دلیل نوں ختم کرن دی خاطر آپنے پانی دی اپیل فرمائی۔

تاریخاں وچہ اوندا اے علی اصغر نوں اٹھا کے پانی طلب فرمایا اللہ کولوں نہیں منگیا۔ جاندے سن رب ولوں تے آزمائش ای پئی ہوئی اے۔ تے آپ نوں ایہہ بھی یقین سی۔ کہ میں بے رب تعالیٰ دی بارگاہ وچہ عرض کرنا۔ کہ مولا کوثر دے ساقی پیاسے نے تے میرے بچے ترہائے نے۔ مولا بچیاں دی خاطر دے دے اوہ مولا جیہڑا اسماعیل دی لاج رکھدا۔ حسین رضی اللہ عنہ دی آواز دی لاج نہیں رکھدا۔ رب کولوں تاں نہیں منگیا کہ رب ولوں تے ای امتحان اے مولا ایسے راضی آں۔ یزیدیاں کولوں تاں منگیا کہ قیامت والے دن کوئی یزیدی ایہہ نہ کہہ سکے کہ مولا امام حسین نے پانی طلب فرمایا۔ ای نہیں سی۔ میدان کرب و بلا وچہ امام حسین نے خطبے بھی ارشاد فرمائے آپ نے خطاب فرمایا۔ وعظ فرمایا میدان کربلا وچہ اور تاریخ شاہد اے کہ امام پاک رضی اللہ عنہ دلدل تے سوار ہو کے تے اوہ عمامہ جیہڑا رسول کریم ﷺ داناں لیکے آئے سن۔ امام حسین رضی اللہ عنہ نے اپنے سر مقدس اُتے پہنیا۔ دلدل تے سوار ہو کے لشکر یزید نوں امام حسین رضی اللہ عنہ نے اک وعظ کیتا۔ آپ نے فرمایا یزید یوتے کو فیو! کیا تہاں مینوں خط لکھ کے نہیں بلایا۔ آپ دے کول تاریخ شاہد اے کئی خطوط موجود سن۔ اور بعض ایسے وی سن لکھن والے جیہڑے یزیدی لشکر وچہ موجود سن۔ فرمایا دیکھو تہاڈے خطوط تہاڈی دعوت اُتے میں آیا ہاں تہاڈے بلا ان اُتے آیا ہاں۔ لیکن یزید یو پہچانوں میں کون آں۔ جس ناناں دی شفاعت دی امید رکھدے او۔ اور جس محمد عربی دا کلمہ پڑھدے او۔ میں اس دا نواسہ ہاں میں اوہو حسین آں جیہڑا تہاڈے رسول دے

موہڈیاں تے سوار ہندارہیا۔ میں راکب دوش مصطفیٰ میں اوہ حسین آن جہنوں
رسول پاک ﷺ نے فرمایا۔

الْحَسِينُ مِنِّي وَأَنَا مِنَ الْحَسِينِ

میں حسین وچوں آن حسین میرے وچوں اے۔ میں رسول کریم دا خون
آن۔ حضور دے قلب دا ٹکڑا آن۔ وسیع القلب آن۔ سید آن معاف کرن والا
آن۔ یزیدیوں ہن بھی میں کہنا واں۔ میرے تے اینیاں اذیتاں تساں نے
طاری کیتیاں نے۔ میرے تے پانی بند کیتا اے۔ مینوں محصور کر کے زغے وچہ
رکھیا اے۔ ہن میں وعدہ کرنا۔ مینوں اپنے رستے تے جان دیو۔ میرا رستہ چھڈ
دیو۔ میں جانا۔ تے یزید جانے۔ مینوں کر بلا چوں نکل کے دمشق جان دیو۔ میں
براہ راست بزدناں جا کے گل کراں گا۔ یزید دس جہداتوں کلمہ پڑھنا ایں۔ محمد
عربی تیرا نانا اے کہ میرا نانا ایں۔

رسول دے موہڈیاں تے تون سوار ہندارہیاں یا میں سوار ہندارہیا۔
تیری خاطر سجدے دراز ہوئے۔ یا میری خاطر سجدے دراز ہوئے۔ اوہ میں ہن
وعدہ کرنا میرا رستہ چھڈ دیو میں وسیع القلب آن۔ سید آن جہیاں اذیتاں دتیاں
نے جہنیاں گستاخیاں کتیاں نے میں ساریاں معاف کراں گا۔ ایہہ تمام حجت دی
خاطر۔ امام پاک نے فرمایا۔ ایس مصیبت دے ویلے میں دشت بلا وچہ محصور
تے مجبور آن۔ میں مدینے دیاں سیجاں اتے نہیں۔ اک وقت اوہ سی جبریل آ کے
میرے جھولے جھلاندا سی۔ فرشتے پنکھے جھلدے سی۔ آج کر بلا دی شدت تے
پیاس وچہ امتحان وچہ بتلا آن۔ یاد رکھو شفیع المذنبین دانوا سے آن

ہے کوئی درد دل رکھن والا ہے کوئی درد مند انسان جیہڑا کر بلا دی گرمی وچہ
آج حسین دے نال تعاون کرے۔ میرا ساتھ دیوے گا میرے نال نکلے۔ آج

جیہڑا کر بلا وچہ میرا ساتھ دیوے گا۔ وعدہ کرنا کل قیامت دی گرمی وچہ حسین اوہدا
ساتھ دیوے گا۔ مَنْ اَنْصَارِي اِلَّا اللّٰه۔

جیہڑا جیہڑا رب دے رستے وچہ حسین دی مدد کرے۔ پورے لشکر نوں
دعوت دتی امام پاک رضی اللہ عنہ نے تاکہ کل کوئی یزیدی ایہہ نانا کہہ سکے کہ امام حسین نے
سانوں دعوت نہیں سی دتی اپنے ساتھ دی۔ فرمایا میرا ساتھ دو۔ اوکھے ویلے میرے
کم آواں۔ کل قیامت والے دن میں تہاڈے کم آواں گا۔ امام پاک دا خطبہ

میرے امام پاک دا وعظ مبارک اتنا موثر ہويا۔ اتنا اثر انداز ہويا کہ یزیدی
لشکر وچہ ہلچل مچ گئی۔ تاریخ دسوی اے اک کونے وچہ چند جرنیل کھڑے سن۔
اونہاں جرنیلاں وچہ ہلچل مچی کوئی کسے نوں پیارو کداے۔ کوئی میدان وچوں پیا
دیکھدا اے۔ ادوھروں ادوھروں امام پئے فرماندے نے مَنْ اَنْصَارِي اِلَّا اللّٰه

سوچ لو و اج جہدے رستے بند کیتے جے۔ قیامت والے دن تساں
میریاں راہواں نوں تکنا جے۔ ہے کوئی درد مند جیہڑا میرا ساتھ دوے امام پاک
نے جس ویلے دعوت دتی۔ یزیدی لشکر وچہ ہلچل مچ گئی۔ اک کونے وچہ شور تے
اضطراب اے۔ تاریخ دسوی اے۔ چند گھوڑیاں دیاں ٹاپاں دیاں آوازاں
آبیاں اک گھوڑ سوار پیا دوڑدا اے پچھے اوہدے جرنیل پئے دوڑدے نے۔ ظالم
پئے آکھدے نے ایدھر آکدھر مصیبتاں ول جانا ایں۔ اوتھے پانی دی اک بوند
کوئی نہیں آ۔

اوتھے موت پئی نظر آندی اے۔ حیات نوں چھڈ کے موت ول جا رہیا
ایں۔ تے فرات نوں چھڈ کے پیاس ول پیا جانا ایں۔ دولت نوں چھڈ کے
غربت ول پیا جانا ایں۔ ناں جارک جا۔

جان والا پیا کہند اے ظالما۔ توں ظاہری نظر اں نال پیا دیکھنا ایں۔

توں کہناں فرات نوں چھڈ کے پیاس ول چلیاں توں پیا کہنا امارت نوں چھڈ
 کے غربت ول چلیاں سے ظالم میرے دل دی آواز ایہہ دے میں دوزخ نوں
 چھڈ کے جنت ول پیا جانا میں یزید نوں چھڈ کے نبی دے دو تہرے ول چلیاں۔
 تاریخ شاہد اے اوہ گھوڑ سوار آیا جیہڑا یزید دے لشکر داجرنیل اے۔ آ کے
 امام حسین دے قدماں وچہ ڈگ پیا میرے امام دے قدماں تے ڈگ پیا۔ فرمایا
 کدھر آیاں اے عرض کیتی سوہنا۔ یاد کرو۔ اک وقت اوہ سی جدوں آکھیا سا بے
 میں لگا جماعت کران۔ کلیاں پڑھنی آ کہ میرے چھپے پڑھنی آ۔ میرے ذہن تے
 بڑے سوالات سن۔ بے چھپے پڑھنی تے نبھانی پے جائے گی۔ کلیاں پڑھنی تے
 قبول نہیں ہونی۔ سوہنا میں اوہو خراں جیہنے تیرے چھپے نماز پڑھنی سی تیرے
 چھپے سجدے کیتے سن۔ اج اوس پڑھنی نماز دی لاج نبھان آ گیا آں۔ میں خراں۔
 سرکار تیرے چھپے نماز پڑھنی اے۔ اوہ زندگی دی نماز سی۔ اج شہادت دی نماز بھی
 تیرے چھپے ادا کرنی اے۔ عرض کیتی حضور میرے کولوں بڑی زیادتی ہوئی اے
 سرکار میں تہاڈا محاصرہ کیتا سی۔ تہانوں گھیر کے کربلا ول ٹوریا سی۔ میں بڑا پاپی
 آں۔ میں بڑا اثر مساراں۔ ندامت نال میر بان نگا ہواں ہن پیاں اٹھدیاں۔
 میں خاندان نبوت اُتے ظلم کیتا اے۔ تہانوں گھیر کے کربلا ول آندا اے۔ تسلیں
 معاف کرن والے او۔ تہاڈے ابا جی بڑے معاف کرن والے سن۔ میں چھپھن
 آیاواں میرے لچپال حسین تیرے قدماں توں میں جان دے دیواں تے رب
 میرے گناہ معاف کر دے گا۔ فرمایا خراں میں تیرے تے راضی میرا رب تیرے تے
 راضی۔ توں میرا دل خوش کر دتا اے خراں عرض کر دے نے سوہنا۔ ہن دیر نہ کرو۔
 امام پاک میں جدوں نکلیا آں۔ مینوں دولت پئی کھچدی سی۔ حکومت پئی کھچدی
 سی۔ دنیا دالانچ پیا کھچدی اسی پر او دون تیری محبت پئی کھچدی سی۔ یا حضرت تیری

محبت نال مجبور ہو کے۔ میں دنیا نوں ٹھکرا کے دین دے رستے تے آیاواں۔
حضور دیر نہ کرو میری ملاقات آخری ملاقات اے۔

اودھروں یزید دے لشکر وچوں آوازاں پیاں آنڈیاں نے۔ اودھروں
مینوں یزیدی پئے بلاندے نے اودھروں شمر پیا بلاند اے۔ تے دولت دے
لاچ پیا دیندا اے۔ لیکن مرے آقا میں چشم بصیرت نال پیا ویکھناواں۔ اودھروں
یزیدیاں دی پکار ایدھروں مینوں جنت وچوں آوازاں پیاں اوندیاں نے حضور
اجازت دیو۔ میں دین دے رستے تے جانا ایں۔ میں لعنت بھیجنا یزیدی دولت
تے حکومت اُتے۔ میں لعنت بھیجنا چند روزہ اقتدار اُتے سرکار میں تہاڈیاں
قداں تے مرجانوواں تے مینوں دوہاں جہاناں دے خزانے مل جان گے۔

امام پاک رضی اللہ عنہ نے سینے نال لایا۔ فرمایا۔ خرمیں تیریاں اگلیاں کچھلیاں
خطاواں معاف کیتیاں۔ سرکار مینوں اجازت دو میں تہاڈے نام اُتے اپنی جان
قربان کردیاں۔ خرمیں آیا میدان کر بلا وچہ سر تے خول پایا ہویا۔ یزیدی لشکر دے
سامنے۔ ابن سعد اے سامنے شمر اے ایدھر جناب خرمیں نے

ابن سعد پیا کہند اے خرمیں بڑے انعام ملنے نے۔ توں کہڑے پاسے
آگیا ایں۔ موت دارستہ اختیار کیتا اے۔ ہن بھی آجا۔ ہن بھی حسین داسا تھ چھڈ
دے معاذ اللہ

چند لکھیاں دی کھیڈ باقی اے کر بلا واقصہ مکن والا ایں۔ ہن بھی ساڈے ول
آجا۔ حضرت خرمیں نے فرمایا سن ابن سعد توں یزید دا غلام ایں۔ دنیا دے کیتاں دا
غلام ایں۔ تینوں یزیدی غلامی مبارک مینوں حسین دی غلامی مبارک۔ توں یزید دا
غلام ایں۔ میں نبی دے نواسے دا غلام آں۔ توں دولت لئی پیا بلاناں۔ ایں
اودھروں حوراں مینوں جنت لئی پئی بلاندیاں نے سن ابن سعد میری ماں نے میرا

نام رکھیا اے حضرت عربی زبان وچہ کہندے نے مرد آزاد۔ میرا نام خراے میں آزاد
 فکر رکھنا واں۔ میں حقارت نال ٹھکرانا تھا ڈے اقتدار تے تھا ڈیاں کرسیاں نوں
 جس نوں جہنم دی ضرورت اے۔ خردے مقابے وچہ آئے خردا دوست
 سالم سی سالم نے آکھیا خرمیری دوستی دی لاج نبھان لئی آتوں میرا دوست ایں۔
 سوچ لے جذباتی فیصلہ کیتا اے۔

حضرت خرنے فرمایا۔ سالم توں دوستی نبھان آیا ہیں۔ تیری دوستی دا شکر یہ
 لے سن میں بھی دوستی نبھانا واں۔ لے گل سن دنیا چند روزہ ای زندگی دی بساط
 لپیٹی جانی آں۔ موت برحق اے اک دن موت دی کچھری وچہ جانا ای۔ جدوں
 نبی پاک ﷺ دے سامنے کھلوئیں گا۔ قیامت دے میدان وچہ کہہ امنہ لیکے
 جائیں گا۔ لہذا سالم توں میں نوں پیا نصیحت کرنا ایں۔ میں تینوں نصیحت کرناں
 واں توں میری دوستی دی لاج نبھائی اے میں بھی دوستی دی لاج نبھانا واں۔
 تینوں بھی دعوت دیناں۔ دنیاں دیاں کیتاں نوں چھڈ کے شہزادیاں دیا
 قدماں وچہ آجا۔ سالم دنیا دا کتاسی۔ سیدنا خردی اپنی گل سن کے برداشت نہ سکیا۔
 سالم نے چلے وچہ تیر کیا تیر کس کے سیدنا خردی طرف چلایا۔ حضرت خردے سر
 مقدس کولوں تیر گذر گیا۔ تاریخ وچہ آندا خدا تعالیٰ نے خرنوں جنت دی طرف بلانا
 سی۔ اپنی جلدی کیتی کسے مقابل دا بھی انتظار نہیں کیتا۔ بلکہ ابن سعد تے شمر نوں
 مخاطب کر کے سیدنا خرنے خود بخود یزیدی لشکر اُتے حملہ کیتا۔ دل وچہ جذبہ ایہہ
 دے کاش میں کسے طرح ایس لشکر دے کمانڈر ابن سعد تک پہنچ جاواں میں تے
 شہید ہو جانا ایں۔ اج انہاں دے کمانڈرنوں بھی ختم کرنا اے۔ اپنی جان تلی تے
 لیکے سیدنا خرنے یزیدیاں دے لشکر وچہ گھس گئے۔ کوئی نیزے دا وار کر دا کوئی تلوار مار
 دا۔ چار چو فیروں سیدنا خرنے وار ہوئے اک نیزے دا اتنا کاری وار چلیا۔

حضرت حرّ دی گردن وچہ آ کے نیزہ لگا۔ نیزے دی انی گردن وچوں پار ہو گئی۔
 سیدنا حرّ امام حسین دے نام دا وظیفہ کردے کردے گھوڑتوں ڈگے۔ تے ڈگ
 کے آواز دیندے نے میرے آقا حسین تیرے غریب الوطن ساتھی نے تیری
 غلامی دی لاج نبھائی آ۔ ہن اپنے غلام نوں سہارا دے دے یزیدی لشکر وچوں
 آواز اٹھی اے حسین اپنے غلام دی لاش اٹھا کے لے جاؤ۔ سیدنا امام پاک
 آئے۔ اے حرّ دیاں چند ساہنواں باقی سن۔ خرپے ترپڈے نے امام پاک نے
 حرّ نوں گود وچہ اٹھایا۔ فرمایا حرّ اکھاں کھول۔ حرّ نے اکھاں کھولیاں۔ اکھاں وچہ
 محبت دے اتھر و آگے۔ عرض کردے نے

الحمد للہ میں نبی پاک دے دو تہرے دے قدماں وچہ شہادت دا جام پین
 والاں۔ حرّ نے عرض کیتی یا سرکار میں اپنی غلطیاں دا ازالہ کر لیا جے گناواں دا کفارہ
 کر لیا جے۔ حضور مینوں مسکرا کے فرماؤ۔ میں دنیا دے کسے انعام دا لالچ نہیں
 رکھدا۔ صرف ایناں ہس کے کہہ دیو چند ساہنواں دا مہمان آں۔ کل قیامت
 والے دن جس ویلے تہاڈے ناناں دے سامنے میں پیش ہونا اے۔ امام پاک
 وعدہ کرو محمد عربی صلی اللہ علیہ وسلم دے سامنے صرف ایہنا کہہ دیو میں حرّ اے تے راضی آں۔
 سرکار میری شہادت دا سہرہ ایہو ای اے۔ امام پاک نے فرمایا خرّ سن ہن وی میں
 تیرے تے راضی آں میدان محشر وچہ بھی تیرے تے راضی آ، سیدنا حرّ نے غلامی
 دا حق ادا کیتا۔ امام پاک دی گود وچہ جناب خرّ نے آخری ساہ لیا۔ امام دی
 آغوث وچہ حضرت خرّ بھی شہید ہو گئے۔ انا للہ وانا الیہ راجعون۔ تاریخ وچہ اوند
 اے آپ دی لاش مبارک آپ نے لیا کے کربلا وچہ دفن فرمائی۔

وَآخِرُ دَعْوَانَا اِنَّ الْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

الحمد لله المستعان الذي خلق الانسان وعلمه البيان والبيان
والصلوة والسلام على افضل الرسل سيد السبل محمد صلى
الله عليه وسلم رسول الانس والجان وعلى آله وصحبه الذين
تصرفوا اعلان تحقيقهم الى اعلاء كلمات الرحمن ۞

اباعد

فاعوذ بالله من الشيطان الرجيم

بسم الله الرحمن الرحيم

قُلْ لَا أَسْأَلُكُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا إِلَّا الْمَوَدَّةَ فِي الْقُرْبَىٰ

صَدَقَ اللَّهُ مَوْلَانَا الْعَظِيمَ وَبَلَّغْنَا رَسُولَهُ النَّبِيَّ الْكَرِيمُ الْأَمِينُ ۞
وَنَحْنُ عَلَىٰ ذَالِكَ لَمِنَ الشَّاهِدِينَ وَالشَّكِرِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ
الْعَالَمِينَ قَالَ اللَّهُ تَعَالَىٰ فِي شَأْنِ حَبِيبِهِ مُخْبِرًا وَآمِرًا إِنَّ اللَّهَ
وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ
وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

الصلوة والسلام عليك يا رسول الله

وعلى الك وأصحابك يا حبيب الله

ماہ شبیر آگیا ہے

کہ ہن پھر ماہ شبیر آگیا اے
 محبت و ابد از منیر آگیا اے
 کہ ہے واقعہ عجب کہ بلا دا
 تے اصغر دے حصے پھر آگیا اے
 سکینہ نے رورو کے پانی دوہائی
 کیوں بہرے لا میرا ویر آگیا اے
 مدینے نوں منہ کر کے سید نکارے
 تے میرا وی وقت اخیر آگیا اے
 تے گودی کھڈایا جنہوں فاطمہ نے
 اوہ سید وانا زک سریر آگیا اے
 کیوں کہ بلا دانظسارا کر اواں
 تے اکھاں دے وچہ خونیر آگیا اے

ورھا و ذرا خون اکھیوں نی چم چم
 جبر دیاں خون گھٹاں دے اوہے
 خدا جانے کی راز ہے ایہ خدا دا
 جتھے پانی کتے بڑی سی پیندے
 جدوں لاش اکبری خیمے چر آئی
 سٹو اگوں مینوں وی دیکھن تے دیو
 قبر کھو و اصغر وی اتھر وہا کے
 پلا یو جے نانا جی اصغر نوں پانی
 جنہوں موڈے چایا رسول خدا نے
 پھانٹے سوکے ٹکڑے تے پراں دے تھلے
 میں کی درواں بھراں دے قہر ساواں
 اے حرف پہلا اسی لکھیا سی صائم

===== (از صائم چشتی صاحب) =====

سن سن کے شبیر سید دے غم دی درد کہانی
 حشر و بہارے تیکر اکھیاں برساونائیں پانی
 محشر تیکر اس دی صائم رنگینی نہیں جانی
 کربل وچہ زہرا دے جلتے جو دتی قربانی

واجب التعظیم مسلمان بزرگو عزیز دوستو السلام علیکم ورحمۃ اللہ! اللہ تعالیٰ
دے دین حق دی سر بلندی واسطے۔ دین اسلام دی آبیاری واسطے۔ اسلام دی
تاریخ بنیاد اے۔ لکھاں ماواں نے اپنے پتر اسلام اتوں قربان کیتے۔ لکھاں
بھراواں نے اپنے بھرا اسلام اتوں نثار کیتے۔ تے لکھاں عورتاں دے سہاگ
اسلام دی ناموس اتوں قربان ہو گئے۔

اسلام دا بوٹا ہرا اے اور نبی پاک ﷺ دے صدقہ قیامت تک ایہہ شجر
اسلام ہزار ہے گا۔ ایس بوٹے دی رگاں وچہ شہیداں دا خون شامل اے۔ ایس
اسلام دے بوٹے نون اسلام دیاں شہیداں نے اپنیاں رگاں دا خون دتا اے
دے رہے نے قیامت تک دیندے رہن گے۔ جہیداں صدقہ اے کہ شجر اسلام
قیامت تک خزاں دی نذر نہیں ہو سکدا۔ ایہہ بوٹا ہرا بھرار ہے گا۔ حضور نبی کریم
ﷺ دے دور توں لیکے۔ آج تک اسلام دی تاریخ وچہ قربانیاں دیاں بے پناہ
مثالاں موجود تے۔ مانواں نے اپنے پتر اسلام اتوں قربان کردتے۔ نہ صرف
ایہہ کہ قربان کیتے۔ بلکہ ایناں جذبات دا اظہار کیتا ایہو جئے ہزاراں پتر ہون
تے محمد ﷺ اتوں قربان کیتے جاسکدے نے۔

مائی دا اک پتر رسول اللہ ﷺ اتوں قربان ہو گیا

بخاری شریف وچہ موجود اے اک بیوہ مائی۔ اکوای اک اوہدا پتر جنگ
أحد وچہ۔ نبی کریم ﷺ دے نال اوہ غزوے وچ گیا۔ اور میدان أحد وچہ
شہید ہو گیا۔

عورت بیوہ پتر اکواک تے بڈھری عورت دا پتر أحد گیا أحد وچہ تے شہید
ہو گیا اے حدیث وچہ اوندا اے جدوں لشکر واپس اوندا ایں۔ تے کسے نوں
جرات نہیں پیندی بڈھری مائی بوہے اُتے کھلوتی اے انہوں کج دسیے کہ اماں جی

تہاڈا پتر شہید ہو گیا۔ سارے لنگھدے گئے پچھوں سیدنا حیدر کرار تشریف لیاے۔ آپ نے ہمت کر کے اماں ہوراں دے سامنے چند تمحیدی گلاں کیتیاں۔ اماں جی ایہہ دنیا دار فنا اے۔ کہندیاں نے پتر میں تیری گل سمجھ گئی آں۔ توں گل کر کی چاہناں اے۔ علی ایہہ گل بعد وچہ کریں پہلے دس کہ کملی والے دا کی حال اے۔ حضور ﷺ دی گل سنا۔ سیدنا علی المرتضیٰ رضی اللہ عنہ نے مسکرا کے فرمایا الحمد للہ اماں جی ساڈا کملی والا سلامت اے۔ حضور ﷺ سلامت نے تے مائی کہندی اے۔ جے کملی والا سلامت اے۔ تے میری ساری کائنات سلامت اے کی ہو یا جے اک پتر شہید ہو گیا۔ ایہو جے ہزاراں ہندے تے محمد ﷺ دی زلف اتوں قربان کر دیندی۔

سجناں گل کہہ چھڈنی بڑی آسان اے۔ ذرا تصور کرواوس عبورت دا جذبہ

جاشاری

حضرت حنظلہ رضی اللہ عنہ

بخاری شریف وچہ موجود اے۔ سہاگ دی رات تے دولہا دلہن اک بستر اتے لیٹے ہوئے نے۔ تے جس ویلے صبح صادق ہون لگی تے کن وچہ آواز آئی۔

ان رسول اللہ یدعوکم ال الجهاد

اللہ دار رسول میدان جنگ وچہ پکار رہیا اے۔ مدینے والیو کفر دے خلاف اسلام دی جنگ ہون والی اے۔ اوہ سہاگ دی رات تے دونویں مرن جیون دیا قسماں پئے کھاندے نے اک دوسرے نال۔ میاں بیوی۔

حدیث وچہ اوندا۔ حنظلہ اٹھیا حضور دا غلام اٹھیا۔ دروازے دی طرف لپکیا۔ بیوی پچھدی اے ایڈی جلدی وچہ کتھے چلے او حضرت حنظلہ رضی اللہ عنہ نے آکھیا مرے کن وچہ نبی پاک دی پکار آئی اے۔ میں رسول اللہ دی بارگاہ وچہ چلیاں

ہاں اونہنے آکھیا۔ اے دن چڑھ لین دیوتے فجر دی نماز پڑھ کے چائوں۔ غسل کر کے چائوں۔ اونہنے آکھیا توں نہیں جاندی اک پاسے تیری محبت اے۔ تے اک پاسے رسول اللہ دا پیار اے۔ قرآن وچہ آندا اے جدوں اللہ دا رسول پکارے دوڑو جدوں رسول دی پکار آئے دوڑو رسول دی طرف میرے کن وچہ رسول اللہ دے بلان دی آواز آئی اے۔ کہ اللہ دا رسول میدان جنگ وچہ بلا رہیا اے۔ ہن میرا عشق ایہہ کہندا اے مینوں ناں تے غسل دی پرواہ اے نہ مینوں اپنی پرواہ اے۔ بے شک تیرے نال مرن جیون دیاں قسماں کھا دیاں سن تیرے ورگیاں ہزاراں ہون تے محمد ﷺ دے نعلین پاک جوڑے توں قربان کر دیاں ہن اپنے ایس ضمیر کولوں پچھو۔ ایہہ کوئی چھوٹی جی گل اے۔ اونہنے آکھیا بے شک میں تیرے نال مرن جیون دیاں قسماں کھا چکیاں۔ پر او دھروں رسول اللہ دی آواز آئی اے۔ ہن تیری محبت میرا رستہ نہیں روک سکدی۔ میں چلیاواں رسول اللہ ﷺ دی بارگاہ وچہ

سب سے پیگانہ رہے یار شاباسا تیرا
اور حور پر آنکھ نہ ڈالے کبھی شہیدا تیرا
اور ایس نشانی کے جو سگ ہن نہیں مارے جاتے
حشر تک میرے گلے میں رہے پٹہ تیرا

حضرت حنظلہ اٹھے حدیث وچہ آندا غسل دی حاجت دی اے احد دے میدان وچہ آئے میدان احد وچہ حضرت حنظلہ رضی اللہ عنہ بیوی نوں چھڈ کے آگیا۔ سہاگ قربان کر کے آگیا زندگی داتے لا کے آگیا۔ غسل بھی نہیں کیتا جے غسل وچہ پیاتے رسول اللہ دی آواز آتے لبیک کہن وچہ تاخیر ہو جائے گی۔ دیر ہو گئی تے زب ناراض ہو جائے گا۔ غسل دی حالت وچہ لہی میدان جہاد وچہ آیا۔

کافراں نال لڑدیاں لڑدیاں جناب شہید ہو گئے۔ مدینے والا لڑا مدینے دا اولہا
 اُحد دے میدان وچہ جنت والا لڑا بن گیا۔ جنت والا لڑا بن گیا۔ اپنی بیوی نوں بیو
 گی دادا غ دے گیا۔ حنظلہ شہید ہو گئے۔ حدیث وچہ آندا اے نبی کریم لاشاں
 تلاش پئے کر دے نے۔ شہیداں دیاں لاشاں پئے چن دے نے۔ غلاماں عرض
 کیتی یا رسول اللہ حضور حضرت حنظلہ دی شہادت دی خوشی بھی اے تے صدمہ بھی
 بڑا اے۔ یا رسول اللہ ایہدی نویں نویں شادی ہوئی سی۔ سہاگ دی رات وچوں
 اٹھ کے آیا اپنے اپنی شادی اپنی زندگی یا رسول اللہ تہاڈے توں قربان کر دتی
 اے۔ حضور ﷺ نے فرمایا۔ غلاموں حنظلہ دی لاش تلاش کرو حنظلہ دی لاش
 کتھے دے۔ غلام اُحد دے میدان وچہ لاشاں پئے پھول دے نے۔ کدھرے
 حنظلہ دی لاش نظر نہیں آندی۔ رحمت عالم ﷺ مسکرا پئے۔ فرمایا میرے
 غلاموں لاش نوں اُحد دے میدان وچہ تلاش نہ کرو۔ آسمان دل منہ چک کے
 ویکھوں اوہنوں حاجت غسل سی۔ ایہہ بیوی کولوں اٹھ کے آیا سی۔ غسل دی
 حاجت سی میری پکار اُتے دوڑ دا آیا غسل دی حاجت وچہ ای شہید ہو گیا۔ حضور
 ﷺ نے فرمایا۔ آسمان دل چہرہ کر کے ویکھوں۔ جبریل فرشتیاں دے جھر مٹ
 وچہ کوثر دا پانی لیکے حنظلہ دی لاش نوں غسل پیادیندا اے۔

گل اے دوستو۔ حالانکہ شہید غسل دا محتاج نہیں شہید کفن دا محتاج اے
 ناں غسل دا محتاج اے۔ لیکن حنظلہ دے معالے وچہ اللہ تعالیٰ نے جبریل نوں حکم
 دتا۔ میرے نبی دا غلام حاجت غسل وچہ آیا تے شہید ہو یا ایہدے واسطے خصوصی
 حکم اے دنیا دے مردیاں نوں دنیا دے پانی نال غسل دتا جاندا اے۔ حنظلہ دی
 لاش نوں کوثر دے پانی نال غسل دوو۔

گل ایہہ ایہہ کوئی چھوٹیاں جیاں مثالاں نے بھری اے سلام دی تاریخ

اہناں فداکاریاں دے نال۔ لکھاں مانواں دے پتر قربان ہو گئے۔ لکھاں
 بھیناں دے ویر رسول ﷺ توں بشار ہو گئے۔ ہزاراں عورتاں دے سہاگ
 لئے گئے۔ اسلام دی ناموس دی خاطر عقل نے آکھیا۔ ایہہ مانواں دے پتر
 قربان پیا کراندا۔ ایہہ بیویاں دے سہاگ پیا لٹاندا۔ ایہہ پتر ان نوں یتیم پیا
 کراندا ایہہ اپنا پتر کوئی نہیں معاذ اللہ۔ اپنا بیٹا جوان کوئی نہیں ہویا۔ ایہہ اپنا پتر
 شہید کوئی نہیں ہویا۔ ایہنے مانواں دے لال قربان کردتے۔ ایہہ پچھو اوہناں
 مانواں کولوں جیناں دے پتر وچھڑ جاندا دے نے۔ ایہہ عقل دا اعتراضی۔

میدان کرب و بلا وچہ امام حسین رضی اللہ عنہ نے اپنی قربانی دیکے۔ اپنے ٹبر دی
 قربانی دیکے ملت اسلامیہ نوں دس دتا۔ کہ میرا نانا جنت دیاں اینویں بشارتاں
 نہیں سی دیندا شہادت دارتہ اینویں بیان نہیں سی کردا۔ اے اسلام دے شہیدوں
 تسیں اسلام اتوں قربان ہوئے او۔ ایہہ بدر دے غازیو اے حنین دیو شہیدوں۔
 اُحد دیو شہیدوں تسیں اسلام توں شہید ہو گئے مانواں نے پتر شہید کردتے۔ میرے
 ناناں دی پکار اُتے بھیناں نے ویر قربان کردتے میرے ناناں دی پکار اُتے۔ میرا
 نانا اینویں نہیں سی کہندا او کھولو حسین کر بلا وچہ قربانی دیکے نبی دے وعدیاں نوں
 سچیاں ثابت پیا کر دا اے۔ کوئی ایہہ نہ آکھے میرے ناناں نے لوکاں دے پتر
 شہید کرادتے۔ میرے ناناں نے لوکاں دے سہاگ لٹادتے۔ آؤ کر بلا وچہ
 دیکھو حسین بھی سہاگ لٹا کے دس دا پیا اے۔ اسلام اتوں ہر چیز قربان ہو سکدی
 اے۔ ہن سنو داستان کرب و بلا اک حنظلہ دی داستان سی جے اہناں شہیداں
 نوں سلام کر بلا دے شہیداں نوں لے کے بدر دے شہیداں نوں سلام۔ اُحد
 دیاں شہیداں توں سلام۔ حنین دیاں شہیداں نوں سلام انہاں مانواں دیاں
 لالاں نوں سلام۔ جنان رسول اللہ ﷺ دی ناموس اُتے اپنے جگر دے ٹکڑے

قربان کر دتے۔ جظلہ دی مثال سنی ہے۔ ہن سنو کر بلا دی گل کر بلا وچہ اک نواں
نواں دولہا اک نواں دولہا۔

وہب بن عبد اللہ کلبی رضی اللہ عنہ

جہداناں وہب ابن عبد اللہ کلبی سی۔ وہب بن عبد اللہ کلبی رضی اللہ عنہ چند دن
ہوئے نے اوہدی شادی نواں اوہدی دلہن بھی نال اے اوہدی ماں بھی نال اے۔
میدان کرب و بلا وچہ وہب بن عبد اللہ۔ نواں بیابا جوڑا کر بلا وچہ آیا دولہا بھی آیا۔
دلہن بھی آئی حضرت وہب بن عبد اللہ نواں ماں نے پتر نواں آکھیا پتر ادنیاء والے
اہل بیت دی محبت دا دعویٰ کر دے نے گھنڈیوں اُتے اُتے گھنڈیوں اُتے اُتے
میرے سینے وچہ فاطمہ رضی اللہ عنہا دے ٹبر دا پیارا ای۔ ارج کر بلا وچہ نبی پاک دے
دوتہرے تے مصیبت اون والی اے۔ پتر ایں جانی آں تیرا نواں نواں نکاح
ہویا اے۔ تیری ارماناں دی زندگی اے تمناواں دی زندگی اے۔ بیٹا توں بڑا
شجاع تے دلیر ایں میداناں دا شاہ سوار ایں۔ ارج مصیبت دے ویلے جے توں
حسین دا ساتھ نہ دتا تے قیامت والے دن میں بتی دھاراں نہیوں بخشیاں۔ ماں
نے آکھیا پتر۔ ویلا ای اٹھ نبی پاک دے دوتہرے دا معاون بن جا۔ پتر نے
آکھیا اماں۔ اماں میں حاضر آں۔ پراک گل اے ایہہ جہنوں سہیڑ کے آندا ای
میری بیوی ایہہ کی آکھے گی بیوی کول کھلوتی اے بیوی کہندی اے میرے سرتاج
میرے سردے بنائیں۔ جے میرا فکر کر دے او میں بیوہ ہو جاواں گی۔ میرا
مستقبل تاریک ہو جائے گا۔ جیہڑی گل اماں ہوراں کیتی اے میں بھی ایس گل
وچہ راضی آں میرا سہاگ لٹ داتے لٹ جائے۔ میری زندگی برباد ہندی تے ہو
جاے پلڑ حضرت فاطمہ رضی اللہ عنہا دے پتر اُتے آسج نہیں آنی چاہی دی۔ میں بھی خوشی
نال اجازت دینی آں میری ماں دی خوشی نال اجازت دینی اے کر بلا دے

میدان وچہ وہب بن عبد اللہ امام دی بارگاہ وچہ کھڑے نے چار چوہیرے یزیدی نے وہب بن عبد اللہ نے عرض کیتی یا امام ہن یزیدیاں نے گستاخیاں شروع کر دتیاں نے۔ ہن طعنے بازیاں پے کر دے نے۔ حضور میں غلام بن کے آیاں۔ مینوں اجازت دتی جائے۔ میدان کربلا وچہ یزیدیاں نے لڑائی توں پہلے کچھ بکواس کرنے شروع کیتے تے مذاق۔

اک روایت وجہ آوندا امام پاک نے اپنیاں خمیاں دی حفاظت تحفظ واسطے کچھ لکڑاں جیہڑیاں او تھے دستیاب ہوئیاں سن۔ آپ نے جلا کے خیمے دے گرد آگ لادتی۔ جے لڑائی دے بعد ایہہ ظالم اندھا دھند خیمے دی حرمت نوں پامال نہ کرن۔ کجھ الاور روشن کیتا۔ اک یزیدی گھوڑی تے سوار آیا دائرہ چیر کے۔ اوہ آہندا حسین اگے تے تینوں اگ ملنی ایس دنیا وچہ ای اپنے لئی اگ پسند کر لئی آ۔ معاذ اللہ دنیا دے کتے نے امام پاک نوں ایہہ طنز کیتی۔ دنیا وچہ ای اگ پسند کر لئی جے۔ اتھے اگ نلی جے اگوں بھی آگ ملنی آیں۔ امام پاک دے دل وچہ صدمہ پہنچیا۔ دل وچوں آواز اٹھی مولا ایہہ کتنا ظالم آیں۔ کتنا سنگ دل اے نبی پاک دے دو تہرے نوں اگ دامعنا پیادیندا اے۔ روایات وچہ آندا۔ امام پاک دیاں لبناں وچوں اک جملہ نکلیا۔ امام نے میدان کربلا وچہ اوس مذاق کرن والے ول ویکھیاں۔ امام دیاں لبناں مقدس وچوں الفاظ نکلے۔

اللهم اجرہ الی النار اللهم اجرہ الی النار

یا اللہ تیرے محبوب دے دو تہرے نوں اپنے۔ اگ دامہنا دتا۔ مولا اگ لہندا مقدر بنا دے لیہنوں اگ دی طرف بھیج لے۔ یا اللہ لیہنوں اگ دی طرف بھیج لے۔ تاریخ کربلا وچہ آندا ای دھروں گھوڑے نے شوخی کیتی گھوڑا ڈیکن لگ پیا۔ گھوڑا شوخیاں وچہ آ گیا۔ اوہدا پیر رکاب وچہ اڑیا۔ گھوڑے نے اپنی شوخی کیتی

کر بلا وچہ جیہڑی اگ امام نے بالی ہوئی سی۔ ظالم اوہدے وچہ ڈگ کے جہنم
دابلن بن گیا۔ ایہہ کرامات حسین وچوں اک کرامات اے۔ آپ دے مونہوں
نکلیاں یا اللہ لیہنوں اگ دی طرف کھچ۔

دوسرے لفظاں وچہ سجناں میدان کربلا وچہ اگ اُتے لڑنا۔ اگ دے
مظاہرے کرنا۔ اگ دیاں کھیڈاں کرنا۔ اگاں بال کے ایناں تے سفر کرنا۔
اوہنوں غم حسین دانا م دینا۔ کربلا دی تاریخ وچہ اوہدا اے امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے
عرض کیتی یا اللہ لیہنوں اگ دی طرف کھچ لے۔ اک ظالم نوں تے میدان کربلا
وچہ ای اگ وچہ کھچیا گیا۔ ایناں دی ذریت جیہڑی قیامت تک جانی ایں۔ امام
دی دعا اج تک لگی ہوئی اے۔ قیامت تک قاتلان حسین اگ دی طرف کھچے
جلے جارہے نے۔ ایہہ اگاں اُتے لڑنا اگ اُتے ماتم کرنا۔ اگ اُتے مظاہرہ
کرنا۔ ایہہ میدان کربلا وچہ امام حسین رضی اللہ عنہ دی اجی بددعا لگی اے اک ظالم
اوتھے اگ وچہ ڈگ پیاسی۔ قیامت تک واسطے ایہہ دعا قائم ایں۔ ہن بھی اج
دیکھو جیہڑا اگ اُتے لڑدا۔ لیہنوں کربلا وچہ امام حسین دی بددعا لگ گئی اے۔ یا
اللہ لیہنوں اگ ول کھچ کرامت حسین ہے اوہ جل گیا۔

میں عرض کر رہیا ساں۔ ایہہ حضرت وہب بن عبد اللہ کلبی امام عالی مقام
رضی اللہ عنہ دی بارگاہ وچہ آیا۔ حضور انہاں چھیڑ خوانی شروع کردتی اے۔ ہزلیات پئے
بکدے نے ہن صبر دا پیمانہ لبریز ہو گیا اے۔ وقفے وقفے بعد یزید دے لشکر
وچوں تیر پئے آندے نے اوناں اعلان جنگ کردتا۔ اوناں پہل کردتی اے ہن
معلوم ہندا اے جناب نے اذن شہادت کرای لیا۔ اے شہادت دارادہ کر لیا جے
سرکار میں غلام بن کے آیاں واں حضور میں تہاڈا غلام میری ماں تہاڈی غلام
میری بیوی تہاڈی غلام۔ یا سرکار غلام نوں اجازت دیوتے۔ مینوں اپنے ہتھ نال

جنت دادولہا بناؤ اللہ اکبر امام پاک نے فرمایا وہب تیری شادی نوں تھوڑے دن ہوئے نے۔ تیری ایہہ تمناواں دی زندگی اے۔ دل نہیں کرا کہ میں تینوں موت دی طرف ٹور کے تیری بیوی داسہاگ لٹاں۔

اک روایت وچہ آندا بیوی قدماں وچہ ڈگ پئی کہن لگی یا سرکارا اگر میرا سہاگ تہاڈی آبرواتوں لٹ داتے میں ایس کھیڈ وچہ راضی آن مینوں چار روزہ زندگی دے سہاگ دی لوڑ کوئی نہیں۔ میرا شوہر تہاڈی ناموس اتوں شہید ہو جائے گا۔ میرا ایمان ایس چار روزہ زندگی برباد ہو جائے گی۔ پر میری عاقبت تے سنور جائے گی۔ ماں نے بھی آکھیاں یا امام۔ لہنوں میں بتی دھاراں نہیں سن بخشیاں۔ بے تہاڈا تعاون نہ کرا۔ ایہہ دنیا والاڑ اسی۔ اسیں اک سودا پئے کرنے آن لاڑے نوں لاڑا بنان لگے آن۔ اج دنیا والاڑا اے۔ میرے سوہنے امام اپنے ہتھاں دے نال لہنوں جنت والاڑا بنا دیو۔

امام پاک نے وہب بن عبد اللہ کلبی نوں اجازت دتی۔ شہسوارسی اپنے زمانے دا۔ زمانے دا شہسوار وہب بن عبد اللہ لشکر یزید دے قلب وچہ آ گیا۔ ادہ جان لکیاں کہند بیوی نوں تے ماں نوں۔ ماںیں جے ککے انسان نوں میں مقابلے دی دعوت دتی تے کجھ آرام داموچ بھی ملے گاتے کجھ سوچاں آن گکیاں تے زندگی دی گریز دارستہ ممکن اے تسیں ایہہ آکھو کہ گریز کرا لے جان بچالے۔ ماںیں جے ککے نال مقابلہ کیتا۔ کدھرے نفس مینوں گریز دے رستے تے ناں پا دیوے۔ ایہہ اماں آخری اسلام ای توں وعدہ کیتا سی بتی دھاراں نہیں بخشیاں جے توں کربلا وچہ ناں آیاں۔ میں تیرے کہن تے آگیاؤں ماں توں بھی گواہ رہیں یا امام تسیں بھی گواہ رہیو۔ میں دنیا و تیج کے جنت دا سودا کرن لگاں۔ اک واری چلیاں پرت کے نہیں آنا۔ یا امام عالی مقام رضی اللہ عنہ میں جارہیا

واں۔ امام حسین نے مسکرا کے فرمایا۔ چلیاں ایں تے میرا نانا مصطفیٰ ﷺ نوں
سلام آکھیں جا کے۔

نعرہ تکبیر اللہ اکبر نعرہ رسالت یا رسول اللہ

لیکن دوستو گل ایہہ وے کہ ایہہ وہب بن عبد اللہ کلبی نے سہاگ قربان
کیتا ایہہ داستاناں جے توں اسلام دی تاریخ وچہ پڑھی۔ تینوں رسول اللہ تک
محمد دیاں غلاماں دیاں داستاناں نلن گیاں۔ نرے کر بلا سن کے ای ایہہ نہ جھپو کہ
صرف ایناں دی قربانی ایں۔ کر بلا توں پہلے بھی کئی کر بلا ہوئے سن۔ کر بلا توں
پہلے بھی ہزاراں شہید گزرتے۔ جہناں محمد مصطفیٰ ﷺ دی ناموس اُتے
زندگیاں دے نذرانے پیش کیتے۔ وہب بن عبد اللہ کلبی شہید ہو گئے۔ انا لله
وانا الیہ راجعون۔

اعوان و انصار دی شہادت دے بعد ویکھیاں کہ ہن تے خاندان والے
باقی نے۔ ہن تے اپنے لخت دل نے دل دے ٹکڑے نے۔ وقت اون والا اے
ہن میں جگر دے ٹکڑے اسلام توں قربان کرنے نے سوچو نے۔ کہ
لاشاں ترفندیاں نے وہب بن عبد اللہ دی لاش تڑنی حردی لاش وی تڑنی اے۔ ہن
اپنیاں دا ویلا آنا ایں۔ ہن موتاں دا پہرہ آجانا۔

خیال آیا چند لھیاں دی زندگی باقی اے۔ دل وچہ خیال آیا حسین واری
واری کر کے ساریاں ای ٹر جاناں ایں وہب بن عبد اللہ گیا حر گیا۔ پتر اں ٹھج جانا۔
بھانجیاں ٹر جانا۔ بھتیجیاں ٹر جانا۔ اک وقت آوناں حسین توں بھی ٹر جاناں۔ پچھے
میری بھین زنیب نے رہ جانا شہر بانو نے باقی رہ جانا۔ بیمار پتر زین العابدین نے
رہ جانا۔ امام دے دل وچہ خیال آیا۔ سوچو نے آخر انسان ایں۔ موت اُتے
رون بھی اوند اے۔ موت ویلے ناشکری دیاں گلاں بھی نکلدیاں نے۔

حضرت زینب رضی اللہ عنہا نون صبر دی تلقین

خیال آیا کدھرے میری لاش اُتے کھلو کے میری بھین وین نہ کرن لگ پئے۔ کدھرے میری میت اُتے نو حے نہ کرن لگ پئے۔ میری تڑفدی لاش اُتے جے زینب نے نوحہ خوانی کیتی جے بال بکھیرے ایدھروں جنت دے فرشتے۔ تحسین کہندے ہون گے۔ اودھروں گنبد خضری وچہ میرے نانا ناراض ہون گے۔ میں تے منع کیتا سی۔ رخساراں تے ہتھ نہ ماریو۔ سینے تے ہتھ نہ ماریو۔ بقاضائے طبع انسانی کدھرے میری بھین زینب بے صبری دامظاہرہ نہ کرے۔ آپ نے ارادہ کیتا میں اپنی بھین نون ملاں جا کے خیمے وچہ آئے۔

قربان جاواں اسلام دی ناموس سید زینب رضی اللہ عنہا توں امام حسین رضی اللہ عنہ نے آکے فرمایا بھیناں حر شہید ہو گیا ای۔ وہب بن عبد اللہ ٹر گیا ای۔ اعوان و انصار ٹر گئے نے بھیناں ہن میرے دل دے ٹکڑے جانے نی۔ ہن بھتیجیاں دی واری آ۔ پتر اں دی واری آ۔

بھین میں اک گل کرن آیاں چند لہجیاں دی زندگی باقی اے۔ چند منٹاں دے بعد زینب توں دیکھے گی میرا لاشہ کر بلا وچہ تڑپدا ہوئے گا۔ میری لاش تڑپنی این۔ توں میری بھین این بقاضائے طبع انسانی۔ بھیناں کدھرے وین نہ کریں میری لاش اُتے کھلو کے۔ رونا نہیں۔ میری لاش اُتے نوحہ خوانی نہ کریں۔ بھیناں صبر کرناں ای۔ توں اوس ماں دادودھ پیتا اے۔ سیدہ فاطمہ رضی اللہ عنہا دے اسمیں پتر آں میری ماں فاطمہ تیری ماں فاطمہ اسمیں اوس اماں دی اولاد آں جتناں نانے دی موت اُتے دنیا نون صبر کر کے دس دتا سی۔ جدوں لوکان دے حواس باختہ ہو گئے۔ جدوں لوگ گلپیاں وچہ دوڑ دے پئے نے کہ نبی کریم ﷺ وصال فرما گئے۔ نبی کریم وصال پا گئے۔ تاریخ دسوی اے فاطمہ اپنے ابادی میت کول

بیٹھی دیاں لفظاں نال محمد ﷺ دی نعتاں پکی پڑھدی تے رون دی آواز نہیں
آندی۔ ویکھ بھین زنیب جیہڑا کردار ساڈی اماں نبی ﷺ نے رسول اللہ دی وصال
اُتے کیتا سی۔ میں توقع رکھنا کر بل دے میدان وچہ میری لاش اُتے توں اوہ
کردار ادا کریں گی۔

میں پھر قربان جاواں تاریخ دسدی اے۔ سیدہ زنیب نے صبر کر کے دسیا۔
شہر بانو نے صبر کر کے دسیا۔ بھین دی طرفوں جدوں صبر دایقین ہو گیا۔ امام اپنے
خیمے ول آئے۔ امام پاک نے اپنے پترنوں آواز دتی علی اکبر قریب آجا۔ امام
پاک داجوان بیٹا۔ علی اکبر۔ ابا جان دی پکار اُتے آیا۔ پترنوں سامنے کھلاریا۔ باپ
دیاں نگاہواں بیٹے دی نگاہاں اُتے پیاں ہوئیاں نے۔ پو پتر اک دو جے
نوں پئے ویکھدے تے۔ امام پاک پیار نال کدی پتر دے سرتے ہتھ پھیر دے
نے۔ کدی کنڈا اُتے ہتھ پھیر دے نے۔ پتہ اے اسلام اتوں میرا بیٹا قربانی پیا
دنید اے۔ اسلام اتوں میں ایہدی قربانی دین لگاں۔ کدی کنڈ تھپکدے نے۔
کدی سرتے ہتھ پھیر دے نے۔ ایہہ مظاہرہ ہو رہیا تے بھین آئی۔

جناب زنیب آگئیاں ویرا صبر دی تلقین کر کے گیاں تے ویرا ایہہ کی پیا
کرناں علی اکبرنوں پیار پیا کرنا ایں۔ فرمایا بھین ہن وقت آگیا میں دل دے
ٹکڑے نوں اسلام اتوں قربان کرن لگاواں۔ اج کر بلا وچہ میں ثابت کر دینا کہ
اے عظیم ماؤں۔ تساں اپنے فرزند اسلام توں قربان کیتے۔ عظیم بھراؤ تسیں اپنے
بھرا اسلام توں قربان کیتے۔ اسلام اک ایسی عظیم دولت اے۔ اج کر بلا وچہ
حسین اپنا سب کچھ اسلام توں قربان کرن والا اے۔

بھیناں علی اکبرنوں ٹورن لگاؤں۔

آؤ ہن بھین دا کردار سنو۔ میں صدقے جاواں تے قربان جاواں زنیب

رضی اللہ عنہ دے جو صلے توں۔ اچھا ویرا علی اکبر توں شہادت داد ولہا بنانا لگاں ایں۔ ہاں
بھین پتر بے ہو یا۔ تے میرا سب توں زیادہ حق ایہہ دے اپنا پتر قربان کر اں۔
بھین نے فرمایا سن ویرا توں میرا نکا بھائی ایں میں تیری وڈی بھین آں۔ توں نکا
ایں میں وڈی بھین آں۔ تے ویرا وڈیاں بھیناں مانواں بجا ہندیاں نے۔ اج
کربلا وچہ میں تیری بھین وی آں تے بمنزلہ ماں بھی آں۔ میں علی اکبر نوں اے
نہیں جان دینا۔ علی اکبر تیرے دل دا ٹکڑا اے۔ علی اصغر تیرے دل دا ٹکڑا اے۔
میں بھی دل دے ٹکڑے لے کے آئی ہاں توں علی اکبر لیکے آیاں میں عون محمد لیکے
آئی آں۔ دل دے ٹکڑے توں بھی لیکے آیاں جگر پارے میں بھی لیکے آئی آں۔
اج کربلا وچہ تیری بھین نے وفادے جھنڈے گڈ دینے نے۔ بھین نے
آکھیا میں تیریاں پتر اں نوں اے نہیں جان دینا۔ میں مانواں بجاواں۔ ویرا
اے علی اکبر نہ جاوے سب توں پہلا زنیب اپنے پتر قربان کر اے گی۔
لو جناب ہن اپنے دل کولوں پچھونا لے عورت ذات نرم دل نالے مامتا۔
اوہ دنیا دے تمام جذبیاں نوں مامتا۔ دے جذبے توں قربان کیتا جاسکدا اے۔
تاریخ وچہ آندا اے خیمتیاں دے سامنے کھپے بی بی شہر بانو دے دروازے تے
حسین کھڑے نے۔ خیمے دے دروازے تے نال دے خیمے چون اتھرو پوجھدی
حضرت امام حسین کول آئی۔ میریا ویرا ہن رہ گئی اے میرے ٹبردی واری۔ پتر
ہن قاسم دی واری آ۔ عون و محمد دی واری آ۔ ہن عباس دا واری آ۔ ہن زین العابد
ین دی واری آ۔ ویرا اج میں تیری وڈی بھین بن کے ثابت کر اں گی۔ اج میریا
ویرے میں علی اکبر نوں پہلے نہیں جان دینا۔ میں قاسم نوں پہلاں نہیں جان دینا۔
قاسم میرے ویر حسن دی نشانی اے۔ علی اکبر ویرا تیرا لخت جگڑا اے۔ میں بھین
آں۔ اج ثابت کر اں گی کربلا دیاں سختیاں وچہ زنیب نے حسین دا کنا ساتھ

دتا۔ تیریاں پتر اں توں پہلاں اج حسن دے پتر توں پہلاں تیری بھین اپنے دو
پتر ویرا پہلاں قربان کرے گی۔ ویرا میں عون و محمد لیکے آئی آں۔ اج زنیب دا
ایثار ویکھ۔ علی اکبر توں پہلے میرے پتر جان دین گے میری بیوگی دے سہارا پتر
نے۔ میری متاع تے دولت بیٹے نے پر حسین میں ویرا توں قربان کراں گی۔
ایہہ لے عون و محمد۔ انہاں دوہاں نوں گھوڑیاں تے بٹھا دے۔ ویرا میں رب دی
رضاتے راضی آں۔ امام پاک نے عون و محمد نوں زنیب دے دولال زنیب دے
دوشیر پتر۔ اہل بیت دے دو جواں سال بیٹے۔ اک گھوڑے تے عون
نوں بٹھایا دے دو جے گھوڑے تے محمد نوں بٹھایا۔ بی بی زنیب نے دوہاں پتر اں
نووں دو گھوڑیاں تے چاہڑیاں۔ اج بی بی زنیب تیرے صبر توں صدقے جائے
مانواں اپنے پتر اں نوں گھوڑیاں تے بٹھاندیاں نے۔ مانواں اپنے پتر اں نوں
لاڑے بناندیاں نے۔ مانواں اپنے پتر اں نوں سہرے لاندیاں نے۔ زنیب
تیرے صبر دے صدقے۔ توں پتر اں نوں گھوڑیاں تے چاہڑیاں۔ گھوڑیاں
کہڑیاں شہادت دیاں گھوڑیاں تے بٹھایا۔ شہادت دے گانے بنھے۔ تے
شہادت دے سہرے گانے اپنے پتر اں نوں شہادت گاہ دی طرف روانہ کیتا۔ دو
شیر اہل بیت دے کٹھے آئے عون و محمد انج جا پیدا جیویں اجل دا پیغام سن کے آئے
نے ایہہ پلک اجل آئے نے جس ویلے عون جاندا او دھر کشتیاں دے کشتے۔
جس پاسے محمد جاندا او دھر لاشاں دے انبار انج جا پیدا جیویں حیدر دی ذوالفقار
بے نام ہوئی اے۔ حیدر دی تلوار بے نیام اے۔ بیسوں یزیدی عون و محمد نے
مارے۔ تے ظالماں نے دو آں بھراواں چہ و تھ پائی۔ اک پاسے عون زرخے و چہ
آگیا۔ اک پاسے محمد محاصرے و چہ آگیا۔

تاریخ وچہ آندا ظالماں نے تیراں دی بارش کر کے دوہاں بھراواں نوں

جنت الفردوس وچہ بھیج دتا۔ بی بی زنیب رضی اللہ عنہا پتر اں دی لاش ویکھ کے کہندی الحمد
 اللہ جس کارنامے واسطے۔ پتر اں توں پالیا سی۔ ارج اللہ تعالیٰ نے پورا کر دتا۔
 میری مٹی ٹھکانے لگ گئی اے۔ عون و محمد جس ویلے قربان ہو گئے۔ یارو کربلا دا
 ایہہ منظر چند لمحات دا ایہہ منظر اے۔

امتا دا جذبہ۔ کوئی رحمت کوئی کرم گدا زامتا دا مقابلہ نہیں کر سکا۔ ا۔ مامتا دا
 جذبہ پاک جذبہ مامتا دا جذبہ نیک جذبہ تمام جذبے مامتا توں قربان کیتے جاسکدے
 نے۔ لیکن کربلا دی تاریخ پئی دسدی اے۔ ارج سیدہ زنیب رضی اللہ عنہا مامتا توں محمد
 دے اسلام اتوں قربان پئی کردی اے۔

ویرا میں تیرے پتر اں نوں نہیں جان دینا۔ جناں چر میرے پتر ہیں نے
 تیرے پتر کیوں جان آواز دتی پتر اں نوں آؤ عون و محمد آؤ ماموں دے قریب
 آؤ۔ ماموں دے پیراں وچہ آؤ۔ عون و محمد مامے دے پیراں وچہ آؤ۔ دونویں پتر
 آئے۔ امام کھلوتے نے کول بھین کھلوتی اے۔ سامنے علی اکبر نے۔ فرمایا جاویرا
 علی اکبر پتر ا جاخیمے وچہ توں اے باہر نہ آ۔ جاسکینہ کول پتر جاسکینہ کول۔ جاعلی
 اصغر دے کول بیٹھا اے باہر نہ آ۔ عون و محمد آؤ پتر اں نوں بلایا۔ اک طائر انہ نگاہ
 پتر اں دے چہرے تے پائی۔

سید زنیب رضی اللہ عنہا نے دیکھو میں صدقے جاواں عورت ہو کے ایسا کردار ادا
 کیتا۔ کہ مرداں دے کلیجے بھی انہاں توں قربان کیتے جاسکدے نے۔ عون و محمد
 پتر و تیار ہو جاؤ تیار ہو جاؤ۔ ماں کہندی اے پتر و تیار ہو جاؤ۔ عون و محمد تیار
 رہندے نے بہن نے آکھیا ویرا۔ دو پتر لیکے آئی آں۔ تے میری بیوگی دا سہارا
 پتر نے۔ میری زندگی دی کمانی پتر نے۔ انہاں دوہاں پتر اں نوں اسلام توں
 تے تیرے توں قربان کرن لگی آں۔ میں پتر اسخاوت کرن لگی آں۔ ویرا۔

کلیاں کلیاں کر کے نہیوں ٹورنا۔ اک اک کر کے نہیوں بھیجنا۔ اہج اسلام
 اتوں دوہاں بھراواں نوں کٹھیاں بھیج کے۔ اسلام اتوں لوئی پادینی ایں۔ کلے
 کلے نہیں بھیجنا کٹھیاں ٹوراں گی۔ تاریخ دسوی اے دوہاں بھراواں نوں کٹھیاں
 ماں نے تیار کیتا۔

ماں سن ناں۔ سجاں مانواں دا جذبہ دیکھو۔ سکول جان جدوں دو بھرا کٹھے
 ہندے نے اک وڈا ہندا اک نکا ہندا تے ماں۔ کھوا پوا کے پچیاں نوں رجا کے
 ناشتہ کرا کے تے ماں پتہ کی کہندی اے۔ روزانہ دا معمول اے کٹھیاں جانیو
 نکلے نوں کلیاں نہ چھڈیں۔ کیوں جی ماں روز کہندی اے روز دا جملہ اے۔
 کٹھیاں جاؤ۔ نکلے نوں کلیاں ناں چھڈیں۔ ماما اے۔ پیو جدوں ایہہ سندا
 کہندا کی پاگل ہوئی ایں۔ اوہ ماں کہندی ناشتہ کرو۔ بچے نہیں کردے۔ ماں
 پچھے پچھے دوڑدی ای۔ پیونوں غصہ چڑھدا۔ بھئی ناشتہ نہ ہو گیا دوائی ہو گئی۔ پیو چڑ
 دا ماں تاں بھی پچھے پیندی اے۔ ایہہ دے ماما۔ ماں وڈے نوں کہندی اے
 نکلے نوں کلیاں نہ چھڈی۔ ماما سی ماں سی۔

عوں و محمد نوں جدوں تیار کیتا۔ فرمایاں کٹھیاں ٹوراں گی۔ بچے جان دے
 نے سکول پڑھن واسطے۔ نکلے نکلے بچے سکول جان دے نے۔ اہج اہل بیت اتوں
 قربان جانواں جمعے دا دن ہندا جمعے نوں بچے چھٹی کردے نے جمعے دا ناغہ ہندا۔
 جمعے نوں چھٹی کردے نے۔

اوہ جمعے والے دن بستے بند کر کے کھیڈ دے نے اہج کر بلا وچہ سیدزادیاں
 نے زندگی دی کتاب نوں ٹھپ دتا۔ زندگی دی کتاب بند کر کے موت دی کھیڈ
 پئے کھیڈ دے نے۔

ماں نے آکھیا پتر و کٹھیاں جانا بے۔ پتر و کٹھیاں جانا بے عوں نوں آکھیا

عون کٹھیاں چلیو محمد نون کلیاں نہ چھڈیں۔ کٹھیاں لڑنا ہے۔ اینہوں کلیاں نہ
چھڈیں۔ اک دو ہے دی مدد کرنی ہے۔ تے پتر ویا در کھو۔ تیر کنڈا تے نہیں ہے
کھانے۔ تیر سینے اُتے کھانے ہے۔

دوستو۔ اے ہے کربلا داستان شجاعت کربلا دی داستان تھور کربلا
مولانا حسن میاں فرماندے نے۔

جمعے کا دن ہے کتابی زلسیت کی تہ کر کے اج
اوہ آہندے نے بچے سکول دیاں کتاباں ٹھپ دے نے۔ ایہناں زندگی
دی کتاب ٹھپ دتی۔

جمعے کا دن ہے کتاب زیت کی تہ کر کے آج
تے کھیڈ دے کی پے نے سکول دے بچے گلیاں وچہ لکن میچی کھیڈ دے
نے۔ ایہناں دی کھیڈ ویکھو۔

جمعے کا دن ہے کتاب زیت کی طے کر کے آج
کھلیتے میں جان پر شہزادگان اہل بیت
اپنا سودا بیچ کر بازار سونا کر گئے
کون سی بستی بسائی تاجران اہل بیت
خشک ہو جا خاک ہو کر خاک میں بلجا فرات

مولانا حسن رضا کہندے نے اوہ دریائے فرات میں تیریاں لہراں موجاں
نوں کی کراں۔

خشک ہو جا خاک ہو کر خاک میں مل جا فرات
خاک تجھ پر دیکھ تو سوکھی زبان اہل بیعت
بے ادب گستاخ فرتے کو سنا دے اپنے حسن

یوں کہا کرتے ہیں سنی داستان اہل بیت
 اہل بیت پاک سے گستاخیاں بے باکیاں
 تم کو مژدہ نارکا اے دشمنان اہل بیت
 کیوں جی گستاخی نہیں۔ اج اگر کوئی ایہہ آنکھے حسین باغی سی معاذ اللہ تے
 یزید امیر المومنین سی۔ اسیں آکھاں گے۔

اہل بیت پاک سے گستاخیاں بے باکیاں
 لعنة اللہ علیکم دشمنان اہلبیت

ایہہ کہندے نے جی یزید پلید حق اُتے سی معاذ اللہ معاذ اللہ امام پاک
 باغی سن۔ تے جیہڑا انجام باغی دا ہندا۔ ہو گیا۔ امام حسین دا بھی
 لیکن سنی دا عقیدہ ایہہ نہیں سنی دا عقیدہ سنو۔ فرماندے جیہڑے کر بلا
 دے خیمے نے ناں۔ جیہڑے کر بلا وچہ نصب نے اہل بیت دے۔ فرماندے
 نے ان کی گھر میں

ان کے گھر میں بے اجازت جبرائیل آتے نہیں

پنج پیالہ

سنواک اک روایت میں الحمد للہ مدینے پاک وچہ اوس جگہ دی زیادت
 کر کے آیاں۔ جہدانا نام اے زیارت پنج پیالہ۔ جدوں حضور ﷺ مباہلے دے
 واسطے تشریف لے گئے سن۔ تے نکے حسن حسین نال سن۔ تے بیٹی فاطمہ نوں بھی
 نال لیا۔ تے جبرئیل امیں جدوں وحی لیکے آئے۔ کئی گز دور حضور ﷺ توں
 جبریل ﷺ کھلوتے ہوئے سن۔ حضور ﷺ نے فرمایا جبریل رب دی وحی پیا
 سنانا ایں۔ ایڈی دور کھلوتا ایں قریب کیوں نہیں آندا تے جبریل نے عرض کیتی یا
 رسول اللہ تیری بیٹی فاطمہ کو لوں جیا پئی آندی اے۔

ان کے گھر میں بے اجازت جبراً آتے نہیں
 قدر والے جانتے ہیں قدر و شان اہل بیت
 اپنا سودا بیچ کر بازار سونا کر گئے
 کون سی بستی بسائی تاجران اہل بیت

قربان جاواں مامتا توں فرمایا۔ پترا کلیاں ناں چھڈیں۔ عون محمد نوں
 کلیاں ناں چھڈیں۔ لیہنوں نال نال رکھیں۔ اسلام دے رستے وچہ چلے او پترو
 تیر سینے اُتے کھانا جے کنڈ اُتے نہیں جے کھانا۔

کیوں دوستو اپنے دل کولوں پچھو اوہ ماں جیہڑی اپنے دل دیاں ٹکڑیاں
 نوں موت تے شہادت دی اندر پئی کر دی اے۔ ایہہ عقل مندی اے۔ کہ حسین
 دی شہادت تے اوہ دے سرتوں چادر اٹھ گی ہوئے گی۔ اوہ غیور زنیب پردہ دار با
 حیا زنیب تے خدادی قسمیں اول العزم تے بہادر زنیب

اوہ جیہڑی اپنے پتراں نوں جھولی بھر کے اسلام اُتوں قربانی واسطے پئی پیش
 کر دی اے۔ ایہہ ہوسکدا اے ویردی موت اُتے زنیب نے وال کھلا رے ہون
 ناں۔ جے وال کھلا رے سن تے ٹورے کیوں سن۔ جے وال کھلا رے سن تے
 جے چیخاں مارنیاں سن۔ تے سیدہ زنیب ٹورے کیوں سن۔ تے سیدہ زنیب دی
 آکھے گی کہ مدینوں قدم چک کے آئے ساں اسیں وال کھلا رن نہیں آئے اسیں
 واویلا کرن نہیں ساں آئے۔ اسیں تے تلواراں تھلے سجدے ادا کرن آئے ساں۔

عون و محمد محمد مصطفیٰ ﷺ دے اسلام اُتوں قربان ہونگے پتراں دیاں
 لاشاں آئیاں مامتا نے سینے نال لایا زخماں نوں ویکھیا پتراں نوں چمباتے اک
 نگاہ حسین دے مکھڑے تے پائی۔ سیدہ زنیب امام نوں ویکھ کے کہندی ویرا لے
 ساری زندگی دی کمائی ساری اسلام توں میں قربان کر چھڈی۔ تے حافظ شیرازی

دی روح پکار اٹھی حافظ نے۔ سیدہ زنیب رضی اللہ عنہا دے جذبے دی ترجمانی کیتی۔
سیدہ زنیب رضی اللہ عنہا اک نگاہ ویرول و ہندیاں نے اک نگاہ آسمان ول حضرت
زنیب کہندیاں نے

حاصل عمر شمار رہے یار کردم
زندگی دی کمائی یار دے رستے توں قربان گر چھڈی
حاصل عمر رہے شمار رہے یار کردم
شاتم از زندگی خویش کہ کار کردم
میں پترال نوں قربان کر کے اج رونا پٹنا نہیں۔ مولا تیرا شکر ادا کر دی آں
اکوتے کم کیتا اے جیہڑا اپنے نانا نے نوں خوش کرن والا کم سی۔ عون و محمد اور خود
قربان کیتے۔

میں قربان جاواں اوس مامتا توں۔ صدقے جاواں سیدہ زنیب دے
دل دی اوس دھڑکن توں۔ ایدھروں پترال دا صدمہ بھی اے۔ نال خوشی بھی اے
زنیب ایس اوکھے وقت وچہ ثابت قدم نکلی۔ عون و محمد قربان ہو گئے مڑ امام پاک
سیدنا علی اکبر نوں سہد دے نے۔ قربان جاواں کر بلا دیاں شجاعتماں توں۔ علی
اکبر نوں مڑ بلایا۔

حضرت امام قاسم رضی اللہ عنہ

تاریخ وچہ اوند اجدوں پتر نوں تیار کرن لگے۔ اک ہور سید زادہ بلا دا
حسین قاتل جوانی اٹھدا شباب انج جا پیدا جیویں کر بلا دے میدان وچہ سر اجا
منیرا طلوع ہو یا اے۔ خوبصورت مکھڑا سر توں لیکے پیراں تک۔ کتاباں وچہ اوند۔
ایہہ نو جوان سر توں لیکے پیراں تک سیدنا محمد عربی ﷺ دی ٹردی پھر دی تصویر
اے۔ شبیہ رسول ہمشکل مصطفیٰ سیدنا امام حسن رضی اللہ عنہ دے صاحبزادے جناب

قاسم رضی اللہ عنہ میں قربان جاواں۔ کربلا دے اہناں شیراں توں۔ علی اکبر دی تیاری دا
مرحلہ قریب آیاتے حضرت قاسم رضی اللہ عنہ قریب آئے۔ دست بستہ چچا حضور دے
کول کھلوتے نے۔ چچا جان اج کربلا وچہ جے میرے ابا جی موجود ہندے اج
اگر امام حسن بھی کربلا وچہ موجود ہندے۔ چچا جان خدا دی قسم ایس کدی پھوپھی
زنیب دے پتر اں نوں پہلاں نہ جان دیندے کدی عون و محمد نوں پہلاں نہ جان
دیندے۔

میں اج کربلا وچہ اپنے باپ دی روح دی پکار بن کے آیاں۔ میں اپنے ابا
جان دی پکار بن کے آیاں۔ حضور میں اے جے علی اکبر نوں نہیں جے جان دینا۔
جہاں ہتھاں نال عون و محمد نوں ٹوریا جے میں تہاڑی بارگاہ وچہ اذن شہادت لین
آیاں۔ اے جے علی اکبر نوں نہ ٹوزو اے جے علی اکبر نوں خیمے وچہ بھیجی سکی نہ نوں رنج
کے پیار کر لوے اے جے علی اکبر نوں میں نہیں جان دینا۔ مینوں اجازت دتی جائے۔
ہن میں شہید ہونا اے۔ اللہ اکبر

دو دوستو زندگی نال کہنوں پیار نہیں لیکن کربلا دی تاریخ دسدی اے
ایتھے سارے ہی ڈٹے ہوئے نے۔ ودھ توں ودھ کوئی کہندا میں شہید ہونا اے
کوئی کہندا اے میں قربان ہونا اے۔ مینوں اجازت دوو۔ انج جا پدا۔ جیویں
ساریاں نوں کوثر دے جام دے پین دی کاہل پئی ہوئی اے۔ چچا جان مینوں
اجازت دوو۔ امام پاک نے قاسم نوں انج سینے نال لایا تے متھا جمیا متھا چم کے
فرمایا پتر تیرے نال میریاں دو نشانیاں وابستہ نے۔ دو نشانیاں تیرے نال
وابستہ نے۔ اک نشانی تے ایہہ وے۔ تینوں ویکھ کے میں اپنے بھائی حسن نوں
یاد کر لیناں۔ توں میرے بھائی جان دی نشانی ایں۔

دوسری نشانی ایہہ پتر۔ سر توں لیکے پیرا تک توں محمد عربی ﷺ دی ٹردی

پھر دی تصویر ایں۔ تینوں ویکھ کے نانا یاد آجاندا اے۔ مینوں غماں دے وچہ
مصیبتاں دے وچہ جدوں کدی نانا نے دی یاد ستاندی اے۔ تے پتر ایں تیرا مکھڑا
دیکھ کے نانا نے نوں یاد کر لیناں واں۔ دل تے نہیں کردا میں تینوں ویریاں دی نذر
کراں پر قاسم اج ساڈا مقدر شہادت جے بن چکیا۔ قاسم تیرے ورگیاں
ہزار ایں نشانیاں اگر ہوں وی اج حسین کربلا وچہ اپنے تانے دے اسلام اتوں
قربان کردے گا۔

تیرے دین کی خیر ہو یا محمد ﷺ

ہم آئیں گے کشتی کنارے لگا کے

یہ اصغر یہ عباس بھائی بھتیجے

تجھے سب ملیں گے یہ گردن کٹا کے

نانے دے دین دی خاطر پتر اچل تینوں بھی قربان کراں۔ لیکن اک گل
اے۔ پتر میں تینوں عام شہزادیاں وانگوں نہیں ٹورنا۔ تینوں بنا کے بھیجاں گا۔
تینوں سنوار کے بھیجاں گا۔ تینوں سجاواں گا تینوں بناواں گا۔ آکھے چچا جان مینوں
کنج سجانا جے کنج بنانا جے فرمایا پتر اجدوں مدنیوں ٹریا ساں اپنے نانا نے دی پگ
دستار اپنے نال لیکے آیا ساں۔ رسول اللہ دی پگڑی میرے کول اے۔ مولا علی دا
جبہ میرے کول اے۔ حیدر دی ذوالفقار میرے کول اے۔ امیر حمزہ دی ڈھال
لیکے آیاں۔ پتر تیرا مکھڑا رسول اللہ دی تصویر اے تینوں ساریاں نشانیاں ایہہ
پاواں گا جبہ حیدر دا، ڈھال امیر حمزہ دی پگ محمد رسول اللہ ﷺ دی تے مکھڑا
کملی والے دا۔ ایہہ نشانیاں لیکے جدوں نکلیں گا۔ انج لگے گا جیویں نبی کریم
میدان کربلا وچہ آگئے نے۔

نعرہ تکبیر اللہ اکبر نعرہ رسالت یا رسول اللہ

تاریخ کربلا دسویں صدی اے ایہہ سیدزادہ رسول اللہ ﷺ دی پگ پا کے
جدوں کربلا وچہ آیا ناں تے اہج لگدا سی جیویں کربلا وچہ آفتاب بنوت جلوہ ریز
ہو گیا اے۔

یزیدی لشکر دیا اکھاں تارے لگ گئیاں اونے رسول اللہ دی تصویر
حضرت قاسم نے ایناں فرمایا اوہ بزدلو۔ اونے کلمہ ساڈے نالے دا
پڑھدے او جے تہاڈے وچوں رسول اللہ دی زیارت نہیں ناں کیتی آؤ۔ اہج کربلا
وچہ قاسم نوں ویکھ لئو۔ تے جے رسول اللہ نوں ویکھیا میری تصدیق کرو کیا میرا مکھڑا
محمد ﷺ نال نہیں ملدا اجلدا۔ میریاں زلفاں والیل دیاں ترجمان نے۔ میریاں
اکھاں مازاغ داسر مہ لیکے آئیاں نے۔ میں الم نشرح دے سینے دا عکس لیکے آیاں
پگ رسول اللہ دی ہے جبہ مولا علی دا ہے۔ ڈھال امیر حمزہ دی ہے۔

بزدلو جنوں جہنم جان دی ضرورت اے قاسم دے مقابلے وچہ آ جائے۔
تاریخ دسویں صدی اے۔ سید اہج لکار یا جیویں جنگل وچہ شیر بولدا اے۔ ہل من
مبارز ایہہ جملہ حضرت قاسم دا میدان کربلا وچہ۔

هل من مبارز او جرنیلو لشکر کشو

اہج جیہڑا حیدر دی تلوار دی کاٹ ویکھے

تاریخ وچہ اوندا سوہنا سید پگ رسول اللہ دی چہرہ رسول اللہ دا دنیا دیا
کیتاں تے ایناں دبدبہ پے گیا۔ تے دل زنجیر بن کے تے قداں تے لگ
گئے۔ اوہ ایدامقابلہ نہ کریو۔

تلوار حیدر دی۔ مکھڑا رسول اللہ دا پگ محمد عربی دی۔ کوئی نہیں نکلدا اس
پندرہ منٹ گزر گئے۔ سید کلم کلا کھلوتا کوئی لڑن ولا اوندا ای نہیں۔ آپ نے مسکرا
کے فرمایا بزدلو۔ بڑے کمانڈر لیکے آئے اونے ہفت ہزاری لیکے آئے او۔ میں

تتاں دناں دا پیا سا بھکھاواں۔ اوئے بائی ہزار دے لشکر وچہ کوئی ماں دالال
نہیں جیہڑا قاسم دا مقابلہ کرے۔ اک دو جے نال شکوہ پئے کر دے سن۔

ابن سعد کمانڈر انچیف نے اک کمانڈرنوں کہیا۔ کہ یار سپاہیاں تون کی
ویکھناں توں بڑا شاہسوار ایں۔ توں بڑا بہادر تے دلیر ایں تو جا کے سر لے کے آ۔
اوہ جیہڑا کمانڈر سی۔ تاریخ کر بلا وچہ اوندا۔ کلا اک ہزار دے لشکر اُتے غالب گنیا
جاندا سی۔ کہ اک ہزار دے لشکر واسطے کافی اے۔ شاعراں نے ایہدی شجاعت
اُتے قصیدے کہے نے۔ جیہڑی جنگ وچہ جاندا سی صفاں وچہ ابتری پھیلا
دیندا سی۔ اوہ آکھن لگا ابن سعد اوئے میں استاد میں کمانڈر میں شاہسوار میں رستم
ایہہ تتاں دناں دانا تجربہ کار پیا سید میرا ایہدے مقابلے وچہ نکنا میرے فن
دی توہین ایں۔ اوہ اہدے نال اوہ جا کے لڑے جیہڑا نا تجربہ کار ہوئے۔ میں
نکلاں اپنے جوڑ دے برابر۔ ابن سعد نے آکھیاں نہیں ارزق مینوں تے انج
لگدا۔ جیویں اج توں بھی ڈردا پیاں قاسم توں ابن سعد نے جدوں ایہہ جر کے
لایاناں۔ ارزق کہندا اچھا ایہہ گل اے میں ڈرناں۔

تماشہ ویکھ میرے چار پتر بریگیڈیرو چہ نے۔ میں ایناں نون تربیت دتی
اے۔ میں اپنے نکے پترنوں بھیجنا اوہ ہے قاسم داسر لاه کے لے آندا اے۔ تاریخ
وچہ آندا اے نکے پترنوں آکھیا۔ پتر تیرے چاچے نے مینوں مذاق کیتا جا قاسم
داسر لیا کے چاچے دے پیراں وچ سٹ معاذ اللہ۔ بس کر بلا دی تاریخ وچہ اوندا
رزق دا پتر نکلیا۔ سامینوں حیدر دا پتر نکلیا۔ دو تلواراں خلا وچہ چمکیاں۔ بس اک
لمحے دا مقابلہ سی

سیدنا قاسم نے چند واراں وچ اے اوہدے پترنوں خاک و خون وچہ تڑپا
کے رکھ چھڈیا۔ رستم دا پتر کر بلا وچہ تڑفن لگ پیا۔ ارزق نے مارا اوئے میں تے بڑا

غلط اندازہ لگایا سی۔

ایہہ تے کاریگر نکلیا قاسم۔

اوسنے دو بے پترنوں ٹوریا۔ جا پتر اتوں ایہہدا مقابلہ کردو جا پتر آیا۔ سیدنا قاسم نے دو بے نوں بھی واصل جہنم کردتا اوزق دا تیجا پتر آیا فاطمہ دے لال نے تیجے نوں بھی جہنم رسید کر چھڈیا چوتھے پترنوں اوزق نے اپنی تلوار دتی اوسنے آکھیا پتر اتوں بڑا تجربہ کار تے کاریگر ایس۔ ایہہ تلوار میں زہر دے وچہ ڈبو کے آندی اے۔ تے زہر دی پان دتی اے۔ توں قاسم دے پنڈے تے جھریٹ ای لادیں گا۔ تے قاسم زہر نال ای شہید ہو جائے گا۔ لے میری تلوار لے جانتاں بھراواں دا توں بدلہ لینا۔ وار اُتے وار وار اُتے وار متھے اُتے حملہ کوئی تلوار دا ڈار سرتے کردا۔ کدی پیراں تے کردا کدی پہلو تے کردا۔ جتنے دا و تیج جاندا سی۔ اوزق دے پتر نے استعمال کیتے۔

پر میں قربان جاواں پیاسیاں دی مہارت اتوں، کر بلا دی تاریخ شاہد اے ایہنے سینکڑے وار کر چھڈے۔ سیدنا قاسم نے اتنی دفاعی جنگ لڑی کہ اک جھریٹ بھی اپنے پنڈے تے نہیں لگن دتی۔ آخر جدوں اوہدے بازو شل ہو گئے۔ وار اوچھے کرن لگ پیا۔ ایہنے سینکڑے وار کیتے سن۔ قاسم نے پھرا کوای وار کیتا۔ اکو مرتبہ حیدر داعرہ گونجیا۔ تلوار اٹھی۔ چمکی نعرہ گونجیا۔ چوتھے پتر داسر بھی تن توں جدا کر کے جہنم ٹوردتا۔ اوہ اوزق جیہڑا کہند اسی میں کمانڈ آں میں رستم آں۔ غصے نال پاگل ہو گیا۔ تے گھوڑے نوں ایڑی لگا کے خود نکلیا۔ کہن لگا قاسم بچ جا مرن لئی تیار ہو جا۔ ویکھ میں کون آں۔ توں مینوں شاید نہیں جاندا میرا نام اوزق تے شاعر میرے تے غزلان قصدے آکھدے نے۔ میں موت دا پیغام آں۔ میری تلوار کدی کسے نوں بھھدی نہیں توں میرے چار پتر مار کے

موت نون دعوت دے دتی اے تیار ہو جا مر ن لئی قاسم کہندے نے اوہ کی موت
 موت لائی آ۔ جھلیا اسیں جدوں نانے داشہر چھڈ کے نکلے ساں۔ سانوں اودوں
 اکی پتہ سی شہادت دے راہی بن کے آرہے آں۔ موت کولوں ڈرے توں۔
 اسیں تے اگے جاناں تلی تے لے کے آئے آں۔ تلوار ارزق دی حضرت قاسم
 دے ہتھ وچہ سی۔ اوہنے آکھیا قاسم ایہہ رستم دی تلوار اے۔ تیرے ہتھ وچہ سجدی
 نہیں۔ آپ ہس کے فرماندے تیرا چوتھا پتر مینوں دے گیا۔ تے جاندی واری
 کہہ گیا ایسے تلوار نال ساڈے پیونوں بھی ساڈے چھپے چھپے بھجیو۔ ایہہ ای میدان
 کربلا وچہ موت دیاں اکھاں وچہ اکھاں پا کے سید مسکرا اندا پیا۔ ارزق لگاناں وار
 کرن جس ویلے تلوار چکی۔ تاریخ وچہ آندا سید زنیب نے اپنی چادر آسمان دل
 بلند کر لئی۔ امام حسین رضی اللہ عنہ نے سر سجدے سٹ دتا۔ یا اللہ اسیں جاندے آں
 ساڈی منزل شہادت اے۔ لیکن ایس ویلے رستم عرب مقابلے وچہ نکلیا اے۔
 مولا ارزق دے مقابلے وچہ ساڈے پتر قاسم نون فتح عطا فرمائیں۔ امام عالی
 مقام رضی اللہ عنہ دعاواں پئے منگدے نے سیدہ زنیب رضی اللہ عنہا دعا پیاں منگدیاں نے۔
 ارزق نے جدوں تلوار چکی سیدنا قاسم نے فرمایا ارزق میں مدینے وچہ تیرے
 بڑے قصے سنے نے توں بڑا دلیر۔ بڑا شجاع تے بڑا بہادر ایں۔ اج کربلا وچہ میں
 تینوں پہلی مرتبہ دیکھیا تینوں دیکھ کے تے مینوں انج محسوس پیا ہندا۔ تیرے استاد
 نے تینوں گھوڑے تے پیٹھن دی وی تمیز نہیں سکھالی۔ اوہ توں کاہدار رستم ایں
 تینوں تے پیٹھن سواری دی بھی جاچ نہیں۔ اوہ بڑا شرم ساری تلوار تھلے کر کے
 ہندا اوہ قاسم منہ سنبھال کے گل کر میں تیرے ورگیاں ہزاراں دا استادواں
 جیاں نون میں ٹرینگ دینا۔ میں کوچ آں فوجیاں داتے توں آنہاں مینوں
 گھوڑے تے بہن دی تمیز نہیں فرمایا گل سن۔ توں آیاں پتراں دا انتقام لین میں

تیرے چار پتر مارے نے۔ اوہ پاگلا ایذا غصہ بھی کی ہو یا۔ غصے وچہ نکلیاں اس۔
 اپنی عقل تے قابو وچ رکھ میدان وچہ نکلن توں پہلاں کاٹھیاں گھوڑیاں دیاں
 کس کے نکلی دا اے۔ زیناں کاٹھیاں کس کے نکلی دا۔ توں اپنی جلد بازی وچہ
 آیاں توں تے گھوڑے دی کاٹھی بھی نہیں کسی۔ ویکھتے تے ہی تیرے گھوڑے دی
 زین ڈھلی اے۔ اک لمحے واسطے ارزق اجیہا گلاں وچہ الجھیا زین ویکھن لئی پرتیا
 اودھروں حیدردی تلوار چمکی۔ بس اک لمحے دی دیر ہوئی ارزق نے انج اک لمحے
 واسطے جھاتی ماری تلوار چمکی نعرہ وجیا۔ اجیہا وار کیتا تارخ وچہ آندا۔ سرتے تلوار لگی
 متھا کٹیا۔ نک کٹیا تھوڑی کٹی حضرت قاسم داوارا اپنی قوت داسی۔ ظالم دے سرتوں
 لیکے ناف تک ارزق نوں دو ٹکڑے کردتا۔

نعرہ تکبیر اللہ اکبر نعرہ رسالت یا رسول اللہ

ایہہ جے کربلا دی حقیقی تصویر اوہ بہادران دا ٹورسی۔ بہادران دی جماعت
 سی۔ انہاں ظالماں پھر یکبارگی حملہ کردتا۔ کوئی ایدھروں تیر ماردا۔ کوئی ایس پاسیوں
 تیر ماردا۔ چار چو فیروں تیراں دی بارش اے۔ تارخ وچہ اوندا اوہ قاسم جیہنے ارزق
 نوں جہنم رسید کتیا سی چار چو فیروں تیر آئے۔ کوئی پشت وچہ پیا لگدا۔ کوئی چھاتی
 اُتے پیا لگدا۔ اک محنت دے اندر بیسیوں تیر حضرت قاسم دے جسم اُتے پیوست
 ہو گئے۔ فاطمہ دا پھل کملا کے ڈگ پیا۔ حضرت قاسم بھی شہید ہو گئے۔

انا لله وانا اليه راجعون

ابن سعدی آواز آئی حسین اپنے بھتیجے دی لاش لے جا صدقے جاواں
 شاہیوار کربلا توں۔ واری واری لاشاں نوں موہڈے تے چک کے لیا ندا اے۔
 حضرت قاسم نوں سپرد خاک کتیا۔

وآخر دعوانا ان الحمد لله رب العالمین

یہ مہم بھی تو پانچ ہیں مقصود کائنات
زہرا و علی و مصطفیٰ احسن اور حسین

اہل بیت سے محبت رکھنے والے علماء خطباء مقررین
و اعظمین ظللہا نعنت حواں اور عوام اہل سنت
کھیلنے بہترین ایک اور انمول تحفہ

داستان اہلبیت اور شہسوار کربلا

مناقب اہل بیت میں یہ دوسرا حصہ ہے جس میں
غم حسین میں آنسو بہانے والے
دردناک اور محبت بھری نعتیں اور دو ہڑدوں کا مجموعہ ہے
شان فاطمہ، شان علی، شان پینچین پاک میں بہترین اشعار ہیں

محمد حفیظ ضیاء الفت اداری فون 03334791219

مکتبہ غوثیہ رضویہ دکان نمبر 4 محمود شہید لاجپت روڈ شاہدرہ لاہور

الحمد لله المستعان الذي خلق الانسان وعلمه البيان والبيان
والصلوة والسلام على افضل الرسل سيد السبل محمد صلى
الله عليه وسلم رسول الانس والجان وعلى آله وصحبه الذين
تصرفوا اعلان تحقيقهم الى اعلاء كلمات الرحمن ۵

اباعد

فاعوذ بالله من الشيطان الرجيم

بسم الله الرحمن الرحيم

﴿وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْواتًا بَلْ
أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرَاقِبُونَ﴾

صدق الله مولانا العظيم وبلغنا رسوله النبي الكريم الامين ۵
ونحن على ذلك لمن الشاهدين والشكرين والحمد لله رب
العالمين قال الله تعالى في شان حبيبه محبباً وامراً ان الله
وملائكته يصلون على النبي يا ايها الذين امنوا صلوا عليه
وسلموا تسليماً

الصلوة والسلام عليك يا رسول الله

وعلى الك واصحابك يا حبيب الله

مدح سرائی حسین دی رضی اللہ تعالیٰ عنہ

کی دساں کتھوں تیک اے سرائی حسین دی
 خالق حسین دے خدائی حسین دی
 صورت ہی ایسی حق نے بنائی حسین دی
 دشمن وی کر سکے نہ برائی حسین دی
 چھاں نہ کیوں ولا در مشکل کشا دی خاک
 میں منگ کے لئی اے گدائی حسین دی
 نانا نبی تے بابا علی ماں اے فاطمہ
 ہو راس توں اتے کی اے بڑائی حسین دی
 کہندی لیا و جا کے میرے ویر دی خبر
 ترسب نوں کھا گئی جے جدائی حسین دی
 کربل نوں جانہیاں تے زمانے دیکھیا
 مڑ کے سواری گھس نوں نہ آئی حسین دی
 اعظم ایہہ بے شدگی میرے حصے چہ آگئی
 کردار ہواں گا مدح سرائی حسین دی
 سرمایہ نجات ہے الفت حسین کی
 فرزان مصطفیٰ ہے محبت حسین کی

نر کے کرم مولادوری دور کرے قرب قاب تو سنین دا واسطہ اسی
 سکدی رہی جو دیراں نوں عمر ساری اوس صغریٰ بے چین دا واسطہ اسی
 حسدے سامنے پتر قربان ہو گئے اوس بیدری بھین دا واسطہ اسی
 کریں صائم نوں سرخورد روزہ محشر مولان خون حسین دا واسطہ اسی

گرامی منزلت! واجب التعظیم مسلمان بزرگو عزیز دوستوں السلام علیکم
 موت و حیات و اخلق اللہ اے۔ خالق کائنات نے حیات بھی پیدا فرمائی
 تے موت بھی پیدا فرمائی۔ موت و حیات و اسلسلہ ازلاں توں جاری اے تے
 قیادت تک جاری رہے گا۔ ہابیل و قابیل دے واقع قتل توں بعد روئے زمین اُتے
 خدا جانے کتنے قتل ہوئے کتنے خون بہائے گئے۔ کتنے ظلم ہوئے انہدا علم صرف
 اور صرف اللہ تعالیٰ دی ذات نوں اے۔ البتہ ذہن ایس پاسے جاندا اے کہ
 فرشتیاں نے اللہ تعالیٰ دی بارگاہ و چہرہ اعرض کیتا سی۔

أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ
 بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ

ایہہ پیدا کرن لگاں ایں یا اللہ جیسے خون بہانا اے قتل و غارت کرنی ایں۔
 اسیں تیریاں تسبیحاں کرنے آں۔ تیرا ذکر کرنے آں۔ ملائکہ نے کتنی درست گل
 اللہ دی بارگاہ و چہرہ اعرض کیتی سی۔ کہ انسان نے قتل و غارت کرنی ایں۔ قتال
 و جدال کرنا ایں۔ خون بہانا ایں۔ مار دھاڑ کرنی ایں۔

جذوں دی دنیا پیدا ہوئی اے۔ ایہہ سلسلہ پیدائش دا ہو رہیا اے۔
 قیامت تک ہنداز ہے گا۔ ارباں کھرباں کروڑاں انسان پیدا ہوئے قتل کیتے
 گئے۔ مر گئے۔ اج قبریں دی آغوش و چہرے خدا جانے کھڑے کھڑے قاتل سن
 کھڑے کھڑے مقتول سن۔

لیکن دوستو عجیب گل اے۔ جد صدیاں گذرن دے باوجود بھی کربلا دا
 واقعہ انج لگ دا جیویں کل دی گل اے۔ امت نے فراموش نہیں کیتا۔ امت نے
 یاد رکھیا۔ اور قیامت تک حضور علیہ الصلوٰۃ والسلام دی امت قتل حسین نوں یاد
 رکھے گی۔

عقیدتاں اور محسبتاں دے خراج امام دی بارگاہ وچہ پیش کر دی رہے گی۔
 بلکہ میں تے کہواں گا امام عالی مقام دی عظمت دیکھو مخی سن ناں۔ اپنا نام تے
 زندہ کرای گئے۔ بھانویں بڑے مظلوم وچہ نام زندہ یزید دے ظلم دا تعلق چونکہ
 امام حسین رضی اللہ عنہ نال سی۔ لکھاں قاتل بھی دنیا توں مر گئے اہج کوئی جاندا
 نہیں۔ کروڑاں ارباں قاتل بھی مر گئے۔ اونہاں قاتلاں دے نام کوئی نہیں جاندا
 اہج ساری دنیا یزید دا نام جاندا اے بحیثیت اک قاتل۔ ایہہ بھی صدقہ اے
 حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ دا کہ اوہدا نام قاتل دی حیثیت نال قیامت تک زندہ
 رہے گا۔ حضرت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دا نام صابر دی حیثیت نال قیامت دیاں
 کندھاں تک زندہ رہے گا۔

مقصد دی عظمت اگر پیش نظر ہوئے۔ اگر منزل عظیم ہوئے۔ تے راہی دا
 جیہڑا قدم بھی اٹھے تاریخ دا حصہ بن دا چلا جاندا اے امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دی
 منزل عظیم سی

شاعر مشرق علامہ اقبال زموذ خودی وچہ فرمایا اے امام عالی مقام رضی اللہ عنہ تیرا
 کربلا دا واقعہ پڑھ کے سانوں زندگی گزارن دی تمیز آگئی اے۔
 علامہ اقبال رضی اللہ عنہ نے فرمایا امام نے آواز دتی۔ گویا امام نے فرمایا کہ
 میرے ناناں دے امتی۔

ماسو اللہ را مسلمان بندہ نیست

اے میرے ناناں دے امتی۔ اللہ تعالیٰ نے تیری گردن نواں اپنی بارگاہ
 وچہ جھکن لئی پیدا کیتا اے۔ خبر دار اپنی گردن نوں غیر اگے نہ جھکائیں۔ غیر اللہ
 اگے سجدہ نہ کریں۔ غیراں دی دہلیز اُتے جبین رسائی نہ کریں۔ چونکہ

ماسو اللہ را مسلمان بندہ نیست

اور پیش فرعون سرش افگندہ نیست

وقت دے کسے فرعون دے اگے بندہ مومن اپنی گردن نہیں جھکاندا۔ مومن

دی گردن اگر جھکدی اے تے رب العالمین دی بارگاہ اگے جھکدی اے۔

آپ نے فرمایا۔ کہ نقش الا اللہ بر صحرا نوشت

کتنی حسین گل علامہ اقبال نے فرمائی۔ اقبال کہندے نے اسماں دیتا وچہ

بڑے بڑے مفسر ویکھے نے بڑیاں بڑیاں تفسیراں پڑھیاں مختلف رنگاں دیاں

مفسراں تفسیراں کیتیاں کوئی علم کلام دی تفسیراں۔ کوئی منطق دے رنگ وچہ تفسیر

اے کوئی فلسفے دے رنگ وچہ تفسیراں۔ قرآن دیاں تفسیراں بے پناہ پیاں۔

لیکن جیہڑی تفسیر کر بلا وچہ نبی پاک دا دوہترا کر گیا۔ ماں نے ایہو جہیا

مفسر جنا ای کوئی نہیں۔

اقبال کہدے تے کہ

نقش الا اللہ بر صحرا نوشت

اور سطر عنوان نجات ما نوشت

دنیاں دے مصنف روشنائی نال تحریراں لکھدے نے دنیا دے مصنف قلم

نال تحریراں لکھدے نے

میرے امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے کربلا دی ریت اُتے لا الہ الا اللہ دی تفسیر

کیتی تے رگاں دے خون نال کیتی۔ خون رگ جاں نال امام حسین نے کربلا وچہ

کر کے گئے ثابت قدمی۔ اولوالعزمی اور جزات دا مظاہرہ میدان کربلا وچہ

دیکھو۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ ضعیف العمر جوانی دیاں بہاراں دیکھ چکے نے۔

داڑھی مقدس دے وال سفید ہو چکے نے۔ بڑھاپے دے عالم وچہ۔

قزبان جاواں امام تیرے کندھیاں دی طاقت اتوں۔ ایس پیرانہ سالی
وچہ۔ بڑھاپے وچہ ساڈے امام پاک رضی اللہ عنہ نے پوری اُمت دا بوجھ اپنیاں
کندھیاں تے اٹھایا۔ پوری اُمت دی ذمہ داری امام نے اپنیاں کندھیاں تے
چک لئی۔

کس طرح ذمہ داری اُمت دی باطل دے خلاف آواز اٹھانا۔ باطل دی
نشان دہی کرنا باطل دی طرف اشارہ کرنا اُمت نوں دسنا ایہہ رستہ باطل اے۔

ایہہ فریضہ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے سرانجام دتا۔ پوری اُمت نوں دس
چھڈیا میں شہید ہو جاں گا۔ شہید ہون دے بعد بظاہر میں دنیا توں ٹر جاواں گا۔
بظاہر یزید جت جائے گا۔ بظاہر میں مفتوح ہو جاواں گا۔ بظاہر یزید فاتح بن
جائے گا۔ بظاہر میدان یزید مار کے لے جائے گا۔

لیکن اُمت والیو یاد رکھیو۔ میں تے دنیا توں ٹر جاواں گا۔ قیامت تک
آن والیاں مسلماناں لئی میں دس جاواں گا۔ کہ حق تے باطل دی تمیز کرنا۔ ایہہ ا
نام حسینیت اے۔

حق تے باطل۔ نوں گڈ کر دنیا حق تے باطل نوں ملا کے رکھنا۔ ایہہ
یزیدیت اے۔ حق اور باطل دا امتیاز کرنا اور حق دارستہ اختیار کرنا۔ باطل نوں ٹھکرا
کے صراط مستقیم تے چلنا۔ ایہہ حسینیت اے۔ میرا ایمان اے اور جمہور علمائے
اسلام ایس گل دے قائل نے۔ جتیاں تحریکاں اٹھیاں نے کربلا دے بعد۔ حریت
دیاں تحریکاں۔ اسلام دی تحریک نے بڑے بڑے صاحب کردار لوگ پیدا کیتے۔

دل والے کہندے نے ایہہ جتنے صاحب کردار لوگ پیدا ہوئے نے۔
ایہہ اللہ تعالیٰ نے صدقہ و نڈیا امام حسین رضی اللہ عنہ دا۔ امام پاک نے مینارہ نور قائم کر
دتا۔ دنیا نوں دس دتا اور فتح و شکست دا پیمانہ بدل کے رکھ دتا۔ اور فتح تے شکست دا

پیمانہ بدل گیا۔

اج تک دنیا ایہہ جان دی سی جیہڑا جت جائے اوہ فاتح ہندا اے۔ جیہڑا قتل ہو جائے مفتوح ہو جاندا اے۔ مارن والا فاتح مر جان والا مفتوح جیہڑا ہار جائے اوہ مر جاندا۔ لیکن مر جائے اوہ ہار جاندا اج تک دنیا تے فتح تے شکست دا ایہہ پیمانہ قائم رکھیا سی۔

میدان کربلا وچہ امام حسین رضی اللہ عنہ نے اک نئی مثال قائم کیتی دنیا والیو کدی کدی انج بھی ہو جاندا اے۔ دنیا توں جان والا مرن ولا جت جاندا اے۔ مارن والا ہار جاندا اے۔ حق و صداقت دی خاطر جیہڑا مسلمان چاہے تنہا بھی کیوں نہ ہوئے پوری ملت اک پاسے ہوئے۔ پوری قوم اک پاسے ہوئے کلا انسان جے حق دی خاطر جے شہید بھی ہو جائے۔ تے دیکھن وچہ اوہ مفتوح اے لیکن اللہ تعالیٰ دی بارگاہ وچہ اوہ فاتح بن کے اٹھے گا۔

دیکھ لو تاریخ وچہ فیر مثالاں آئیاں۔ جدوں ضمیر دا پیرہ دین والیاں نے امام حسین رضی اللہ عنہ دے نقش قدم اُتے قدم رکھے اور ملت دا بیڑا پار کیتا۔ جیویں امام حسین نے کیتا ملت دی کشتی نوں کنارے تے لان والے جتنے بھی خود دار آئے۔ جتنے بھی با ضمیر آئے نے جتنے صاحب کردار آئے نے اوہ سارے صدقہ نے شہادت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دا آؤ۔

تاریخ پڑھ کے دیکھو خود داراں دیا گلان۔ اسلام دی تاریخ داروشن ترین زمانہ

تاریخ اسلام دا اوہ دور جدوں کہندے نے سورج ڈبدا ای نہیں جدوں ڈبے تے خلافت عثمانیہ اوندی۔ اتنا عظیم زمانہ خلافت عثمانیہ بنو عباس دا دور خلافت۔

کربلا دے بعد اک نواں کربلا پریا ہو یا۔ اک نواں کربلا جنم لیندا اے۔

خلافت بنو عباس۔ بنو عباس کی حکومت اے۔ سورج چڑھتے ملت اسلامیہ
 وچہ بڈب داتے ملت اسلامیہ وچہ ہارون الرشید ازمانہ مامون ازمانہ۔ اسلام
 داستانہری دور۔ جدوں فتنہ خلق قرآن پیدا ہويا۔ خلق قرآن دافتنہ نکلیا۔ فتنہ ایہہ
 سی۔ کہ کلام اللہ دافتنہ اللہ دا۔ زبان محمد رسول اللہ دی اے۔ ایہہ جملے ورڈنگ
 سیٹھیں جیہڑے ایہہ خدادے نہیں سنئیں حضور ﷺ نے بنائے نے۔ ایہہ خلق
 قرآن دافتنہ سی۔ مفہوم اللہ دا۔ الفاظ جملے ایہہ حضور ﷺ نے بنائے نے۔

دیکھ لو ایہہ فتنہ اگر آج تک زندہ ہندا۔ تے میں سمجھنا اسلام ای ختم ہو
 جاندا۔ جدوں وک گئی دنیا۔ ضمیر فروش بجاں ہر دور وچہ ہوئے وکن والے ا
 ہزاراں نظر اوندے نے۔ باضمیر اک نظر اوندے اے۔ ضمیر فروشاں دی کثرت
 ہندی اے۔ ضمیر دا پہرہ دین والے معدودے چند ہندے نے۔ یزید دے
 زمانے دی داستان بھی ایہو ای اے۔

اوبدے بعد دے دوراں دیاں داستاناں بھی ایہو نے۔ بنو عباس دے
 زمانے وچہ ضمیر وک گئے۔ علما وک گئے فقیہ وک گئے۔ مفتی وک گئے۔ قاضی وک
 گئے۔ بتقاضائے۔ بشریت جیہڑے پے پے دے پتر سن وک گئے۔ انہاں آکھیا
 ٹھیک اے جی۔ مامون صاحب داندہب صحیح اے قرآن مخلوق اے۔ قرآن قدیم
 نہیں مخلوق اے۔ حادث اے ایہہ حضور ﷺ نے بنایا۔ مفہوم اللہ تعالیٰ دا اے
 لفظ حضور ﷺ دے نے۔ جدوں وک گیا زمانہ قربان جاواں کربلا دی داستان
 دہرائی جان لگی اے۔ کربلا داکس آیا۔ اک جنا کھلوتا۔ ملت اسلامیہ دا اک تابندہ
 ستارہ اٹھیا۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دی بارگاہ وچوں خیرات لین والا اٹھیا۔

امام احمد بن حنبل رضی اللہ عنہ

اک ملت دا پاسبان اٹھیا۔ جہداناں ایں احمد بن حنبل رضی اللہ عنہ امام احمد بن

حنبل رضی اللہ عنہ ڈٹ گئے۔ اندازہ کرو اتنی بڑی طاغوتی قوت بنو عباس دی اتنی مضبوط گورنمنٹ اتنی مضبوط حکومت احمد بن حنبل ڈٹ گئے۔ فرمان لگے ظالمو عقیدہ فاسق اے۔ کلام بھی اللہ والے لفظ بھی اللہ دے نے۔ الفاظ بھی خدا دے نے۔ ایہہ جملے بھی خدا دے نے مناظرے کیتے گئے۔ بحثاں کیتیاں گئیاں۔ نتیجتاً امام احمد بن حنبل رضی اللہ عنہ نوں گرفتار کیتا گیا۔ بیڑیاں لگ گئیاں۔ ملت دا امام بیڑیاں لکیاں ہویاں تے بیڑیاں لکیاں تے بغداد دے بازار وچوں جاندے پئے۔ ایہہ کربلا دیا تاریخاں بعد وچہ بھی دہرائیاں گئیاں۔ اک وقت اوہ سی جدوں زین العابدین رضی اللہ عنہ بیڑیاں نال گئے سی۔ اج امام احمد بن حنبل ہتھاں وچہ بیڑیاں لکیاں نے۔ کڑیاں نے بغداد دے بازار وچوں پئے گذر دے نے امام احمد بن حنبل رضی اللہ عنہ دی خطا ایہہ وے۔ کہ حکومت دے خلاف ہو گئے۔ خلق قرآ دے خلاف ہو گئے۔ اک دس نمبر یا بدعاش بستہ بے دا۔ سزایافتہ مجرم تے دنیا پئی ویکھدی نظارہ امام احمد بن حنبل رضی اللہ عنہ جارہے نے۔ چار چوہیرے جناب لکھاں دے سپاہی تے پہرے دارتے وچ ملت دا امام اک مصلے دا مالک امام احمد بن حنبل رضی اللہ عنہ کڑیاں لکیاں تے بیڑیاں لکیاں نے تے بغداد دے بازار وچوں جاند اپیا اے تے دنیا تماشہ پئی ویکھدی اے۔ دس نمبر یا بدعاش اک صفحاں کٹ کے عوام دیاں چھال مار کے۔ امام احمد بن حنبل دے سامنے کھلو گیا۔ اہندا امام دنیا تماشہ دیکھن آئی اے تے میں تیری زیارت کرن آیا ہاں۔ حضور میں بد معاش آن۔ حضور میں سزایافتہ مجرم آن۔ کئی مرتبہ جیلاں وچہ گیا۔ کئی مرتبہ سزاواں کئیاں۔ جرائم پیشہ واں سزایافتہ واں۔ جیل کٹ داواں۔ جرم کرنا مڑ جیل چلا جاناں سزا کٹ کے اوناں مڑ جرم کرنا ہاں پھر۔ جیل چلا جاناں۔ حضور چوری بھی کرناں واں راہزنی بھی کرناں واں۔ سرکار گل ایہہ کرن آیا ہاں۔ میں ڈاکو ہو

کے جیل کولوں ڈرنا نہیں تے جیلوں نکل کے اوہو کم کرنا جہڑا میں ڈاکوہو کے جیل کولوں ڈرنا نہیں۔ باطل اتے ہو کے جیل کولوں ڈرنا نہیں۔

ایہہ ملت دے اماما توں ملت دی خاطر کھلوتا ایں۔ توں بھی جیل کولوں ڈرنا نہیں۔ حضرت امام احمد بن حنبل رضی اللہ عنہ دی چیخ نکل گئی فرمایا توں کہنا میں بستہ ب دابد معاش آں۔ توں کہنا میں ڈاکو آں لیکن پتر ایادر کھیں۔ ایس ویلے توں ڈاکو نہیں احمد بن حنبل دارا ہنما بن کے آیا ایں۔

نعرہ تکبیر اللہ اکبر نعرہ رسالت یا رسول اللہ

ساڈے امام اعظم رضی اللہ عنہ نے کوڑے کھا دے امام اعظم نے کوڑے کھا دے۔ امام احمد بن حنبل رضی اللہ عنہ نے کوڑے کھا دے۔ مجدد الف ثانی شیخ احمد سرہندی رحمۃ اللہ علیہ ہندوستان دا تاجدار گوالیار دی جیل وچہ دو سال تک رہیا۔ جہاں میرا عرض کرن دا مقصد ایہہ وے۔ جتنے اسلام دے ہیرو پیدا ہوئے نے۔ جے کر بلا دا شہید امام حسین رضی اللہ عنہ کر بلا وچہ شہید نہ ہندا۔ نہ کوئی امام احمد بن حنبل ہندا نہ کوئی امام اعظم رضی اللہ عنہ ہندا۔ نہ کوئی رہنما ہندا۔ نہ مجدد الف ثانی ہندا۔

کر بلا وچہ داستان حریت تحریر کر کے ساڈے امام نے قیامت تک واسطے مسلماناں نوں قیادت عطا فرمادتی۔ اور صداقت ویکھو ہمت استقلال اللہ اکبر میں قربان جاواں امام پاک تیرے حوصلے توں۔ بڈھے ہو چکے نے۔ واڈھی چٹی اے۔ پوری ملت دی پنڈ امام نے ایہناں موہڈیاں تے چک لئی۔ حضرت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نوں کہڑا حوصلہ سی۔ کہڑے حوصلے نال اٹھاران سال دا علی اکبر اٹھدی جوانی حسین وجمیل بیٹا ویریاں دے حوالے کیتا ساہجے۔

حضرت علی اکبر رضی اللہ عنہ دی شہادت

تاریخ کر بلا دسوی اے جدوں دنیا تے سناٹا طاری ہو گیا۔ اک اٹھدی

جوانی۔ بلا و شباب قاتل شباب علی اکبر رضی اللہ عنہ دی اٹھدی جوانی اتھارہ سال دا حسین و جمیل بیٹا حضرت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے خود تیار کیتا تے۔ آپ علی اکبر دے گھوڑے دی زین پئے کس دے نے۔ سواری پئے تیار کر دے نے تے سواری تیار ہو رہی اے۔ تے نال امام اپنے پترنوں صبر دی تلقین کر دے چلے جا رہے نے۔

روایت وچہ اوندا اے سواری نون تھبکدے نے۔ گھوڑے نون تھکی دیندے نے۔ کدی سواری نون تھکی دیندے نے کدی علی اکبر رضی اللہ عنہ نون تھکیاں دیندے نے۔

فرمایا ویکھ پتر تیرے سامنے تیرے بھرواں نے کی کمال کیتا۔ تیرے پاجیاں نے کی کمال کیتا۔ ویکھ پتر میرے جوان شہزادیاں دا کمال توں دیکھیا۔ عون و محمدی شہادت توں دیکھی اے دست عباس قلم ہندیاں توں ویکھے نے۔ علی اکبر کسے اُف نہیں کیتی کسے زندگی دی بھیک نہیں منگی۔ ہن میرے کلجے دی واری آئی اے۔ ہن میریاں آندراں تے ہتھ پینا اے۔ پتر اجویں میں اپنے بھانجیاں نون ٹوردار ہیا میں اپنیاں بھتیجیاں نون ٹوردار ہیاں۔ ایسے طرح علی اکبر میں تیری جوانی نون محمد مصطفیٰ ﷺ اتوں قربان کرن لگاواں۔ بیٹا چار روزہ زندگی اے۔ میں تینوں دین توں قربان کر رہیاں۔ سیدنا علی اکبر نون تلقیناں کر کے دواغ کر رہے نے تے جدوں علی اکبر ٹردے نے۔ آپ جس ویلے کربلا وچہ دعوت مبارزت واسطے نکلے۔ تے امام حسین رضی اللہ عنہ آسماں ول منہ کر کے اپنا دا من چک کے کہندے نے۔ مولا

حاصل عمر شمار ہے یاز کردم

مولا میری زندگی دی کمائی۔ میرے بڑھاپے دا سہارا۔ میریاں امیدیاں

دامرکز میریاں تمنا دامحور۔ میری ساری کانات۔ اٹھدی جوانی علی اکبر میری
زندگی دا حاصل سی۔ مولا گواہ زہنا اپنی زندگی دے حاصل نوں تیرے حبیب محمد
ﷺ اتوں قربان پیا کرناوان

اور حاصل شادم از زندگی خویش کہ کارکردم

سیدنا علی اکبر رضی اللہ عنہ میدان کربلا وچہ آئے۔ تاریخاں وچہ موجوداے۔
آپ نے تابڑ توڑ حملہ کیتا۔ ایہہ شیر دا حملہ سی۔ شیر دارعب و دبدبہ سی۔ جیہڑے
پا سے علی اکبر جان دے تے لاشاں دے انبار رلائی جان دے نے۔ جیہڑا دنیا دا کتا
مقابلے وچ آوندا اے۔ جہنم رسید ہو جاندا اے، چند لمحے حضرت اکبر علی نے بڑی
بہادری نال جنگ لڑی۔ باپ اپنے پتردی شجاعت دا مظاہرہ پیا کر دا اے۔
شجاعت نوں پیا دیکھدا اے۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ عیش عیش پئے کر دے نے۔
پترامیرے نام دی لاج رکھئی آمیری آبرور کھئی۔ علی اکبر کمال پنے کر دے نے
جگری نال لڑ دے چلے جا رہے نے۔

تاریخ کربلا وچہ آوندا اچانک بیٹے نے گھوڑا واپس کیتا۔ سواری واپس
آئی تے خیمیاں دی طرف جناب علی اکبر جدوں رخ کرن لگے۔ امام مصطرب
تے بے قرار ہو گئے۔ دوروں آواز دئی علی اکبر واپس نہ آویں۔ پتر واپس نہ آویں
پتر واپس نہ آویں۔ میداناں وچوں واپس آنا جو انمرداں داشیوہ نہیں۔ ایہہ
بہادراں دی شان نہیں۔ پتر اتوں کیوں واپس آن لگا این جدوں قاسم گیا سی
پرت کے نہیں آیا۔ عون و محمد گئے پرت کے نہیں آئے۔ عثمان و ابو بکر گئے تے
پرت کے نہیں آئے۔

پتر اتوں کیوں پیا وندا ایں واپس نہ آویں۔ پتر ا جانانے دے دین اتوں
قربان ہو جا۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے آواز دتی علی اکبر نے سواری نوں ہور تیز

کیتا۔ دوڑ دیاں دوڑ دیاں باپ دیاں قدماں وچہ علی اکبر آ کے ڈگے۔ آکھن لگے
 ابا جان حضور میں زندگی بچا کے نہیں نسیا۔ میں موت کولوں فرار نہیں پیا کردا۔ ابا جی
 اک زندگی دی گل میں تہاڈے نال کرن آیا ہاں آخری گل اے پتر کی ابا جان
 میری گل سنو میں ٹر چلیاں۔ چند گھڑیاں دا پروتہا واں۔ بیٹے عرض کیتی ابا حضور
 ذرا۔ مقتل ول دھیان پا کے دیکھو۔ دیکھو تہاڈے پیا سے پتر نے لاشاں دے
 انبار لا چھڈے نے۔ ابا جی میں بیسیوں یزیدی مار کے آیا ہاں۔ میں بیسیوں دشمن
 مار کے آیا ہاں۔

ابا جان گل ایہہ دے ہن میں کی کراں میرے بازو شل ہو گئے نے۔ بازو
 اٹھدے نہیں وار ہندا نہیں۔ خلق میرا خشک ہو چکیا۔ میری زبان تے کندھے پئے
 رینگدے نے۔ ابا جان خدا دی قسم ایں۔ اج اگر اک گھٹ پانی مل جائے۔ میں
 کلا ای دس چھڈاں گا حیدر کر اردے پتر اں دی کی شان ایں۔

نعرہ تکبیر اللہ اکبر نعرہ رسالت یا رسول اللہ

ہو خلقہ، یاراں توں بریشیم کی طرح نرم

قرآن پاک وچہ اللہ تعالیٰ فرماندا اے۔

رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَىٰ أَشِدَّةً عَلَى الْكُفَّارِ۔

اقبال نے فرمایا جدوں یاراں وچہ بیٹھا ہوئے ریشیم نالوں نرم ہندا اے۔

یاراں وچہ ریشیم ایں۔

ہو خلقہ یاراں توں بریشیم کی طرح نرم

اور رزم حق و باطل ہو تو فولاد ہے مومن

ابا جان اگر اک پانی دا پیالہ مل جائے۔ میرے اعصاب جواب دے گئے

نے۔ باپ نے آکھیا پتر میرے قریب آ۔ آپ نے بیٹے نوں سینے نال لایا۔ اپنی

پیاسی زبان کڈھ کے۔ علی اکبر دی زبان اُتے رکھ دتی۔ فرمایا دیکھ پتر اُدیکھ تیر ابا
 حسین بھی پیاسا اے۔ تیرا ننھا بھائی پیاسا گیا۔ پتر انھی سیکینہ پیاسی آ۔ پیاس دی
 گل نہ کر۔ جلدی کر۔ علی اکبر میں پیادیکھنا جنت دے دروازے کھلے ہوئے
 نے۔ جنت دے درتے کھل گئے نے۔ حوراں پتر اں انتظار پیاں کر دیا نے۔ مانا
 تیرے لئی کوثر دا پیالہ لیکے آواندا اے۔ جاو علی اکبر۔ اوندے پتر نوں مڑ مقل دی
 طرف باپ نے ٹوریا۔ یکبارگی یزیدیاں جدوں حملہ کردتا۔ ہر پاسیوں وار ہون
 لگ پئے۔ اک ظالم داوار ایناں کاری ہویا۔ کہ نیزے دی انی سیدنا علی اکبر دے
 سینے وچوں پار ہوگئی۔ گھوڑے توں نڈھال ہو کے زمین اُتے جائے۔ خاک کر بلا
 تے امام عالی مقام دا جوان پتر پیا تڑندا اے۔ تڑندے پئے نے خون دے
 فوارے نکل پئے۔ خیمیاں دی طرف منہ کر کے پتر نے آواز دتی اَدْرِ کُنِیْ یَا
 اَیْتِ۔ ابا جی میں چلیا جے آ کے اپنے پتر نوں سنبھال لو۔ آ کے مینوں سنبھال لو۔
 مینوں آسرا دے دیو۔ مینوں سہارا دے دیو۔ ابا جان میں چلیا جے۔ میں جا رہیا
 جے۔ اَدْرِ کُنِیْ یَا اَیْتِ کہی آو آ کے مینوں سا بنھ لوو سا بنھ لوو۔ ابا حضور میں
 جا رہیا واں پتر دی ہلکی جی آواز امام پاک دیاں کنباں وچہ پکی امام نے سُنیا پتر
 پیا کہندا میں جا رہیا جے۔ امام علی مقام رضی اللہ عنہ فوراً اُٹھے۔ پیراں وچ جتیاں کوئی
 نہیں سرتے دستار مبارک کوئی نہیں۔ جدوں پتر دی آواز آئی ننگے سرتے تنگی
 پیریں۔ امام دوڑ پئے پتر نوں تلاش کر دے نے۔ لاشاں پرت پرت کے
 ویکھدے نے علی اکبر کدھرے نظر نہیں آوینے۔ دل والیاں آکھیا۔ نظر کنج خون
 پتر دنیا توں ٹر جائے تے کہندے نے اکھاں دانور چلا گیا۔ اج امام دیاں اکھاں
 دانور پیا جاندا پتر کہندا اَدْرِ کُنِیْ ابا حضور پئے کہندے نے پتر اتوں مینوں نظر
 نہیں اوندا۔ علی اکبر توں کتھے دیں۔ پتر ا مینوں اکواری فیر پتر کہہ کے پکارا کہ

واری فیر باپ کہہ کے پکار۔ اک ہلکی جی آواز ابھری کر بلا و چوں اور کئی اور کئی ہلکی جی آواز سی امام نے لاشاں ہٹائیاں تھلے علی اکبر کمان دی طرح دوہرے ہوئے کر بلا چہ ڈگے ہوئے۔ اللہ اکبر یار و کمال حوصلہ امام حسین رضی اللہ عنہ دا۔

خدا دی قسم ایس۔ دنیا دی تاریخ وچہ ایہو جی استقلال دی مثال نہیں ملدی۔ زمین کر بلا تے بیٹھ گئے جو ان پتر داسرا اپنیاں پٹاں تے رکھ لیا۔ اپنیاں مبارک ہتھاں نال پتر دیاں گلاں نوں سیلان لگ پئے۔ انگلاں نال بیٹے دیا زلفاں وچہ کنگھی کرن لگ پئے۔ تے کناں نال لب جوڑ کے کہندے نے۔ پتر اکھاں کھول کے دیکھ تے تیرا ابا تیرے سرہانے اُتے موجوداے۔ دیکھ علی اکبر میں آیاواں۔ سیدنا علی اکبر نے آکھاں کھولیا۔ نگاہاں کھول کے دیکھیا۔ تے ابا حضور سر تے تشریف فرمانے۔ باپ دا مکھڑا دیکھ کے علی اکبر ہسن لگ پئے۔ باپ نہال ہو کے کہندا اے پتر اقربان جاواں۔ پتر وال وال زخمی اے۔ پورا جسم تیرا گھائل اے زخماں نال چور ہو چکیاں۔ پتر اہسیا۔ کیوں ایس۔ سیدنا علی اکبر کہندے نے ابا جان میں کیوں ناہساں ابا جان مینوں شدت دی پیاس لگی ہوئی سی۔ میرے گلے وچہ کنڈے پئے رینگدے سن۔ ابا جان دیریاں نے میرا سارا جسم گھائل کردتا۔ وال وال میرا زخمی اے۔ ابا جان میں کیوں نہ مسکراواں کملی والے آقا ﷺ نے کوثر دا جام پلا دتا ہے۔ میرے زخم مندمل ہو گئے نے۔ میریاں تکلیفاں دور ہو گئیاں نے دوسرا پیالہ نبی دے دست کرم نے کوثر دا پھڑیا ہو یا اے۔ تے میں عرض کیتی یا رسول اللہ مینوں دو جا پیالہ بھی پلاؤ۔ تے حضور ﷺ مسکرا کے فرماندے نے علی اکبر دو جا پیالہ توں کوثر دی نہرا توں آکے پیوے ایہہ پیالہ میں تیرے ابا حسین واسطے لیکے آیاہاں۔ ابا جان اوہ سنا منے محمد رسول اللہ ﷺ آ رہے نے۔

دو گھریاں رک جا تقدیر نے مینوں لگیاں توڑ نبھالین دے
 آپے تن حوالے کر دیاں میری جان دارا کھالین دے
 پتر ہسیا کیوں ایں۔ فرمایا دیکھو ابا جان سامنے محمد مصطفیٰ رحمۃ اللعالمین
 ﷺ تشریف فرمانے حضور آئے نے۔ میں قربان جاواں امام تیری استقامت
 اتوں۔ گود چہ جوان پتر نے زندگی دی آخری ہچکی لئی۔ امام پاک دی گود چہ جوان
 پتر جام شہادت نوش کر گیا۔ انا اللہ وانا الیہ راجعون خیمیاں دے سامنے پتر دی
 لاش نوں اٹھایا۔ باپ سن پتر دے دُفن دی واری آئی تدفین دی۔

جب خاک پر لٹا چکے لاش پسر امام
 تادیر روئے اور یہ زمین سے کیا کلام
 اکھاں اشکبار نے زمین نال مخاطب نے امام اے کربلا دی خاک توں
 مٹی ایں۔ توں خاک کربلا ایں

جب خاک پر لٹا چکے لاش پسر امام
 تادیر روئے اور زمین سے کیا کلام
 کہ میں ابن ابوتراب ہوں مظلوم تشنہ کام
 اے کربلا دی خاک توں مٹی ایں۔ تے میں مٹی والے دا پتر
 آں۔ بوتراب دا معنی مٹی والا۔

میں ابن ابوتراب ہوں مظلوم و تشنہ کام
 اور ہے یہ میرا لخت جگر بدر لالہ نام
 ایذا نہ دیجیو یہ میرا گلغذار ہے
 ایہہ کربلا دی مٹی میں اپنے دل دے ٹکڑے نوں تیرے حوالے کرن لگاں

ایذا نہ دیجو یہ میرا گلعدار ہے
 برچھی کے پھل سے اس کا کلیجہ فگار ہے
 اٹھارہ سال کی ہے یہ دولت حسین کی
 اب ہے تیرے سپرد امانت حسین کی
 اور اے کربلا کی خاک اس احسان کو نہ بھول
 تڑپی ہے تجھ یہ لاش چگر گوشہ رسول

قربان جاواں امام دی استقامت توں۔ یار سارے ای ٹر گئے سب ٹر
 گئے۔ علی اکبر ٹر گیا قاسم ٹر گئے عون و محمد ٹر گئے۔ بھرا ٹر گئے۔ عباس ٹر گیا۔ ایہد اویر
 عمر ٹر گیا۔ عثمان و ابو بکر چلے گئے۔ سارے ٹر گئے۔ اے بھی امام حسین رضی اللہ عنہ انج
 کھلوتے ہوئے نے جیہویں کربلا وچہ ہمالیہ دا پہاڑ کھلوتا ہو یا اے۔ اوئے
 اینیاں موتاں اینیاں شہادتاں۔ اوسان خطانہ ہو گئے۔ حواس باختہ نہ ہو جائے۔
 کربلا دی تاریخ و سدی اے۔ نہ حواس باختہ ہوئے نال اوسان
 خطا ہوئے کھڑے نے او ہوارادہ۔ سب چلے گئے نے۔ الحمد للہ میں اپنی ہمتھیں
 اپنا سارا ٹبر ٹور چھڈیا۔

دل والیاں کہیا دیکھو امام دی ونڈ۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ جے آپے پہلے
 شہید ہو جانڈے۔ دیکھو جی بعد وچہ جی آئے سب توں پہلاں جے امام پاک
 شہید ہو جانڈے تے نتیجہ ایہہ نکلدا۔

علی اکبر بھی جنگی قیدی بن جانڈے۔ قاسم جنگی قیدی بن اندے۔ عون
 و محمد جنگی قیدی بن جانڈے۔ عثمان و ابو بکر جنگی قیدی بن جانڈے۔ جاناں تے بیچ
 جانڈیاں انہاں دیاں۔ جیویں زین العابدین بیچ گئے سن۔ بیمار ہون دی وجہ دے
 نال۔ اگر امام عالی مقام پہلاں نمبر خود شہید ہو جانڈے۔ سارا ای ٹبر بیچ جانا سی۔

لیکن یارو تعجب دی گل اے۔ امام نے اپنیاں ہتھاں نال ساریاں نوں
 شہید کرایا۔ اپنیاں ہتھاں نال شہید کرا کے آخر چہ آپ آئے۔ سنو دل والیاں
 دی سوچ اور آہندے نے انج جا پدا اے جیویں امام پاک نے جنگ دی ونڈ ایہہ
 خود کیتی امام نوں بھی پتہ سی جے میں پہلے خود شہید ہو گیا۔ اصل دشمن تے میں واں
 یزید دا۔ گل نک جانی ایں۔ باقی جنگی قیدی بن جانے نے ٹبر سارا پنج جائے گا۔
 دل والیاں آکھیا ونڈ خود کیتی امام پاک پہلاں خود نہیں گئے۔ سب توں آخر امام
 نے اپنا نمبر رکھیا۔ حکمت ایہدے وچہ ایہہ سی امام جان دے سن جے میں کلا پہلاں
 شہید ہو گیا۔ سارا ٹبر پچھوں جنگی قیدی بن جانا اے۔ یزید نے میری شہادت
 دے بعد ممکن اے علی اکبر کولوں بیعت دا تقاضا کرے۔ ممکن ایں میرے بعد جنگی
 قیدی ابو بکر کولوں بیعت دا تقاضا کرے ممکن اے میرے بھرا عباس کولوں بیعت دا تقاضا
 کرے۔ میں تے شہید ہو کے ٹر جانا۔ ہوسکدا جنگی قیدیاں وچوں بتقا ضائے
 طبع بشریت ہوسکدا کوئی ڈول جاندا تے میری اولاد وچوں کوئی ڈول گیا۔ تے
 حسین تیری قربانی رائیگاں چلی جائے گی۔ امام نے سب نوں پہلاں شہید
 کرا دتا۔ عون و محمد شہید کرا دتے۔ قاسم و علی اکبر شہید کرا کے عثمان و ابو بکر قربان
 کرا کے بھرا واں بھتیجیاں، بھانجیاں پتراں نوں قربان کرا کے آخر وچہ تاں آئے
 ناں کوئی باقی رہوے ناں یزید کسے کولوں بیعت دا تقاضا کرے۔ تے ناں
 خاندان نبوت اُتے بد نما دھبا لگے رہی گل زین العابدین دی۔ تے تاریخ کربلا
 وچہ اوندا اے۔ بیمار پتر جدوں آیا۔ علی اکبر دی شہادت دے بعد۔
 نوجوانوں و فاسکھنی جے تے سیدزادیاں توں سکھوں۔ خدا تعالیٰ حضور
 ﷺ دا صدقہ سب نوں ماں باپ دی وفا عطا کرے۔ ماں نال وفا کرو۔ پیو
 نال وفا کرو۔ اوکھے ویلے اپنے آپ نوں قربان کر دینا۔

ایہہ سیدزادیاں دی رسم و فالے سارے جدوں دنیا توں ٹر گئے۔ شدت
 دابخار چڑھیا زین العابدین نوں۔ حضرت امام حسین دے درمیانے پتر علی اوسط
 نام علی اوسط لقب زین العابدین تے سجاد۔ شدت دابخار چڑھیا ہویا۔ ڈگدیاں
 ڈھیندیاں خمے وچوں نکلے۔ امام پاک دے قدماں تے ڈگے ہوئے نے۔ امام
 پاک دے قدماں نوں چمد اپتر۔ نگاہ پاکے دیکھی بیمار پتر پیر اوچہ ڈگیا ہویا اے۔
 پتر نوں چکیا زین العابدین تینوں شدت دابخارا اے۔ پتر کیوں آیا ہیں سیدنا زین
 العابدین آبدیدہ ہو کے کہند اے ابا حضور میریاں اکھاں نے علی اکبر دی تڑپدی
 لاش نوں دیکھیا میں اپنا تڑپدا بھرا دیکھیا میں ننھے علی اصغر دی گردن وچہ تیر و جدا
 دیکھیا ابا حضور میں عون و محمد نوں شہید ہندیاں دیکھیا۔ خورے کنج برداشت کیتا۔
 حوصلہ کیتا۔ لیکن ابا حضور خدا واسطہ میں تہانوں خاک کر بلا وچہ تڑپدیاں نہیں
 دیکھ سکدا۔ میری غیرت دے منافی اے۔ میں تہاڈا پتر آں۔ پتر دی موجودگی
 وچہ ابا جی تسیں کیوں تیاری پئے کر دے او۔ آپ نے فرمایا پتر کھڑے ہو کے
 میری گل سن۔ زین العابدین کھڑے ہو گئے پتر کھلوتا اے۔ اک پاسے باپ
 اے۔ اک پاسے بیٹا اے اک روایت وچہ آندا ابا حضور امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے
 سیدنا زین العابدین دا ہتھ پھڑکے دبا یا۔ باپ نے پتر دا ہتھ دبا یا۔

اک روایت وچہ اے پتر نوں سینے نال لالیا۔ اپنی زبان کڈھ کے زین
 العابدین دی پیاسی زبان اُتے رکھ دتی۔ باپ نے اپنے لب پتر دیاں لبیاں نال
 جوڑے۔ تے امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے فرمایا۔ جیہڑا فیض نال نے اپنے تھک
 مبارک نال عطا فرمایا۔ سی۔ پتر جیہڑا فیضان نبوت مینوں محمد عربی صلی اللہ علیہ وسلم
 کولوں ملیا سی۔ میں اوہ فیضان نبوت بیٹا تیرے حوالے کر کے جارہیا واں۔ اوہ
 امانت جیہڑی رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم نے مینوں دتی سی اوہ امانت پتر میں تینوں دے

رہیاں۔ میری زبان چوس لے۔ میں بھی اپنے نانے دی زبان چوس کے فیضان نبوت حاصل کیتا سی۔ ہن توں میری زبان چوس کے فیضان ولایت حاصل کر لے۔ فیضان شہادت حاصل کر لے کناں نال لب جوڑ کے فرمایا تیری شہادت اللہ دی مشیت نہیں۔ تیری شہادت قضائے الہی نہیں۔ تیری شہادت مرضی مولا نہیں۔ میں اللہ دی مرضی اُتے پیا چلناں۔ رب دی مرضی ایہہ وے پتر ا توں زندہ رہناں اے اللہ تعالیٰ نے تینوں زندہ رکھ کے قیامت دیاں کندھاں تک حضرت فاطمہ رضی اللہ عنہا دی اولاد دانا نام و نشان باقی رکھانا ایس پتر اواپس جا بیٹے نوں باپ دی گل سمجھو چہ آگئی۔ بادل نحو استہ زین العابدین واپس آگئے۔

میں قربان جاواں جدوں شہادت دی گھوڑی اُتے پٹھن لگا۔ امام عالی مقام خود ارادہ شہادت فرماندے نے۔ تھوڑی دیر واسطے دل ملول ہو گیا۔ تھوڑی دیر واسطے امام دیاں اکھاں آبدیدہ ہو گیاں۔ دو شبنم دے قطرے امام دیاں اکھاں وچہ تیرن لگ پئے۔ کول بھین کھلوتی ہوئی سی۔ قربان جاواں قدم قدم تے بھین سہارے دیندی جارہی اے۔ سیدہ زینب رضی اللہ عنہا کھلوتیاں ہوئیاں سن۔ دیر دیاں اکھاں وچہ شبنم دے قطرے ویکھ کے۔ سیدہ زینب رضی اللہ عنہا آکھن لگیاں میریا بہادر ویرا میریا دلیر ویر نال۔ توں اپنیاں ہتھاں جوان پتر نوں ٹوریا سی۔ تیریاں اکھاں وچہ آنسو میں نہیں ویکھے۔ ویرا توں علی اصغر نوں قربان کر کے آیاں۔ میں تینوں روندیاں نہیں ویکھیا۔ میرے ویر حسین ہن تیری واری آئی اے۔ تیریاں اکھاں وچہ آنسو میں پئی دیکھدی آں امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے آکھیا بھین جی تساں ٹھیک فرمایا۔ میں علی اکبر نوں ٹوریا سی۔ شبنم دے قطرے میری اکھ وچہ نہیں آے۔ میرے بھائی بھتیجے شہید ہو گئے۔ آنسو آں نوں میں اپنی اکھ وچہ نہیں آن دتا۔ آپا جان بے اختیار اک سوچ آئی اے۔ جیہڑی سوچ نے مجبور کیتا

اے۔ اکھے ویرا کی سوچ آئی اے۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ فرماتے ہیں آپا حضور
 میں سوچنا جدوں قاسم میدان شہادت وچہ گئے سن۔ میں ایہناں نوں تیار کیتا
 تھکیاں دتیا۔ پیار دتا میں دلا سے دے کے پتر نوں شہادت دارا ہی بنا کے ٹور دتا۔
 میں بھتیجے قاسم نوں شہادت دارا ہی بنا کے ٹور دتا۔ عملدار عباس رضی اللہ عنہ نوں میں ٹوریا
 بھیناں میں پیاسوچناں واں۔ ہر جان والے نوں میں تھکیاں دیندار ہیا۔ تسلیاں
 دیندار ہیا۔ حوصلے دیندار ہیا بھین میں پیاسوچناں واں ہن میری واری آئی اے۔
 ہن میں چلیاواں میرے سرتے کوئی نہیں جیہڑا مینوں تھکی دیوے۔ کون اے
 جیہڑا مینوں تسلی دیوے۔ کون اے مینوں تسلی دیوے۔ کون اے مینوں حوصلہ
 دیوے بھین جھپا مار کے کہندی۔ ویرا تینوں تسلی دین واسطے تیری بھین زینب جے
 موجوداں۔ آویرا زینب دے ہتھ تیری کندا آتے۔ بھین دے ہتھ بھی نے تیری
 ماں دے ہتھ بھی نے اللہ اکبر

میں قربان اوس شیر دل زنیب توں۔ میں قربان اوس بہادر زنیب توں۔
 اوکھے ویلے عورتاں دین کردیاں کی کجھ کر دیاں نے۔ دیکھو ساڈے امام عالی مقام
 رضی اللہ عنہ دل آتے تھوڑی جتنی بدلی چھائی اے غم دی۔

بھین نے آکے تھاپڑے مار کے امام حسین رضی اللہ عنہ دے حوصلے نوں بیدار
 کردتا۔ لے ویرا میں تینوں ٹورنی آں۔ کیوں نہ ٹوراں ویرا۔ ویر جدوں لاڑے
 بن دینے بھین گھوڑیاں دیاں لگاواں پھڑ دیاں نے بھین ویراں دیاں گھوڑیاں ٹور
 دیاں نے۔ بھیناں ویراں دیاں گھوڑیاں توں سہرے گاندیاں گھوڑیاں ٹور دیاں
 قربان جاواں۔ سیدہ زنیب رضی اللہ عنہا توں۔ اج کر بلا دے میدان وچہ تیاں ویردی
 گھوڑی نوں جنت والاڑا بنا کے ٹور دتا۔ بھیناں سہرے گاندیاں نے۔ تسلیں کر بلا
 دے میدان وچہ عزم و ہمت دی داستان بن کے کر بلا دے میدان وچہ امام حسین

رضی اللہ عنہ لبئی شجاعت دی پیامی بن گئی۔ عزم ہمت دی پیامی بن گئی۔ عزم و ہمت دی رہنما بن گئی۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نو بھین نے تسلیاں دتیا قربان جاواں اوس کربلا دے شیرتوں۔ اپنی عاقبت آباد کر لئی۔ امام حسین رضی اللہ عنہ جدوں شہید ہون واسطے چلے تاریخ کربلا پڑھ کے دیکھ لوو۔ شیعہ حضرات دیاں کتاباں وچہ بھی موجوداے سنی حضرات دیا معتبر کتاباں وچہ موجوداے۔ امام ہر خیمے وچہ جان دے نے۔ ہر خیمے وچہ بنفس نفس۔ جدوں اپنی واری آئی سب توں پہلاں امام عالی مقام رضی اللہ عنہ اپنی بھین زینب دے خیمے وچہ آیا اللہ اکبر

بھین نے جدوں اپنے وتوں ٹوردتا۔ جاویرا تے بھین آئی اپنے خیمے وچہ تے امام عالی مقام رضی اللہ عنہ کہن لگے۔ میں ذرا سنگیاں ساتھیاں نوں اپنا دیدار کراواں۔ بھین زینب رضی اللہ عنہا دے خیمے وچہ ویر حسین رضی اللہ عنہ آیا۔ خیمے دے دروازے اُتے کھلوتا ہویا۔ چند لکھیاں واسطے نظراں بھین بھرا دیاں ٹکرا یاں۔ لبیاں تے سکوت دیاں مہراں لگ گئیاں۔ اچانک امام پاک رضی اللہ عنہ نے اپنے مبارک لب کھولے فرمایا بھیناں مینوں حوصلہ دین والی ایں۔ مینوں تسلیاں دتیاں نی۔ مینوں شہادت دالماڑا بنا کے ٹوڑیا ای۔ ہن ویردی گل سن لے۔ ویراک گل کرن آیا اے۔ میریا ویرا کی حکم ایں۔ کی کہن آیا ایں امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے فرمایا بھین ہنے کربلا وچہ جانا اے چند گھڑیاں وچہ میں جام شہادت نوش کر جانا اے۔ دنیا دے کیتاں مینوں ٹٹ کے پے جانا۔ میری جان دے پیاسے نے۔ ایہہ ہن بھیناں میرے نال گلاں پئی کرنی ایں۔ چند لکھیاں دے بعد تیرا ویر حسین بھی دنیا توں ٹر گیا ہونا اے۔ ویرا گل کی کرنی ایں جلدی گل کر۔ جنت دے درپے کھلے ہوئے نے۔ ویرا کی کہنا چاہناں ایں امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے فرمایا۔ گل ایہہ کرن آیا ہاں میں تے توں دونویں بھین بھراواں۔ بھیناں میں تے توں

دوہاں نے دودھ پیتا خاتون جنت دا۔ ساڈی ماں خاتون جنت ساڈی ماں قرآن
خواں۔ ساڈی اماں تہجد گزار۔ ساڈی اماں سیدہ فاطمہ طیبہ طاہرہ۔ ذاکرہ شب
بیدار ماں دی اولاد آں جیہدا دودھ میں پیتا۔ او سے ماں دا دودھ بھیناں توں
پیتا۔ ہمیشہ میں آخری گل کرن آیاں۔ میں دنیا توں ٹر جانا ہنے چند گھڑیاں دے
بعد۔ میری لاش نوں توں تڑپدیاں ویکھنا اے

میں کربلا وچہ مرغ بسکل دی طرح تڑپدیاں ہونا اے۔ کربلا دی داستان
مک جانی ایں۔ کہانی مک جانی ایں۔ آخری چراغ بھی گل ہو جانا اے گل ایہہ
کرن آیا۔ ایں دھی پتر آں ماں فاطمہ رضی اللہ عنہا دے اسماں دودھ پیتا اے صابرہ
دا۔ ساڈی اماں صابرہ ساڈا ابا علی صابر ساڈا انا کملی والا صابر۔

بھیناں میں شہید ہونا اے۔ انہاں نکیاں نکیاں بچیاں دا توں سر پرست
بننا ایں۔ بھیناں توں سر پرستی کرنی ایں۔ زین العابدین رضی اللہ عنہ پمار پتر ایہنے قیدی
بن جانا اے۔ میری ننھی دھی نسکینہ نے قیدی بن جانا اے۔ شہر بانوں نوں بیڑیاں
لگ جاناں نے۔ پاک دامن بیبیاں قیدی بن جاناں نے۔ اودھروں میری کی
لاش تڑپدی ہوئے گی۔ ایدھر دھی قیدن بن دی ہوئے گی۔ میزا پتر قیدی بن دا
ہوئے گا۔ گل ایہہ کرن آیاں بھیناں دوہری تلوار چل جانی ایں۔ اک پاسے ویر
تڑفدا ہووے گا۔ اک پاسے سکینہ قیدن بن دی ہوئے گی۔ دوہری تلوار چلنی ایں۔
بھیناں میتوں امید اے۔ توں فاطمہ دا دودھ پیتا اے۔ ایڈی ہنیری چلنی آں۔
تے بھیناں صبر انج کر کے دسناں ای۔ جیویں ساڈی ماں فاطمہ نے۔ محمد مصطفیٰ
صلی اللہ علیہ وسلم دے وصال اُتے صبر کیتا سی۔ سنو سیدہ فاطمہ رضی اللہ عنہا انہاں دی ماں میں
قربان جانواں بانوئے علی توں سیدہ فاطمہ

پہلاں علامہ اقبال دی گل سنو۔ شاعر مشرق کہندے اوہ سیدہ فاطمہ رضی اللہ عنہا

تیری قسمت توں قربان۔ اے جنت دیاں حوراں دی سردارے۔ فاطمہ خاتون
جنت تیرے مرتبے توں قربان۔ شاعرانہ تخیل اقبال صاحب دا اقبال نے آکھیا۔
مریم از یک نسبت عیسیٰ عزیز
سیدہ مریم اکوای نسبت اے۔ عیسیٰ دی ماں ایں۔ مریم عیسیٰ دی ماں ایں
گل اے بس۔ حضرت عیسیٰ علیہ السلام دی ماں تے بڑی پیاری اے مریم امت نوں۔
محبت اے مریم نال اقبال نے آکھیا۔

مریم از یک نسبت عیسیٰ عزیز

پراز سے نسبت حضرت زہرہ عزیز

مریم ایس گل تے پیاری اے کہ مریم دی اک نسبت اے عیسیٰ علیہ السلام دی
ماں اے۔ پر قربان جاواں فاطمہ رضی اللہ عنہا تیری شان توں۔ تینوں رب نے تر اے
نسبتاں عطا فرمائیاں نے تن نسبتاں اکھے کہہ دی۔ اقبال نے آکھیا۔

بانوئے آں تاجدار ہل آتی

مرتضے مشکل کشا شیر خدا

خیر سنو مریم دی اک نسبت اے۔ حضرت عیسیٰ علیہ السلام دی ماں ایں۔ پر
فاطمہ رضی اللہ عنہا قربان جااں تینوں تر اے نسبتاں نے پہلی نسبت ایہہ وے۔ تیرا ابا
رحمتہ اللعالمین ایں۔ توں رحمتہ اللعالمین دی بیٹی ایں۔ دوسری نسبت ایہہ دے
تیرا شوہر تیرے سرداسائیں حیدر کرار مشکل کشا شیر خدا وے۔ تیسری تیری رحمت
دی نسبت ایہہ وے۔ اے فاطمہ توں اوس پتر دی ماں ایں۔ جیہڑے پتر نے
قیامت تک لئی۔ پورے خاندان دے ناں نوں چار چند لگادتے نے۔ حسین دی
امی فاطمہ علی دی بیوی فاطمہ۔ امام الاہلبیاء دی بیٹی فاطمہ بڑی عظیم شان اے۔
فاطمہ دی شان سنی۔ نبی دی لاڈلی بیٹی بنی دی نور نظر فاطمہ اوہ فاطمہ

جہنوں دیکھیاں بغیر دل مصطفیٰ ﷺ نوں قرار نہیں اوندا۔ جدوں رحمت للعالمین نے دنیا توں۔ پردہ فرمایا۔ حضور ﷺ او جھل ہو گئے۔ آفتاب نبوت جدوں غروب ہو گیا۔ دھی نے اک قصیدہ آکھیا۔ حضرت فاطمہ رضی اللہ عنہا نے آکھیا فراق مصطفیٰ وچہ عراق مصطفیٰ وچہ سیدہ فاطمہ نے اک قصیدہ آکھیا۔ پہلا شعر اوہدا سنو

فاطمہ رضی اللہ عنہا کہندیاں نے

صَبْتُ عَلَيَّا مَصَائِبُ لَوْ أَنهَا

ابا جان کملی الے ﷺ دی موت دے نال میرے تے اینیاں مصیبتاں انڈیلیاں گئیاں نے اینیاں مصیبتاں میرے تے روہڑیاں گئیاں نے اینیاں مصیبتاں فاطمہ تے پے گئیاں نے بنی دے وصال نال۔ اینیاں مصیبتاں پیاں نے اینیاں مصیبتاں نے ایڈیاں مصیبتاں پیاں نے ایہہ مصیبتاں جے کدی دن اُتے پے جانڈیاں تے دن مصیبتاں جر کے رات اُتے تبدیل ہو جاندا۔ کتنا حسین تخیل اے ایہہ مصیبتاں کدی دن اُتے پون۔ تے دن رات بن جائے۔ لیکن میں صبر کیتا حضرت فاطمہ رضی اللہ عنہا کہندیاں نے میں صبر کیتا۔ اج کر بلا وچہ حسین کہندے نے اے میری بھین ویکھ کہڑی ماں دی توں دھی اس کیندا دودھ پیتا ای ماں دی طرح صبر کرنا ای۔ ویکھیں میں ٹر جانا اے۔ دوہری تلوار چلنی آں۔ خاندان نے قیدی بن جانا ایں۔ میری لاش تڑفدی ہوئے گی۔ بھیناں واویلا نہیں کرنا۔ نالہ وشیون نہیں کرنا چیخ وپکار نہیں کرنا۔ ویکھیں اپنے پردے دا تحفظ کرنا۔ خاندان نبوت دی آبرو دا خیال رکھنا۔ امام پاک رضی اللہ عنہ ایہہ گلاں پے فرماندے نے۔

سیدہ زینب رضی اللہ عنہا ودھ کے سینے نال لالینڈیاں نے۔ ویرا توں جو پیا کہنا اے تیری بھین زینب ایس توں ودھ صبر کر کے دے گی۔ اللہ اکبر

حضرت شہر بانو رضی اللہ عنہا

ہن او وفاوار رفیقہ حیات امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دی رفیقہ حیات قدم قدم اُتے وفاواں نبھان والی سیدہ شہر بانو کول آئے۔ شہر بانو زندگی دا آخری دیدار ای۔ میری آخری ملاقات ای۔ توں میرے نال بڑی نبھائی اے۔ بڑا صبر کیتا اے بڑا حوصلہ کیتا ای شہر بانو ایران دے تخت و تاج توں لیکے کربلا دے ریگزار تک قدم قدم تے میرا ساتھ دتا ای۔ شہر بانو چند لمحے زندگی دے باقی نے رنج کے دیدار کر لے۔ میں جاریاؤں شہر بانو میں چلیاواں میں جا رہیاواں صبر کرنا ای۔ صبر کرنا ای۔ ایہہ آخری ملاقات ای۔ شہر بانو الوداع میں چلیاواں یاد رکھیں میں لچپال آں اتھے پیاساں جریاں نی۔ کربلا وچہ پیاس برداشت کیتی آ۔ میں وعدہ کر کے جا رہیاں میدان محشر وچہ تینوں اپنے ہتھات نال کوثر دا جام پلاواں گا۔ محشر وچہ نبھاواں گا، ہن شہر بانو میں چلیاواں قربان جاواں ایہناں صابراں توں شہر بانو بھی آنکھیاں میں صبر کراں گی۔ حوصلہ رکھاں گی تاں جس حوصلے نال اپنی اولاد قربان کرائی اے۔ شہر بانو کہندیاں میں بڑیاں بڑیاں ایران دیاں جنگاں ویکھیاں۔ میں بڑے بڑے بہادر دیکھے نے۔ میں بڑیاں بڑیاں جنگاں وچہ بڑے بڑے سورے دیکھے نے بڑے بڑے شاہوار دیکھے نے۔ میں بادشاہ دی بیٹی آ۔ کئی جنگاں نوں پچشم خود ویکھیا۔ لیکن میرے سردے سائیں حسین پاک تیرا حوصلہ تیرا استقلال تیرا صبر تیری استقامت تیری شجاعت ایسی اے خدا دی قسم ایساںہ میں کوئی ویکھیا۔ ناں قیامت تک کوئی ماں جن سکدی اے۔

نعرہ تکبیر اللہ اکبر نعرہ رسالت یا رسول اللہ

آیا میدان کرب و بلا وچہ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ قربان جاواں نبی دے

موہڈیاں تے سوار ہون والا اج ریگزار کربلا وچہ پیانکلدا اتے۔ دوش نبوت دا

سوار۔ اج دوش شہادت تے سوار ہو کے آیا۔ میدان کر بلا وچہ نکل کے امام عالی
 مقام رضی اللہ عنہ نے اتمام حجت واسطے امام حسین رضی اللہ عنہ نے فرمایا اوہ ڈر پرستو حوس دے
 پجار یو اوہ دولت دے پجار یو تساں میرا سارا خاندان قربان کر چھڈیا۔ ذبح کر
 چھڈیا ہے۔ میرا چھ مہینے دا نکا جیہا پتر۔ ذبح کر چھڈیا ہے۔ میری اٹھدی جوانی
 علی اکبر نوں ذبح کر چھڈیا ہے میرے قاسم نوں شہید کر چھڈیا ہے۔ میرا پورا
 خاندان تہ تیغ کر چھڈیا ہے۔ اوہ یزید یو۔ حوس پرستو۔ سید آں لچپال آں جھوٹھا
 وعدہ نہیں کراں گا۔ سید قول نبھاندا اے، ہن بھی میں وعدہ کرنا ہاں۔ میرا رستہ
 چھڈ دیو۔ مینوں جان دیو۔ سارے خون معاف کر چھڈاں گا۔ امام نے ایہہ کوئی
 بزدلی واسطے نہیں۔ امام نے گل ایس واسطے کیتی قیامت دے میدان وچہ
 کدھرے کوئی ایہہ نہ آکھے کہ امام پاک رضی اللہ عنہ نے ساڈے کولوں فرصت نہیں سی
 منگی۔ آپ نے اوہ دروازہ بھی بند کرنا چاہا۔ ہن بھی میرا رستہ چھڈ دیو سارا خون
 معاف کر دیا گا۔ لیکن انہاں دنیا دے کیتاں دے سامنے کسے نوں رے دی
 گورنری نظری اوندی اے۔ کوئی کوفے دا گورنر بننا چاہندا۔ کسے نوں کوئی کسے
 صوبے دی امارت نظری اوندی اے، دنیا دے کیتاں نے امام دی کوئی گل
 نہیں سنی آپ نے فرمایا دیکھو تہاڈے سامنے کون کھڑا اے۔ پچشم خود دیکھو میں اوہ
 حسین آں جہدی خاطر محمد عربی ﷺ اپنے سجدے دراز کر دیندے سن۔ میری
 خاطر سجدے لے کر دیندے سن میں دوش مصطفیٰ ﷺ دارا کتب آں جنہوں کملی
 والے ﷺ فرماندے نے نعم الراکب

سوار بھی بڑا سوہنا ایں۔ میں اوہ سوہنا سوار آں جیہرا محمد مصطفیٰ ﷺ
 دے موہدیاں تے۔ سوار ہنداز ہیا۔ ظالمو خط لکھ کے بلایا ہے۔ میں آیا نہیں میں
 بلا گیا تساں خود بلایا۔

تاریخ وچہ آندا اے خطاں دا تھیلہ امام پاک نے کھولیا۔ نام لے لے لے
 کے خط پڑھ کے سنائے۔ اوہ دنیا وے کتے جہناں خط لکھے سن کئی لوگ یزیدی لشکر
 وچہ موجود سن۔ نام لے لے کے لے تحریراں دسیاں۔ فلانیہ تیرا خط ای۔ فلاں ابن
 فلاں تیرا خط ای۔ ظالمو میں آیا نہیں مینوں بلا گیا۔ عرباں دی مہمان نوازی بڑی
 مشہور اے۔ کہندے نے عرب بڑے مہمان نواز نے۔ پر کو فیواتسین ایس مثل
 نوں جھوٹھیاں ثابت کردتا۔ عرب بڑے مہمان نواز نے چنگی میری مہمان نوازی
 کیتی جے بلا کے مہمان نوازی کیتی جے میرا علی اصغر کوہ چھڈیا جے۔ میرا علی اکبر
 قربان کر چھڈیا جے۔ میرے خاندان نوں تہ تیغ کر چھڈیا جے۔

آپ نے فرمایا باز آ جاؤ ہن بھی وقت جے۔ انہاں دنیا دیاں کتیاں دیاں
 نگاہاں دے سامنے۔ دنیا دی حکومت سی۔

امام عالی مقام خطبہ دے رہے سن۔ ظالماں آکھیا سانوں تیرے خطبے دی
 ضرورت نہیں۔

سانوں تیرے عاقبت دے وعظ دی ضرورت نہیں اسین دنیا دے کتے
 آں جوس دے پجاری آں۔ تیر مار کے اعلان جنگ کردتا۔ قربان جاواں امام
 حسین رضی اللہ عنہ میدان کرب و بلا وچہ اے۔ جلد بازی وچہ یزیدی پے گئے۔
 کدھروں حسین نوں کوئی کمک نہ آجائے۔ کوئی مدد نہ آجائے۔ پورے دے
 پورے لشکر نے امام حسین رضی اللہ عنہ اُتے حملہ کردتا۔ جتنے قریب سن کتے دی طرح امام
 اُتے ٹٹ پے کوئی تلوار داوار کردا کوئی نیزے داوار کردا کدھروں تیراں دی بارش
 آرہی اے پورا جسم نازنین چھڈ گیا۔ جسم زخمی ہو گیا گھائل ہو گیا دیکھو اللہ تعالیٰ دا
 نظام قدرت نظام قدرت دیکھو حضور ﷺ نے جدوں سجدہ کیتا امام حسین رضی اللہ عنہ
 اپنے نانے دی کند اُتے بیٹھے۔ تے روایت وچ آندا نبی پاک سجدہ ای لہا کردتا

جد تک حسین اترے گا نہیں میں سجدہ لما کر دیاں گا۔ تن دفعہ تسبیح پڑھی سبحان ربی
 الاعلیٰ۔ سبحان ربی الاعلیٰ۔ سبحان ربی الاعلیٰ دو تہرا کند اُتے چڑھیا ہو یا اے۔ نبی
 پاک تسبیح اُتے تسبیح پڑھدے چلے جا رہے نے۔ سبحان ربی الاعلیٰ۔ سبحان ربی
 الاعلیٰ۔ سبحان ربی الاعلیٰ حضور تسبیحاں پڑھ رہے نے بہت ہو گئیاں۔ نو ہو گئیاں۔
 گیارہ ہو گئیاں تیرہ ہو گئیاں۔ اک روایت وچہ آوندا تسبیحاں اینیاں ودھ گئیاں
 ہن گنتی توں باہر نے۔ بہتر تسبیحاں حضور ﷺ نے پڑھیاں نے امام پاک
 کندوں اترے۔ تسبیحاں ہو گئیاں بہتر اج میدان کربلا وچہ تیر اُتے تیر پیا اوندا
 وار اُتے وار پیا اوندا اک روایت وچہ اوندا جدوں امام دے زخم گئے گئے۔ تے
 امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دے جسم اُتے پورے بہتر زخم سن ساٹھی بھی بہتر زخم بھی بہتر
 تے سجدے وچہ جیہڑیاں پڑھیاں سن نبی پاک ﷺ نے اوہ تسبیحاں بھی بہتر
 گویا امام عالی مقام دی روح کربلا وچہ پئی کہندی اے میرے نانا کملی والے
 ﷺ میری خاطر تسبیحاں دے بدلے حسین اک زخم کھا رہیا۔ تسبیح بہتر
 پڑھیاں سن تے بہتر ای لے کے آیاں ہاں تے بہتر ای زخم کھا دے نے سجدہ لمبا
 کیتا سا ہے۔ اس سجدے دا صدقہ تساڈا حسین سجدے دا حق ادا کر کے جا رہیا
 اے۔ گھال کر کے جدوں زمین اُتے ڈگے اک دل والے آکھیا تیمم کرن لگیا۔
 نبی پاک ﷺ دا دو تہرا وقت اے جمعہ دا وقت اے نماز دا کیتا تیمم کر کے
 گھوڑے تے کیتا قیام ڈگن لکیاں زمین اُتے کیتا رکوع تے گردن جدوں کٹی
 اودوں شمر دی تلوار تھلے سجدہ تیمم کر کے گھوڑے تے قیام کیتا۔ ڈگن لکیاں رکوع
 کیتا۔ خاک کربلا تے جدوں گردن کٹھائی تے سجدہ کیتا۔

امام علی مقام رضی اللہ عنہ نے دسیا شان اے مومن دی مومن آسودگی وچہ ہووے
 تاں بھی اللہ دی یاد تے جے مصیبت وچہ ہووے تاں بھی خدا دا شکر مومن دی ایہہ

شان میں مومن گھروچہ ہووے تاں بھی سجدہ ریز گھروچہ ہووے تاں بھی سجدہ۔
 مسجد وچہ ہووے تاں بھی سجدہ۔ میدان کارزار وچہ ہووے تاں بھی سجدہ مومن توں
 دنیا وچہ آیا میں۔ پیدا ہو یا میں۔ تیری پیدائش ویلے ایہہ عالم سی جیویں سجدہ پیا کرنا
 ایں سجدے دی حالت وچہ آیا میں۔ تیری دنیا وچہ پیدائش دلیل ایس گل وی اے
 کہ تینوں پیدا ای اللہ نے اپنییاں سجدیاں واسطے کیتا اے۔

سجدہ کیتا میدان کربلا وچہ اور امام نے دسیا ایہہ جے شان محمد مصطفیٰ ﷺ
 دے دو تہرے دی۔ یا رسول اللہ ﷺ تاں مسجد بنائی سی کملی والیاں ﷺ
 تیرے دادے مسجد بنائی۔ ابراہیم خلیل اللہ نے نانے محمد رسول اللہ ﷺ مسجد
 بنائی۔ اچ کر بلا وچہ تہا ڈا دو تہرا سجدہ کر کے کربلا نوں مسجد وچہ تبدیل کر رہیا اے۔

دشت بلا کو عرش کا زنیہ بنا دیا

جنگل کو مصطفیٰ کا مدینہ بنا دیا

و آخر دعونا الحمد لله رب العالمین

مولا میرے گناہاں نوں معاف کر دے تینوں تیرے نظام دا واسطہ ای
 کر دے نامہ اعمال نوں صاف کر دے تیرے پیارے کلام دا واسطہ ای
 تیرے نام توں جیہڑا فدا ہو یا اوس حبشی غلام دا واسطہ ای
 جیہڑا کربلا وچہ شہید ہو یا تینوں اوس امام دا واسطہ ای
 دنیا وچہ سلامتی بخش دینوں مولا دین اسلام دا واسطہ ای
 نبی پاک نوں ہوئی معراج جتھے اوس اعلیٰ مقام دا واسطہ ای
 نبی بی ہو قیدی جدوں شام چلی اوس ڈھلی ہوئی شام دا واسطہ ای
 جنہوں پی کے حسن شہید ہوئے اوس نہ ہر دے جام دا واسطہ ای
 کہیا حسین نوں حضرت حسین نے جو اوس آخری سلام دا واسطہ ای

دو چہ شہداء حضرت اہل بیت نوں بخش دیویں تینوں یا رے نام دا واسطہ ای

الحمد لله المستعان الذي خلق الانسان وعلمه البيان والبيان
والصلوة والسلام على افضل الرسل سيد السبل محمد صلى
الله عليه وسلم رسول الانس والجان وعلى آله وصحبه الذين
تصرفوا اعلان تحقيقهم الى اعلاء كلمات الرحمن ۞

اباعد

فاعوذ بالله من الشيطان الرجيم

بسم الله الرحمن الرحيم

وَلَا تُحْسِنَنَّ لِلَّهِ عَاقِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ ۝

صَدَقَ اللهُ مَوْلَانَا الْعَظِيمَ وَبَلَّغَنَا رَسُولُهُ النَّبِيَّ الْكَرِيمَ الْأَمِينُ ۝
وَنَحْنُ عَلَى ذَالِكَ لَمِنَ الشَّاهِدِينَ وَالشَّكِرِينَ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ
الْعَالَمِينَ قَالَ اللهُ تَعَالَى فِي شَأْنِ حَبِيبِهِ مُخْبِرًا وَآمِرًا إِنَّ اللهُ
وَمَلَائِكَتُهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ
وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

الصلوة والسلام عليك يا رسول الله

وعلى آلك وأصحابك يا حبيب الله

گرامی قدر مسلمان بھائیو! سیدنا امام عالی مقام رضی اللہ عنہ کی شہادت عظمیٰ میں تہاڈی خدمت وچہ عرض کر رہیا ساں حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ کی بے پناہ عظمت اور آپ دی رفیع المرتبت ایہہ شان اے۔ کہ تقریباً پونے چودہ سو سال ایس حادثے نون گزر چکے نے تیرہ صدیاں بیت چکیاں نے لیکن امام حسین رضی اللہ عنہ دا غم اہج تک عالم اسلام وچہ تازہ اے۔

دنیا دی کوئی مثال ایسی نہیں ملدی کوئی دنیا دا انسان ایسا نظر نہیں آندا جہدی موت اتے۔ جہدی شہادت اتے دنیا نے اپنے آنسو بہائے ہون۔ جنے حضرت امام حسین دی یاد وچہ بہائے جانڈے نے

اصولی چیز اے کہ بڑے عزیز توں عزیز انسان دا انتقال ہوئے تے صدمہ دل نون پہنچے لیکن زمانے دی گردش صدمیاں نون فراموش کر دندی اے۔ مہینہ دو مہینے تن مہینے چار مہینے سال تک مرن والے دا صدمہ کیتا جاندا پھر دنیا دیاں شادیاں شہنائیاں دنیا دیا خوشیاں۔ اوس ماتم تے سوگ اتے پردہ پادنی دیاں نے۔ تے خاص خاص وقت اتے دنیا توں جان والا۔ یاد اوندا اے۔ جوں جوں وقت گزرے صدمے مٹ دے چلے جانڈے نے۔

لیکن ایہہ اک حقیقت اے کہ باوجود کہ پونے چودہ صدیاں بیت چکیاں نے حضرت امام حسین دا صدمہ انج ای اے۔ جیویں کل ایہہ واقعہ گزریا۔ ہر سال جدوں محرم الحرام دا مہینہ اوندا اے پوری ملت اسلامیہ غم حسین وچہ سوگزار ہو جاندی اے۔

سوال ایہہ پیدا ہندا کہ حضرت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دا ایساں غم دنیاں کیوں کر دی اے۔ اور آپ دی بارگاہ وچہ اپنے آنسو کیوں بہائے جانڈے نے ممکن اے ساڈا دل جواب ایہہ دوے کہ امام حسین حضور ﷺ دے دو تہرے

سن حضرت فاطمہ الزہرہ رضی اللہ عنہا دے لخت جگر سن علی شیر خدا رضی اللہ عنہ دے لخت جگر سن آپ دی نسبت بڑی بلند تے اچی سی۔ تے عالی نسب تے حسب سن امام حسین رضی اللہ عنہ آپ دی بلندی تے عظمت تے حسب و نسب دے نال دنیا غم حسین نوں یاد رکھدی اے۔

بے شک ایہہ حقیقت اپنی جگہ مسلم این کہ جیہڑا نسب اللہ تعالیٰ نے امام حسین رضی اللہ عنہ نوں عطا کیتا۔ دنیا دے کسے خوش قسمت نوں ایہہ نسب نہیں ملیا۔ شیر خدا جہد باب ہووے۔ سیدۃ النساء جہدی ماں ہووے محمد مصطفیٰ ﷺ جہدے نانا ہوون۔ ایہدے نالوں وڈا نسب ہووے کی ہو سکدا اے۔

لیکن اک حقیقت ایہہ بھی اے۔ کہ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ آپ نوں دنیا نے جیہڑا الج تک یاد رکھیا۔ اوڑ آپ دی بارگاہ وچہ اتھر و آں دے سیلاب نذر کیتے نے اہندی و حقیقت وجہ ایہہ وے کہ امام حسین رضی اللہ عنہ عالم اسلام وچہ اسلام دی تاریخ وچہ پہلی ہستی سن جیہڑے حق دی آواز سن کے اٹھے۔ آپ دامن بڑا بلند سی۔ مقاصد بڑے عظیم سن منزل بڑی آپ دی بہترین سی آپ دے مقصد دی عظمت دی وجہ نال آپ دی بلندی کردار دی وجہ نال۔ آج تک امام حسین دے غم نوں تازہ رکھیا گیا۔ ورنہ خدا نخواستہ اگر امام حسین صرف حصول اقتدار دی خاطر میدان وچہ آندے صرف خلافت دی تمنائے طلب لئی کر بلا وچہ اتر دے۔

میرا ایمان اے امام حسین رضی اللہ عنہ نے دین مصطفیٰ دی سر بلندی دی خاطر تحفظ آئین اسلام دی خاطر اور تحفظ ناموس دین متین دی خاطر اپنی جان دا نذرانہ پیش کیتا۔ سیدنا امام حسین رضی اللہ عنہ نے پھر ایہہ کوئی حادثہ بھی نہیں بندہ آکھے جی کر بلا وچہ اک حادثہ پیش آیا سی حادثہ نہیں ایہوں کہیا جاسکدا اے۔ کر بلا دے سانے نوں جیہڑے لوگ حادثہ کہندے نے اوہ غلطی تے نے۔

حادثہ کا مطلب ایہہ دے خلاف توقع ہوئی واقعہ پیش آئے آجائے تے
کہندے نے حادثہ ہو گیا۔ ایکسڈنٹ ہو گیا۔ کاراں دی ٹکڑ ہو جائے ہوائی جہاز
ٹکڑا جان جہاز ڈب جان دے نے سمندر وچہ دنیا کہندی کہ حادثہ ہو گیا۔ حادثے
دا معنی خلاف توقع کوئی مصیبت آجائے۔ خلاف توقع کوئی مصیبت والا واقعہ پیش
آجائے اوہنوں حادثہ کہندے نے۔

امام عالی مقام رضی اللہ عنہ جیہڑے کربلا وچہ آئے سن ایہہ حادثہ نہیں سی امام
حسین رضی اللہ عنہ نوں تے مدینے توں ٹرن لکیاں ای پتہ سی۔ کہ میں شہادت دی
طرف جا رہیا واں۔ منزل دا تعین کر کے نکلے تے سوچ کے نکلے کہ دین مصطفیٰ
نوں سہارا دین چلیا واں جو بھی پیش آئے گا میرا مقدر اے میں پہلے توں ایس
واقعے واسطے تیار آں

لہذا کربلا دا واقعہ حادثہ نہیں امام پاک رضی اللہ عنہ دی سوچی سمجھی منزل سی امام
عالی مقام رضی اللہ عنہ اپنی ہتھیلی تے سرنوں رکھ کے کربلا وچہ آئے۔ کفن بردوش ہو کے
نکلے اور اپنی جان دی قربانی دا مقصد لیکے کربلا وچہ آئے سن۔

نعرہ تکبیر اللہ اکبر نعرہ رسالت یا رسول اللہ

ایہہ وجہ کہ کربلا دے میدان وچہ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نوں جدوں آخری
مرتبہ پیش کشش کیتی گئی کہ امام ذی الاحترام کہ ہن دی اگر تسیں ساڈی گل من لو
تے تہاڈا رستہ چھڈ دیواں گے امام حسین رضی اللہ عنہ نے آکھیا میں مدینوں ٹرن لکیاں
ای اپنا رستہ اختیار کر لیا سی۔

حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ آپ دی عظمت کردار دیکھو۔ صبر و استقامت
دیکھو کہ اپنیاں ہتھیاں نال جگر دے ٹکڑے مقلل طرف روانہ کردے نے۔ حضرت
قاسم نوں اپنیاں ہتھیاں نال شہادت دی منزل دی طرف ٹوریا۔ سیدنا علی اکبر

توں اپنے ارادے نال امتحان گاہ دی طرف ٹوریا۔ عون و محمد نوں خود تسلیاں دیکے
 کر بلا دی طرف ٹوریا اپنی جھولی وچہ دودھ پیندے لخت جگر لال نوں دین مصطفیٰ
 توں قربان کیتا۔ حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ جس ویلے سارے خانوادیاں دی قربانی
 ہوگئی تے امام حسین نے سوچیا۔ کہ میرے سارے ساتھی میری خاطر اللہ دے
 رستے توں قربان ہوگئے نے۔ امام حسین رضی اللہ عنہ دل وچہ ارادہ کر دے نے ہن میرا
 نمبر اے۔ ہن میں مقتل ول جانا اے۔

تاریخاں اٹھا کے دیکھو سیدنا امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دی عظمت کردار۔
 حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ سب توں پہلاں اپنی زوجہ محترمہ سیدہ بی بی شہر بانو رضی اللہ عنہا
 انہاں دے خیمے وچہ آئے امام حسین رضی اللہ عنہ نے فرمایا کہ میرے سارے عزیز و
 اقارب میرے بھتیجے میرے بھانجے سب دین توں قربان ہو چکے نے۔ شہر بانو
 ہن تیرے سردے سائیں دی داری اے ہن میں چلیاں۔ بی بی شہر بانو دیاں
 اکھیاں آبدیدہ ہو گئیاں۔ آپ رون لگ پیاں امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے فرمایا شہر
 بانو جیہڑے آنسو میرے غم وچہ پکی بہانی ایں۔ میرے غم تے آنسو نہ بہانا۔
 بلکہ دین مصطفیٰ اُتے بہانا۔ اور دعا کرناں کہ میری قربانی رائیگاں نہ جائے۔
 حضرت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے بی بی شہر بانو نوں تسلی دتی۔ تے پھر اپنی ہمیشہ
 سیدہ زینب رضی اللہ عنہا دے کول آئے۔ بڑے ملول خاطر۔ بڑے رنجیدہ خاطر امام
 حسین رضی اللہ عنہ آپ دیاں اکھاں وچہ ہنجو تر دے نے ہمیشہ کچھن لکیاں امام حسین
 تیریاں اکھاں وچہ آنسو کاہدے نے ساری متاع دین مصطفیٰ توں قربان کر
 چکیاں اے فرمایا مینوں ایہہ غم نہیں میری واری اے ہن میں بھی شہید ہو جانا
 ایں۔ مینوں بڑا اک عجیب خیال آیا۔ جس خیال نے مینوں پریشان کر دتا۔ ہمیشہ
 کچھ دیاں نے حسین کی خیال آیا امام عالی مقام رضی اللہ عنہ فرماندے نے زینب میں پیا

سوچداں کہ کربلا دا معرکہ جدوں گرم ہون لگا سی۔ تے تیرے دونوں صاحبزادے عون و محمد تیرے پتران نوں آپے گھوڑے تے سوار کر کے تے تھاپڑے دے کے کربلا وچہ ٹوریا سی۔ اپنے بھائی جان دے صاحبزادہ حضرت قاسم نوں خود گھوڑی تے بٹھا کے تے انہاں دی لگام پکڑ کے تے میں کربلا ٹوریا سی اپنے بیٹے علی اکبر نوں میں خود گھوڑی تے سوار کیتا سی زینب میں پیا سوچداں مرے تے کیا وقت آ گیا۔ ہن میری واری اے تے میری لگام پکڑن والا کوئی نہیں امام عالی مقام رضی اللہ عنہ فرماندے میں پیا سوچناں کوئی نہیں جیہڑا مینوں ایس ویلے تسلی دیوے کوئی سرپرست نہیں جیہڑا میری کندا تے تھاپڑا مارے کوئی سردا سائی ایسا نہیں جیہڑا مینوں صبر دی تلقین کرے حضرت زینب رضی اللہ عنہا چھامارتے فرماندیاں نے۔ میرے ویرکئی ہو یا جے ہور کوئی باقی نہیں تیری بھین تے تیرے سرتے سلامت اے۔ حضرت زینب رضی اللہ عنہا کہندیاں نے آمیرے ویر میں تینوں شہادت دی گھوڑی تے بٹھانی آں۔ تیری لگام میں پکڑنی آں۔ تینوں سہارے میں دینی آں تینوں تسلیاں میں دینی آں۔ اوہ جہدی زینب ورگی صابرہ بھین ہووے۔ اوہنوں کا ہدف فکر ہونا چاہی دا حضرت زینب رضی اللہ عنہا تاریخ کربلا دا چمکدا ہو یا ستارا۔ اور جہاں دا آنچل اسلام دا پرچم بن گیا۔ اور کربلا وچہ امام حسین رضی اللہ عنہ دی ثابت قدمی تے تصدیق دی مہراں مثبت کیتیاں امام حسین رضی اللہ عنہ نوں گھوڑی تے بٹھایا۔ حضرت زینب نے دلدل تے سوار کیتا۔ امام عالی مقام عمامہ رسول سر تے پایا۔ ذوالفقار حیدری ہتھ وچہ لئی۔ دلدل تے سوار ہو کے اپنے خیمیاں دی طرف آئے۔ اور تاریخ وچہ ایہہ الفاظ رقم نے امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دے امام حسین رضی اللہ عنہ نے آخری خطبہ اپنے اہل بیت نوں جیہڑا دتا۔ تاریخ دے ورق کھول کے دیکھو اور اہندے وچہ عظمت حسین آشکار ہندی اے امام عالی مقام نے اہل بیت

نوں مخاطب کیجا۔ سیدہ زینب تشریف رکھدیاں نے شہر بانو موجود نے۔ اور زین العابدین بیمار چارپائی تے لیٹے ہوئے نے امام عالی مقام فرماندے نے ایہہ اہل بیت اطہار ایہہ دنیا چند روزہ اے دنیا چند دنان دامیلا اے۔ ایس دنیا وچوں بڑے بڑے دلی چلے گئے۔ اللہ دے نبی چلے گئے۔ اللہ واجب کملی والا دنیا وچہ ناں رہیا۔ اتھے سدا بیٹھ نہیں رہنا لہذا میری موت اُتے تےسیں آہ و زاری نہ کریو۔ تےسیں سردے وال نہ کھلاریو بے صبری دا مظاہرہ نہ کریو۔ وارو واری اسساں ساریاں ٹر جانا این۔ ایہہ دنیا اک صھرا اے سدا اتھے بیٹھ نہیں رہنا۔ زندگی ناپا سدا اے اک نہ اک دن ساریاں ٹر جانا اے۔ انج میں پیا جاندا کل یزیدی بھی واری آجانی این۔ اتھے کسے بیٹھ نہیں رہنا۔ لہذا میں دنیا توں جان والا واں شہادت دی منزل طرف روانہ ہوں والا واں ایہہ زینب رضی اللہ عنہا دیکھیں صبر کرنا ای شہر بانوں توں بھی صبر کرنا این فرمایا۔ زینب انج دنیا نوں صبر کر کے دیس انج ضبط کر کے دیس جس طرح ساڈی ماں نے باپ دی موت تے صبر کیجا سی۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے صبر دی تلقین کیتی صبر و شکر دادرس دتا۔ صبر و شکر دا وعظ کیجا فرمایا خبردار بے صبری دا مظاہرہ نہ کریو۔ خاندان رسالت نوں زیب نہیں دیندا رسالت دے خاندان دیاں صاحبزادیاں سیدزادیاں نوں زیب نہیں دیندا کہ جاہلیت دی طرح اوہ بھی ماتم کرن اوہ بھی دین کرن دا ویلا کرن خبردار اپنے مقام نوں سمجھنا بہن زینب اپنے مقام نوں پہچان شہر بانو اپنے مرتبے نوں پہچان خبردار میری شہادت دے بعد میری شہادت نوں قدغن نہ لگایو۔ حضرت امام حسین دی عظمت و شان اے جان توں پہلاں ہمیشہ انج ہندا اے۔ کوئی مرجائے دنیا توں انتقال کر جائے۔ تے اوہدی موت اُتے عزیز واقارب صبر دی تلقین کر دے نے۔ کسے باپ دا بیٹا مرجائے اوہدے بھرا آکے کہندے نے صبر کر سدا بہہ نہیں

رہنا ساریاں دنیا توں ٹر جانا۔ موت دے بعد صبر دی تلقین کیتی جانڈی اے
 صدقے جاواں مقام حسین رضی اللہ عنہ توں شہادت توں پہلاں تے موت توں پہلاں
 خود امام حسین نے صبر دی تلقین کیتی فرمایا میں ہن چلیا واں میں بھی دنیا توں
 جا رہیاں خبر دار مرے بعد بے صبر نہ کریو۔ حضرت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ آپ جس
 ویلے میدان کربلا وچہ اترے حضور ﷺ دا نواسہ سید عالم رضی اللہ عنہ دی پشت تے
 سوار ہون والا امام عالی مقام رضی اللہ عنہ جس ویلے سر زمین کربلا وچہ آئے۔ تے
 مرزا ایس دی روح پھڑک اٹھی۔ ایس کہدار اکب دوش مصطفیٰ پیا آندا اے۔
 حضور دی پشت اُتے بہن والائے تے اج دل دی تے سوار ہو کے کربلا وچہ آیا اے
 ایس کہندے نے۔

کس شیر کی آمد ہے کہ رن کانپ رہا ہے
 رن اک طرف چرخ کہن کانپ رہا ہے
 رستم کا بدن زیر کفن کانپ رہا ہے
 اور شمشیر بکف دیکھ کے حیدر کے پسر کو
 جبریل لرزتا ہے سمیٹے ہونے پر کو

امام حسین رضی اللہ عنہ کربلا وچہ آئے آپ نے یزیدیاں نوں خطاب کیتا۔
 آپ نے فرمایا اوہ ظالمو۔ اوہ یزید یو پچا نو تھاڈے سامنے کون کھڑا اے میں کون
 آں امام حسین نے خطبہ دتا اوہ ابن سعد او شمر لعین اوہ یزید دے تنخواہ دار کیتوں
 دیکھوں دل دل تے کون سوار اے میرے سر تے عمامہ کہند اپیا ہو یا اے۔ اے قبا
 میں کہدی پہنی ہوئی اے۔ اوہ ظالمو! جیہڑا تے مینوں جاندا اے اوہ جاندا اے
 جیہڑا نہیں جاندا میں خود دس دینا واں۔ میں محمد عربی ﷺ دیاں اکھاں دا نور
 آں۔ فاطمہ دے دل داسرور آں۔ اوہ ہستی آں ظالمو۔ جہدا کلمہ پڑھ دے او

اذنان وچہ ناں پڑھدے او جہدانا نام خطیباں وچہ لیندے او۔ میرے مانے دا
 کلمے پڑھن والیو ذرا سوچوں تے سہی عیسائی ارج تک عیسیٰ علیہ السلام دے گدھے دے
 پیراں دے نشان دی عزت کردے نے۔ اوہ کہندے نے ساڈے نبی دے
 گدھے دے پیراں دے نشان نے۔ ظالمو میں تہاڈے بنی دا نواسہ کھلوتا
 ہویا واں کچھ حیا کرو۔ کچھ شرم کرو۔ اوہ تساں میرا خاندان کوہ چھڈ یا میرے دودھ
 پیندے لال نوں نہیں بخشیا۔ میرے جگر دے ٹکڑے کھوہ لئے جے میرے تے ستم
 ڈھائے جے۔ میں نواسہ رسول آں وسیع القلب آں وسیع الظرف آں عالی نسب
 آں میں وعدہ کرناں واں۔ ہن وی میرا رستہ چھڈ دیو مینوں کر بلا وچوں جان
 دیوں مینوں تکلیف نہ پہچاؤ ہن وی میرا رستہ چھڈ دیوتے میں تہاڈیا ساریاں
 خطاواں معاف کر دیواں گا۔ فرمایا مینوں جان دیو ڈر کے نہیں فرمایا امام حسین
 رضی اللہ عنہ نے کہ ڈر گئے سن امام عالی مقام نے ایس واسطے فرمایا کہ قیامت والے
 میدان وچہ ظالماں کولوں بچن دی کوئی دلیل باقی نہ رہ جائے۔

ابن سعد آکھن لگا بے شک اساں علی اکبر نوں ماریا علی اصغر نوں ماریا
 تہاڈے عزیز واقارب شہید کردتے نے ساڈے اصل دشمن تے تسین او۔ اصل
 حقیقی تے مخالف دشمن تسین او۔ جے تہانوں اساں چھڈ دتا تے ساڈا مشن دی
 ناکمل اے۔ یایزید دی بیت کرو۔ یا تسین بھی مرن واسطے تیار ہو جاؤ حضرت امام
 عالی مقام رضی اللہ عنہ نے ابن سعد دی گل سنی۔ آپ نے فرمایا ظالمو۔ میرے گلدستے
 دے سارے پھل تسان تر وڑٹے نے تے ہن میرے واسطے دنیا وچہ کی باقی رہ
 گیا اے۔ میں سارے پتر اں بھتیجیاں تے بھانجیاں نوں اللہ دے رستے تے
 قربان کردتا۔ تے میں وی موت کولوں ڈردا نہیں موت تے بندہ مومن دی حقیقی
 منزل ہندی اے میں مرن واسطے آیاں۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے فرمایا

مگر عشاق اپنی جان کی پرواہ نہیں کرتے
 اور خدا سے ڈرنے والے موت سے ہرگز نہیں ڈرتے

امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے جیہڑا کر بلا وچہ ایہہ آکھیا کہ ظالموہن دی میرا
 رستہ چھڈ دیو۔ تے میں معاف کر دیواں گا ساڈا ایمان اے سید بڑا وسیع القلب
 اے جہدی نسبت محمد صلی اللہ علیہ وسلم نال اے جہدیاں رگاں وچہ زین العابدین دا خون
 ایس جہدیاں رگاں وچہ حضرت فاطمہ رضی اللہ عنہا دا خون ایس۔ اج وی خدا دی قسم ایس
 جیہڑا سچا سید اے تے سچا حسنی اے۔ اوہ وسیع القلب اے اوہ وسیع الظرف اے
 سید یاواگو نہیں ہندا سید بکو اس نہیں کروا سید گالیاں نہیں کڈھدا سید معاف کر دیندا
 اے لیکن اہندے برخلاف اکھے اسیں سید ہندے آں تے گاہلاں کڈھے تے
 گالاں وی کہنوں کڈھے محمد عربی دے دل دے ٹکڑیاں نوں حضور دے جگر گوشیاں
 نوں گالاں کڈھے بے ہودہ گودے یاواگووے اسیں کہندے آں جہدی رگاں
 وچہ زین العابدین رضی اللہ عنہ دا مقدس خون اے جہدی رگاں وچہ زینب دا مقدس
 خون اے۔ خدا دی قسم ایس اج وی اوہ عفو و درگزر کولوں کم لوے گا۔ ایہہ خاندانی
 چیزاں ہندیاں نے حضرت جی بعض چیزاں ورثے وچہ چلدیاں نے۔ بعض
 خاندان وچہ تسیں ہن دی ویکھو۔ بعض خاندان ایسے نے جہدے اج وی بہادری
 ورثے وچہ اے۔ جہناں دی نسل وچہ بہادر پیدا ہندے نے بعض خاندان ایسے
 نے جہناں دی نسل وچہ جنگجو تے سپاہی پیدا ہندے نے بعض خاندان جہناں دیاں
 نسلاں چوں سخی پیدا ہندے نے۔ ورثے وچہ چیزاں چلدیاں نے۔ میرا ایمان
 اس جیہڑا محمد عربی صلی اللہ علیہ وسلم دی نسل وچہ ہوئے گا جیہڑا سید زین العابدین دی نسل
 وچہ ہووے گا۔ اج دی وسیع القلب ہوئے گا اج بھی اوہ یاواگو نہیں ہو سکدا
 اوہدی زبان پاکیزہ ہوئے گی۔ اوہدا ضمیر بلند ہووے گا۔ اوہ کردار عالی ہووے

گا۔ انج جیہڑا بجیوں کھبیوں بنا پتی دے جیہڑے ملاوٹ والے سید نے میں
 انہاں دی گل نہیں کردا۔ اج کل اینویں اپنی عزت دوہان واسطے ذات کوئی
 ہووے تے جناب لوگ سید بن جان دے نے سید اکھواندے نے حقیقی سید جیہڑا
 ہوئے گا۔ معاف کر دینا خدا دی قسم اوہدی گھٹی وچہ ہوئے گا۔ حضور ﷺ نے
 قاتلاں نوں معاف کیتا علی شیر خدا رضی اللہ عنہ نے قاتلاں نوں معاف کیتا امام حسن
 رضی اللہ عنہ نوں جس ویلے زہر دتا گیا۔ تے امام حسین رضی اللہ عنہ منجی دے سرہانے بیٹھے
 ہوئے نے بھائی جان دنیا توں جارہے نے۔ امام حسن شہادت دا جام نوش کرن
 والے نے۔ تے امام حسین کہندے نے بھائی جان اسیں جان دے آں۔
 تہانوں پتہ اے تہانوں کنے زہر دتا اے سانوں معلوم اسیں تہانوں اپنے قاتل دا
 علم اسیں بھائی جان دسو تہانوں کہنے زہر پلایا۔ امام حسن رضی اللہ عنہ نے اکھاں کھولیاں۔
 آخری وقت اے فرمایا حسین رضی اللہ عنہ ٹھیک اے میں جاندا مینوں کجھ شے نے بے
 تے میرے علم وچہ صحیح اے تے جہنے زہر دتا انہوں ای میں اپنا قاتل سمجھتا آں۔
 بے میرے علم وچہ درست اے تے میں دنیا تے کیوں بدلہ لوں رب دی ذات
 سب توں زیادہ بدلہ لین والی اے تے بے میرے ذہن وچہ غلط خیال اے تے
 میں کیوں کسے مجبور تے ایسے بندے دانان لے لوں جینے مینوں زہر دتا ای
 نہیں۔ تے بے چارہ دنیا توں ایویں تکلیف اٹھا کے جائے۔ بھائی جان حسین
 بہتر ایہہ وے جہنے مینوں زہر دتا میں اوہدا معاملہ رب کریم اُتے سٹ دیواں۔
 سیدہ فاطمہ الزہراء رضی اللہ عنہا امام حسین دی والدہ محترمہ اک روایت وچہ آندا بزرگ
 فرماندے نے کہ سانجھ کر بلا دے بعد مینوں خواب آیا۔

کر بلا دے واقعہ دے بعد میں اک عجیب خواب ویکھیا ملت اسلامیہ دا
 دل بڑا سوگوار سی قتل حسین دے بعد مینوں اک خواب آیا خواب میں ویکھی کہ

قیامت دامیدان لگا داور محشر تشریف فرمائے پوری دنیا، خدا دے سامنے حاضر
اے تے قیامت والے دن اللہ دے انصاف دی کچھری لگی ہوئی اے بزرگ
فرماندے نے خواب وچہ میں ایہہ نظاہ ویکھیا۔ میں ویکھیا کہ اک کوئے وچوں
اک پاک دامن بی بی اٹھی سر اُتے مقدس چادر اے کوئے وچوں اک عورت اٹھی
خدا تعالیٰ نے ارشاد فرمایا اے میدان محشر دے نبیواے ولیوتے بزرگو تے قطبو
تے صحابیواے کائنات والیوا پیناں نظر اں نیویاں کر لئو۔ میرے حبیب دی بیٹی
اٹھی اے فاطمہ الزہرہ کھلوتی اے خبردار کوئی نظر نہ اٹھائے کملی وانے دی لخت جگر
انصاف طلب کرن پئی اوندی اے رب دی کچھری لگی ہوئی اے بی بی فاطمہ
رضی اللہ عنہا آئیاں نے اک ہتھ وچہ امام حسین داسر پھڑیا ہو یا اے اک ہتھ وچہ علی اصغر دا
نٹھاسر پھڑیا ہو یا اے۔ اکھاں وچوں اتھرواں دیاں ڈالیاں لکیاں ہو یاں نے
رب کریم دے عرش دا پاوا بی بی فاطمہ رضی اللہ عنہا نے پھڑ لیا۔ بزرگ فرماندے نے
میںوں خواب آئی عرش دا پاوا بی بی فاطمہ پھڑ دیاں نے۔ تے عرض کردیاں نے
مولا اے رب کریم میں تیری بارگاہ وچوں انصاف لین آئی آں۔ اے اللہ توں
سب توں وڈا منصف ایں اے اللہ تیری کچھری وچہ نا انصافی نہیں ہندی۔ یا اللہ
میں انصاف طلب کرن آئی آں۔ اے مولا ویکھ میرے لخت جگر دا بریدہ سراے
نٹھے علی اصغر دی لاش اے۔ اے اللہ اے علی اکبر ذالاشہ اے یا اللہ میں کچھن آئی
آں کہ میرے باپ دے اُتیاں نے میری مظلوم تے بے کس اولاد نوں ختم کیتا
الہی میںوں انصاف دے عرش دا پاوا بی بی فاطمہ رضی اللہ عنہا نے پکڑ لیا۔ فرماندے عرش
بریں دا پاوا بی بی فاطمہ رضی اللہ عنہا نے پھڑیا۔ رب پیا فرماندا اے میرے بنی دی
صاحبزادی اے میرے حبیب دی لخت جگر فاطمہ جو توں فرمائیں گی میں اوہدی
تعمیل کراں گا توں میرے حبیب دی دھی ایں جیہڑا انصاف آپ منگنا ای منگ

لے میں تینوں تیرا انصاف دواں گا حضرت فاطمہ رضی اللہ عنہا نے عرش داپاوا پکڑیا ہویا
اک شاعر بزرگ اس دی ترجمانی کر دے تے فرماندے نے بی بی فاطمہ دے
ہتھ وچہ پایا اے۔

پایا پکڑ کے عرش کا زہرہ نے یوں کہا
امت کو مرے ابا کی تو بخش دے خدا
سمجھوں گی مجھ کو مل گیا بدلہ حسین کا

امام عالی مقام رضی اللہ عنہ و سبغ القلب نے وسیع الظرف نے فرمایا ہن بھی میرا
رستہ چھڈو۔ تے میں معاف کر دیاں گا۔ ظالمان نے مذاق شروع کر دتے کسے
پاسیوں تیر آندے کسے پاسوں تلوار چمکدی اے چار چو فیروں یزیدیاں نے امام
عالی مقام نوں گھیرے وچہ لے لیا حضور دالخت جگر را کب دوش مصطفیٰ جگر گوشہ
فاطمہ الزہرہ یزیدیاں وچہ محصور نے چار چو فیروں یزیدی وچہ کلے امام حسین
رضی اللہ عنہ نے کدی سجے پاسے وار کر دے نے کدی کھپے پاسے وار کر دے نے تے تنہا
امام حسین پے لڑ دے نے یزیدیاں گھیرا پایا اے۔

بعض روایات وچہ آندا اے ایہدے نال بحث نہیں امام حسین نوں کربلا
وچہ کنے زخم لگے۔ کنے تیر لگے کتھے کتھے زخم لگا۔ ایہہ موضوع سخن نہیں امام حسین
رضی اللہ عنہ دی منزل سی شہادت۔ اللہ تعالیٰ نے آپ نوں شہادت نال سرفراز کر دتا۔
دیکھنا ایہہ نہیں کس حالت وچہ شہید ہوئے۔ دیکھن والی چیز ایہہ دے کہ امام
حسین نے مزدیاں مزدیاں دنیاں توں جانڈیاں جانڈیاں سانوں سبق کی کجھ
دے چھڈے۔ امام عالی مقام نے کربلا دے میدان وچہ امت مصطفیٰ نوں
جیہڑے سبق دتے اللہ تعالیٰ امام حسین رضی اللہ عنہ دے اسباق تے سانوں چلن دی
توفیق عطا کرے سیدنا امام عالی مقام رضی اللہ عنہ آپ دلدل تے سوار نے چار۔

چو فیزیوں وار ہندے نے ایک ایسا کاری زخم امام حسینؑ نون لگا۔ امام عالی مقام
 رضی اللہ عنہ گھوڑے تے جدوں سوار سن گویا امام حسینؑ رضی اللہ عنہ دا نماز وچہ قیام سی۔ کربلا
 دی دھرتی وچہ امام حسینؑ دا کھلونا۔ ایہہ رب السموات دی بارگاہ وچہ قیام اے کہ
 يَا اللّٰهَ اِنَّ صَلَاتِيْ وَنُسُكِيْ وَمَحْيَايَا وَمَمَاتِيْ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ۔

اے اللہ میری نماز میری قربانی میری حیات میری موت رب السموات
 دی خاطر اے دل دل تے سوار تے کربلا دے وچہ امام حسینؑ دا قیام اے گھوڑے
 تے بیٹھے نے۔ ایہہ امام حسینؑ نے کربلا وچہ قیام کیتا۔ جدوں ظالم نے نے
 آپنوں پشت اُتے وار کیتا۔ تے امام حسینؑ زخمی تے نڈھال ہو کے کربلا دی
 دھرتی تے ڈگ پئے۔ ایہہ امام حسینؑ دار کوع سی کربلا وچہ گھوڑے تے بہنا قیام
 اے۔ گھوڑے توں جھک کے ڈگنا۔ ایہہ امام حسینؑ دار کوع اے۔ کربلا دی
 دھرتی تے تڑپدے پئے نے موزیاں گھیرا پالیاں کیسے موزی دی ہمت نہیں پیندی
 کہ امام حسینؑ داسرتن توں جدا کرے جیہڑا ظالم دوہ دادل وچہ خیال آندا ساڈے
 نبی دانو اسہ اے کسے دی جرات نہیں امام پاک کربلا دی خاک اُتے تڑپدے پئے
 نے آخر دنیا دا کتا شمر و دھیا شمر لعین امام حسینؑ دی چھاتی اُتے بیٹھ گیا۔ امام حسینؑ
 کربلا تے لیٹے ہوئے نے شمر امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دی چھاتی تے سوار اے امام
 حسینؑ نے اکھاں کھولیاں کہ ویکھاں تے سہی کہ کہڑا محروم القسمت انسان اس
 جیہڑا قرآن اُتے سوار ہو یا ہو یا اے امام حسینؑ نے ویکھیا۔ کہ شمر بیٹھا ہو یا اے۔
 آپ نے فرمایا قاتل تیرا نام کی اے کی نام اے تیرا قاتل نے کہیا میرا نام شمر
 اے امام پاک نے کہیا میری اک گل تے سن ایہہ کی گل اے امام پاک
 فرماندے نے میں غیر مسلح واں میرے ہتھ وچہ تلوار وی نہیں زخماں نال چور آں۔
 تیرے رحم و کرم تے آں چند گھڑیاں دا مہمان آں ذرا ایہہ تے دس تیری چھاتی

انا لله وانا اليه راجعون
 ڈوبا شفق میں جب مہر تابان مصطفیٰ
 یعنی حسین ابن علی جان مصطفیٰ
 خود مصطفیٰ نے فرش زمین سے اٹھا لیا
 اور فاطمہ نے بڑھ کے گلے سے لگا لیا

امام عالی مقام رضی اللہ عنہ داسر قلم کیتا فاتحانہ گونجاں اٹھن لگ گئیاں فتح دے
 شادیاں نے بجن لگ پئے فتح دے نقارے بجن لگ پئے ظالماں موزیاں نے امام
 عالی مقام رضی اللہ عنہ داسر لیکے نیزے دے اُتے بلند کیتا۔ امام حسین داسر کٹ کے
 نیزے تے انج چا ہڑیا۔ تاریخ وچہ آندا قاتلان حسین نے ظالماں موزیاں نے
 اسلام تے ظلم و ستم کر کے تے کربلا وچہ رقص ابلیس کیتا بھنگڑے پائے خوشی دا
 مظاہرہ کیتا۔ اک دو جے نوں مبارکان دتیاں کہ شمر اور ابن سعد تینوں مبارک
 ہووے ہن حکومت تیری منتظر اے دنیا دے عہدے مل جن گے کربلا دی دھرتی
 وچہ رقص ہو یا خدا دی قسم ایں اپنے ایمان نال تسیں دسو۔ ہووے امام حسین رضی اللہ عنہ
 دا صدمہ حضور ﷺ دے لخت جگر دا صدمہ ہووے دسو رقص کرنا چناتے
 بھنگڑے پانا ایہہ محبت والیاں دی سنت اے یا کربلا وچہ یزیدیاں دی سنت اے
 یزیدیاں نے کربلا دے میدان وچہ تاریخ وچہ آندا رقص کیتے۔ ناچ کیتے اور خوشی
 دے شادیاں نے بچائے امام حسین رضی اللہ عنہ دے سرنوں انج گویا۔ سولی اُتے ٹنگیا۔
 گویا انج دسیا کہ سراں نوں ٹنگناتے ہتھاں نوں کٹ کے بلند کرناں ہتھاں دی
 نمائش کرناں تے سراں دی نمائش کرنا ایہہ امام حسین دے مجاں دا کم نہیں۔ ایہہ
 قاتلان حسین داکم اے ایہہ یزیدیاں داکم اے۔ امام حسین رضی اللہ عنہ دے سرنوں
 نیزے تے بلند کیتا دست عباس نوں کٹ کے بلند کیتا۔ اور نیزیاں تے نمائش

کیٹی اور خوشی دا اظہار کیتا۔ اج بھی جیہڑا شخص انج کرے گا انج جا پدا جیویں کر بلا
 ا منظر پیا نظر آندا۔ جہنوں حقیقی صدمہ ہووے حقیقی امام حسین داسوگ تے غم
 ہووے اوہنوں اپنے ایمان نال دسو۔ اونہاں نوں ایہہ رقص سجدے نے ایہہ
 نھ تے ایہہ ڈانس تے ایہہ انگاریاں تے چلنا۔ جناب ڈھول بجانے تے
 رقص کرنا تے تلواراں دے گتکے کھیڈنا تے شادیاں بجانے معلوم ہندا ایہہ کم
 وہوے جیہڑے کر بلا وچہ امام حسین رضی اللہ عنہ دے قاتلاں نے کیتے امام عالی مقام
 رضی اللہ عنہ داسر بلند کیتا تاریخ پکار کے بولی ظالموتیں خوشیاں دے شادیاں پئے
 جان دے او قدرت نے دن چھڈیا بھانویں سیدزادہ شہید اے۔ لیکن اللہ دی
 رگاہ وچہ سر امام حسین دا ای بلند اے۔ اج وی امام عالی مقام سر بلند اے۔ امام
 حسین عالی مقام رضی اللہ عنہ داسر انج نیزے تے بلند اے۔ اور چیخ پکار پئی ہوئی اے
 دھرنیمیاں وچہ پیمیاں غم حسین وچہ نالہ کناں نے یزیدی خوشیاں دے شادیاں
 پئے بجان دے نے امام حسین رضی اللہ عنہ داسر انج کر بلا وچہ گڈیا ہو یا اے کر بلا دی
 عمرتی امام حسین پئے دہندے نے۔ شاعر کہند امام حسین کر بلا دی دھرتی وچہ کی
 پئے لبھدے او علی اکبر دی لاش پئے لبھدے او یا علی اصغر دی میت پئے دیندے
 کر بلا دی زمین وچہ کہندی تلاش اے تہانوں امام حسین رضی اللہ عنہ داسر انج نیزے
 تے اے اکھاں خاک کر بلا اتے دے شاعر کہندا۔

کہ سر نیزے پر تھا اور تھیں آنکھیں زمین کی سو
 یعنی تھی اُن کو دوسرے سجدے کی آزر

گویا امام حسین رضی اللہ عنہ پئے کہندے نے اک سجدہ میں خاک کر بلا تے

ا۔ نماز وچہ دو سجدے ہندے نے اک تلوار تھلے کیتا۔ دو جانیزے تے سوار

ہو کے پیا کرناواں

تے نشان اے۔ اپنی چھاتی توں ذرا کپڑا اٹھا کے دس۔ شمر نے اپنی گریبان دے
 بٹن کھولے امام حسین نے جس ویلے شمر دی چھاتی دیکھی۔ اوہدی چھاتی اُتے
 پھل بہری دے نشان سن امام حسین نے جس ویلے دیکھیا تے مسکرائے فرمایا
 صَدَقَ جَدِّي يَا رَسُولَ اللَّهِ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے فرمایا نانا جان سچ فرمایا
 ساہجے حضور خواب وچہ جیہڑ اتساں مینوں قاتل دسیا سی ایہہ اوہیو ظالم ایس۔ اتساں
 فرمایا سی تیرے قاتل دی چھاتی تے پھلبہری دے نشان ہون گے نانا جی میں
 تہاڈے کول آن واسطے لئی تیار آں۔ امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نے فرمایا ظالم میری
 اک تمنا ایس۔ شمر کہندا کی اے فرمایا میں مرن لگاں میرا سرتن توں جدا کرن لگاں
 ایس۔ اک گھڑی دی مہلت مینوں دے دے قاتل نے عرض کیتا کیوں آپ نے
 فرمایا لوگ جمعہ پئے پڑھدے نے ساری کائنات وچہ میرے نانا نے دی پکار پئی
 اٹھدی اے تے اوہ ظالما اوہ سے نانا نے دے نو اسے نوں پیامار نانا ایس شمر کہندا امام
 حسین ایہہ گریاں گلاں چھڈدے اپنے انجام واسطے تیار ہو جا۔ آپ نے فرایا شمر
 میں تیار آں۔ میرا سر حاضر اے بے شک قلم کر لے پر میری آخری تمنا ایہہ دے
 مینوں تیمم کر کے اللہ دی بارگاہ وچہ سر جھکا لین دے نماز اوقت اے جمعے دا ٹائم
 ایس ساری دنیا رب دی بارگاہ وچہ سجدے کردی ہوئے گی میں نہیں چاہندا میں دنیا
 توں جاواں تے رب دی عبادت نہ کردا ہوواں۔ ظالما مینوں سجدہ کر لین دے امام
 عالی مقام دی چھاتی توں شمر اتریا۔ کربلا دی دھرتی تے امام حسین تے تیمم کیتا۔
 تیمم کر کے اللہ دی بارگاہ وچہ سجدہ کیتا سجدے دی حالت وچہ ظالم شمر لعین نے
 امام حسین رضی اللہ عنہ دا سرتن توں جدا کردتا۔ اسلام دا سورج غروب ہو گیا۔ دین دا
 سورج ڈب گیا۔

بیٹا جیہڑا تیرے نانے نے تیرے نال وعدہ کیتا سی میرے لائق پتر اتوں اوس
وعدے نوں پورا کر دیتا اے توں نے حق ادا کر دتا اے۔

تو نے حق کربلا کا ادا کر دیا

اپنے نانے کا وعدہ وفا کر دیا

کر لیا نوش جس نے شہادت کا جام

ابن حسین ابن حسین حیدر پہ لاکھوں سلام

ساڈا ایمان اے اللہ دے رستے وچہ جیہڑے جان دین شہید زندہ نے اور

امام حسین سید الشہید اشہید اداں دے سردار تمام دنیا دے شہدادے سردار جناب امام

عالی مقام رضی اللہ عنہ

اپنے ایمان نال دسو کھان ایڈی بلند و بالا ہستی اور ایڈا اچا مرتبہ امام حسین دا

کربلا وچہ چند گھڑیاں مصیبت جریاں اللہ نے قیامت تک واسطے سید الشہید اکر دتا

اور جنت دیاں جو اناں دا سردار کردتا امام حسین نوں

ساڈا ایمان ایں امام حسین رضی اللہ عنہ زندہ نے زندہ جاوید نے اور جدوں تک

عالم اسلام زندہ اے کائنات وچہ اک بھی لا الہ الا اللہ پڑھن والا موجود اے امام

حسین رضی اللہ عنہ دا اسم گرامی زندہ رہے گا حیات جاوداں ملی امام حسین رضی اللہ عنہ نوں حیات

سرمدی ملی امام حسین نوں تے اسیں امام حسین نوں کیوں آکھئیے ہائے حسین کیوں

ہائے کرئیے اسیں تے آکھاں گے شاباش حسین امام عالی مقام نوں اسیں ہدنیہ

تہنیت پیش کراں گے ماتم تے سوگ تے پیاتے اوہنوں جاندا اے جیہڑا ظلم

کرے۔ امام عالی مقام شہید ہونکے حیات جاوداں لے گئے اک محفل مشاعرہ

وچہ چند شہداء کٹھے سن چند شعرا تے اک شیعہ شاعر نے اٹھ کے نظم پڑھی۔ تے اپنی

عقیدت دا اظہار کیتا امام حسین دی یاد وچہ مجلس سی شاعر کہندا۔

کافر ہیں جو حسین کا ماتم نہیں کرتے
 ایہہ اوہدی طرح مصرعہ سی کہ امام حسین داجیہڑ اسوگ تے ماتم نہیں کردا
 اوہ کافراک سی شاعر موجودی اوس شاعر نے اوہدے طرح مصرعہ دا جواب دتا
 کہن لگاتوں ایہہ طرح مصرعہ کہہ دتا سی میرا شعراے شاعر کہندا۔
 کافر ہے جو منکر ہے حیات شہدا کا
 شہیداں دی زندگی داجیہڑ انکار کرے اوہ کافراے خدا تے کہندا شہید
 زندہ اے۔

کافر ہے جو منکر ہے حیات شہیدا کا
 ہم زندہ جاوید کا ماتم نہیں کرتے
 حضرت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ زندہ جاوید نے تاریخ دے اوراق اُتے امام
 عالی مقام دا اسم گرامی سنہری حروف نال مرقع مرکب اے اسیں امام حسین نوں
 کیوں آکھٹے ہائے حسین

میرا ایمان اے امام عالی مقام رضی اللہ عنہ نوں انج غم پیش کرنا ایس طرح امام
 عالی مقام دا غم واسوگ کرنا خدا دی قسم ایس خاندان بنوت دی توہین اے حضرت
 امام عالی مقام نے ہمیشہ دی زندگی آپ نے خریدی۔ اور ہمیشہ واسطے آپ دا اسم
 گرامی زندہ وتا بندہ ہو گیا یزید ظالم فاسق و فاجر دے دربار وچہ جدوں اہل بیت دا
 قافلہ پیش ہو یا۔ امام حسین رضی اللہ عنہ دا کٹیا ہو یا سر یزید دے سامنے پیش کیتا گیا یزید
 تخت اُتے بیٹھا ہو یا۔ بڑے بڑے عیان سلطنت یزید دے دربار وچہ نے اک
 پاسے اہل بیت دے قیدی کھلوتے ہوئے نے حضرت زین العابدین عابد بیمار
 اک پاسے امام عالی مقام دا انج سر پیش ہو یا یزید نے امام حسن دے سرنوں
 مخاطب کیتا۔ یزید کہدا حسین خدا کی قسم ایں میں تے ایہہ نہیں ساں چاہندا کہ

تینوں قتل کیتا جائے میری نیت اور ارادہ تیرے قتل دا نہیں سی ایہہ تے ابن زیاد ظالم نے اپنے اختیارات توں تجاوز کیتا اے ابن زیاد نے ایہہ زیادتی کیتی اے ورنہ حسین جس طرح دنیا تیری عزت کردی اے میں بھی تیری عزت کردا ایہہ یزید نے امام عالی مقام نوں مخاطب کیتا اور شیعہ حضرات دی کتاب تقبیح الشہادتیں دے وچہ موجود اے چونکہ قاتل سی ناں امام حسین دی شہادت دے ڈرامے دا حقیقی کردار سی او یزیدی سی یزید دے ایماتے کھیڈ یا گیا دنیا نوں سچیاں ثابت کرن لئی خدادی قسم تاریخا وچہ اوند اے یزید امام حسین داسر ویکھ کے رون لگ پیا۔ روپیا او دوڑ دا اٹھ کے اپنی مسند توں حرم سرا وچہ گیا اور جا کے اپنی بیوی نوں آکھن لگا ظلم کیتا اے ابن زیاد نے ظلم کیتا اے۔ توں سردے وال کھلار کے دربار وچہ آ کے حسین داما تم کر۔

تاریخ وچہ موجود اے۔ ظالم یزید نے قاتل یزید نے دنیا دے سامنے سچیاں ہون دی خاطر سہبتوں پہلے سردے وال یزید دی بیوی نے کھلارے۔ اور دنیا دے سامنے ماتم کینا یزید نے سوگ دا اظہار کیتا۔ لیکن اپنے ایمان نال دسو۔ یزید دارونا وال کھلارے ماتم کرنا دنیا دے سامنے مظاہرہ کرنا ایہہ سچ سی۔ بلکہ جھوٹ سی دنیا دے سامنے اپنے جرم اتے پردہ پان دی خاطر یزید نے ایہہ ڈرامہ کھیڈیا حضرت امام عالی مقام حسین رضی اللہ عنہ نوں کہند امیر ارادہ نہیں سی آپ نوں قتل کراں روایت وچہ آندا گفتگو پئی ہندی اے قیدیاں دا تعارف کرایا جا رہیا۔ تے حضرت زین العابدین کر بلا وچہ بڑے بیمار سن۔ ہن بالکل تندرست اور تو انا یزید دے دربار وچہ کھلوتے تے یزید انج چھڑی دا اشارہ کر کے حضرت زین العابدین نوں کہند اے۔ اوہ زین العابدین علی اوسط ویکھ تیرے باپ نے میرا مقابلہ کر کے میری حکومت دے نال نکر لے کے تیرے باپ حسین نے کی

دنیا و چوں کھٹیا۔ دنیا توں چلا گیا تیرا باپ میرے نال ٹکڑے لے کے تے متا بلہ
 کر کے تیرا باپ مر گیا حسین مٹ گیا۔ میری حکومت قائم اے میرا تخت قائم اے
 اور میرے نقارے وجدے رہن گے اک روایت وچہ آندیزید دے دربار وچہ
 طبل و جیا زیدی عظمت دانقارہ و جیا زید کہندازین العابدین ویکھ تیرا باپ مٹ
 گیا۔ معاذ اللہ حسین دنیا توں ٹر گیا۔ میرا نقارہ پیا وچہ اے میرا نعرا قائم رہے گا
 تھوڑی دیر دے بعد مسجد وچہ اذان ہوئی موذن نے اذان آکھی۔ تے جس ویسے
 حضور دا اسم گرامی آیا اشہدان محمد رسول اللہ حضرت زین العابدین جوش وچہ آگے۔
 فرمان لگے اوہ ظالمایزید اتیرا نقارہ چند سال وچہ گاتے بند ہو جائیگا ویکھ میرے
 نالے دانقارہ قیامت تک وجدار ہگا میرا ابا حسین رضی اللہ عنہ ایس نقارے دے تحفظ دی
 خاطر ایس اذان دی خاطر۔ ایس دین دی بلندی دی خاطر میرے باپ نے خون
 دتا۔ میرے باپ دی شہادت دی وجہ نال نالے دادین کدی نہیں مٹ سکدا۔

وآخر دعوانا ان الحمد للہ رب العالمین

واجب التعظیم مسلمان! شہید کرب و بلا سیدنا امام حسین رضی اللہ عنہ دی شہادت

طیبہ دے سلسلے وچہ احادیث مبارکہ وچہ

مٹی دا شیشی وچہ خون تبدیل ہونا

کچھ روایات ایساں ملدیاں نے جنہاں تھیں ایہہ ثابت ہندا کہ نبی پاک
 ﷺ نوں اپنے نواسے دی شہادت دا پہلاں ای علم سی۔ اور اللہ تعالیٰ نے حضور
 ﷺ نوں آگاہ فرمادتا سی کہ یا رسول اللہ ﷺ تہاڈے نواسے دین اسلام دی
 خاطر شہید ہون گے۔

ترمذی شریف دی اک روایت اے ام المومنین ام سلمہ رضی اللہ عنہا مومنناں دی
 ماں نوں حضور ﷺ نے اک چھوٹی جی شیشی عطا فرمائی۔ اور اوس چھوٹی جی

شیشی وچہ کچھ خاک سی مٹی سی حضور ﷺ نے فرمایا ام سلمہ رضی اللہ عنہا ایہہ مٹی اپنے کول رکھ لے شیشی اپنے کول رکھ لے جدوں ایہہ مٹی خون دے وچہ تبدیل ہو جائے گی سمجھ لیں۔ میرا دو تہرا حسین شہید ہو گیا اے تے ایہہ راوی نے میری تے تہاڑی ماں ام سلمیٰ رضی اللہ عنہا کہ میرے سرتاج رسول اکرم ﷺ نے مینوں چھوٹی جئی بوتل عطا فرمائی۔ جس وچہ مٹی سی۔ اور آقا نے فرمایا ام سلمہ مٹی جدوں خون وچہ تبدیل ہو گئی تے سمجھ لیں۔ میرا لال میرا نواسہ حسین رضی اللہ عنہ شہید ہو گیا اے۔

اک روایت اور دوسری روایت ابن عباس رضی اللہ عنہما ایہہ راوی نے ایہہ بھی ترمذی وچہ موجود اے کہ محرم الحرام دی دسویں تاریخ نوں حضرت ابن عباس فرماندے نے راتیں مینوں خواب وچہ حضور ﷺ دی زیارت ہوئی حضور پاک ﷺ تشریف لیاے۔ حضور پاک ﷺ دیاں زلفاں کھلیاں ہوئیاں نے۔ تے اکھاں وچہ آنسو نے۔ اور نبی پاک دے ہتھ وچہ اک خون آلود شیشی پھری ہوئی اے۔ جہدے وچہ خون دے قطرے نے۔ ابن عباس رضی اللہ عنہ فرماندے نے میں پریشان ہو کے ایہہ عرض کیتا میرے آقا فداک ابی دامی یا رسول اللہ تسیں اپنے پریشان کیوں ہو اور حضور ایہہ تہاڑے ہتھ وچہ خون دی شیشی کاہدی اے تے نبی پاک ﷺ نے فرمایا ابن عباس میں ہنے ہنے کر بلا وچوں آیاں۔ ایہہ سارا خون میں اپنے خاندان دا اکٹھا کر کے لیکے آیاں۔ میرا دو تہرا حسین ارج کر بلا وچہ شہید ہو گیا ابن عباس کہندے میں و نے اٹھیا۔ تاریخ نوٹ کیتی تے جدوں دمشق وچوں لٹیا ہو یا قافلہ واپس آیا انہاں کولوں شہادت دیاں خبراں سنیاں تے بعین اوہ ای تاریخ سی جس تاریخ نوں امام حسین رضی اللہ عنہ شہید ہوئے سن حضرت ام سلمیٰ رضی اللہ عنہا فرماندیاں نے کہ محرم دی دسویں۔ تاریخ جدوں ہوئی تے اوہ بوتل

جیہڑی نبی پاک ﷺ نے عطا فرمائی سی اوہدی ساری مٹی خون وچہ تبدیل ہوگئی۔ ام سلمیٰ رضی اللہ عنہا کہندیاں میں رون لگ پئی کچھ احیاب نے پچھیا امی جان تسیں کیوں روندیاں اوام سلمیٰ رضی اللہ عنہا کہندیاں نے نبی پاک ﷺ دا ارشاد سی اچ اوہ مٹی خون وچہ بدل گئی اے دلیل ایس گل دی اے حسین کر بلا وچہ اچ شہید ہو گیا اے۔ ایہہ ترمذی شریف دی روایت اے ایس حدیث توں ایہہ معلوم ہو یا کہ نبی پاک ﷺ نوں امام حسین دی شہادت دا پہلاں ای پتہ سی تے دوسرا علم مصطفیٰ اے کہ نبی پاک ﷺ نوں پتہ سی جدوں امام حسین نے شہید ہونا اے میں تے دنیا وچہ نہیں ہونا۔ میرا انتقال ہو چکیا ہووے گا اور حضور ﷺ دے علم وچہ ایہہ وی سی کہ ام سلمیٰ رضی اللہ عنہا او دوں تک زندہ رہے گی تاہیوں تے نبی پاک ﷺ نے شیشی ام سلمیٰ رضی اللہ عنہا نوں دتی ایہہ آپ دے علم وچہ سی کہ ام سلمیٰ رضی اللہ عنہا او دوں تک حیات ہوئے گی بہر حال حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ آپ جس ویلے شہید ہوئے۔ اسلام دا آفتاب اسلام دی عزت و ناموس دی خاطر غروب ہو گیا۔ امام پاک نے شہید ہو کے حیات دوام حاصل کیتی۔ اور بقول شاعر۔

ڈوبا شفق میں جب نہ تابان مصطفیٰ

یعنی حسین ابن علی جان مصطفیٰ

خود مصطفیٰ نے فرش زمین سے اٹھا لیا

اور فاطمہ نے بڑھ کر گلے سے لگالیا

امام پاک رضی اللہ عنہ داسر مقدس تاریخاں وچہ آندا کے ظالماں نے نیزے اُتے چاہڑ لیا۔ اور اکثر کر بلا دیاں تاریخاں وچہ موجود اے یزیدیاں نے خوش ہو کے رقص کیتے گتکے کھیڈے خوشی دے نال۔ امام پاک رضی اللہ عنہ داسر مقدس بلندے اے اور اتھے عاشقاں آکھیا۔ تھلے یزیدی رقص پئے کر دے نے تے

اُتے امام حسین رضی اللہ عنہ داسر اقدس بلند اے۔ گویا تقدیر نے ایہہ دسیا ظالمو ایہہ اوہ
 عزیم الشان فرنداے جیہڑا مہر نبوت اُتے سوار ہنداز ہیا نبی پاک صلی اللہ علیہ وسلم دے
 موہڈیاں تے سوار ہو کے دسیا کہ میں سر بلند آں۔ آج شہید ہو کے امام حسین پئے
 دسدے نے ظالموں۔ بلند فیروی میں آں۔

نعرہ تکبیر اللہ اکبر نعرہ رسالت یا رسول اللہ

امام پاک دی بصیرت ہن دیکھو۔ تاریخ دسدی اے میدان کربلا وچہ
 ظالماں نوں صرف امام حسین نال دشمنی سی۔ امام حسین دے مخالف سن یزید ہو
 رکے بچے نال اوہدا عناد نہیں۔ اہل بیت دے دیگر صاحبزادگاں نال دشمنی نہیں
 سی اگر امام پاک ساریاں توں پہلاں خود شہید ہو جان دے۔ بچیاں نوں پہلاں
 نہ جان دیندے۔ عباس علمدار رضی اللہ عنہ نہ جان دیندے قاسم نوں نو جان دیندے
 علی اکبر نوں پہلاں نہ جان دیندے عون و محمد نوں پہلاں نہ جان دیندے اپنیاں
 بھرواں نوں پہلاں نہ جان دیندے تے سب توں پہلاں امام حسین رضی اللہ عنہ شہید
 ہو جان دے تے تاریخ شاہد اے اہل بیت دے سب فرزند اں دیاں جانا بچ
 جانیاں سن جیسا کہ زین العابدین دی جان بچی۔ پمار سن میدان کربلا وچہ بیمار سمجھ
 کے چھڈ دتا۔ زین العابدین زندہ رہے درمیانے بیٹے اگر امام پہلاں شہید
 ہندے ساریاں توں پہلاں خود روانہ ہندے تے ممکن سی علی اصغر دا بچپن بچ جاندا
 ممکن سی علی اکبر دی جوانی بھی بچ جاندی۔ ایہہ بھی ممکن سی حضرت عباس بچ
 جان دے لیکن تاریخ دسدی اے امام پاک نے وارواری پہلاں اپنیاں بھانجیاں
 نوں بھیا جیا۔ فیر بھتیجیاں نوں بھیا جیا۔ فیر بھراواں نوں ٹوریا۔ فیر اپنیاں
 پتراں نوں روانہ کیتا ساری متاع اہل بیت دی قربان کر کے پچھوں امام حسین
رضی اللہ عنہ میدان کربلا وچہ آئے اگر امام پاک رضی اللہ عنہ پہلاں آ جان دے تے شہید

ہو جانے سے ایہناں داکم تے مک گیا سی۔ معاذ اللہ کہ جدے نال یزید نوں
 دشمنی اے حسین شہید ہو گئے نے تے باقی دے ممکن اے بیچ جانے قربان جاواں
 امام تیری بصیرت دے صدقے۔ ساڈے امام دیاں دور بین لگا ہواں پیاں
 دیکھدیاں سن۔ اگر میں شہید ہو گیا بھرا عباس بیچ گیا اگر میں شہید ہو گیا میرا پتر علی
 اکبر بیچ گیا قاسم بیچ گیا تے میرے بعد یزید عباس کولوں تقاضا کرے کہ میری
 بیعت کر ممکن اے علی اکبر نوں بھی آکھے توں میری بیعت کر امام حسین نے سوچیا بہ
 تقاضائے بشریت میرے خاندان وچوں کوئی فرد جے یزید اگے جھک گیا ہو سکدا
 اے کہ میری شہادت دے بعد عباس کولوں ایہہ ثابت قدمی نہ ہو سکے جیہڑی میں
 کیتی اے ممکن اے میرے بعد کدھرے علی اکبر نہ ڈول جائے لہذا امام پاک نے
 بہتر سمجھیا کہ حسین اک اک کر کے سارے قربان کر دے نہ کوئی باقی رہوے نہ
 کسے کولوں بیعت منگی جائے کوئی رہوے ای ناں جنوں یزید آکھے میری بیعت
 کرو۔ خود پہلے قربان کیتے اپنے سائے تھلے۔ پتر و میں بھی ثابت قدم آں ڈٹ
 جاؤ پتر و سر پرست بن کے اپنیاں پتر اں نوں ثابت قدم رکھ کے پہلاں
 قربان۔ ساریاں نوں کرایا الحمد للہ بن کوئی باقی نہیں جہدے کولوں یزید تقاضا کر
 لے کہ میری بیعت کرے آخر چہ حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ نے خود جام شہادت
 نوش کیتا۔ ایہہ عظمت اے حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ دی کہ آپ نے اپنیاں
 لگا ہواں دے سامنے سارے خاندان نوں قربان کرایا، ظالماں نے سر مقدس
 نیزے تے چکیا اے۔ میدان کربلا وچہ رقص کیتے رقص ابلیس کیتے۔ اہل بیت
 عظام دیاں اوہ بیہیاں۔ جہناں دی خاک نوں جبریل پیاتر سے اج یزیدیاں نال
 قیدی بن کے پیاں جانڈیاں نے۔ بی بی زینب دی قیدی اے شہر بانوں وی
 قیدی اے بیمار زین العابدین دی قیدی اے ایہہ مقدس قیدیاں والشکر۔ کربلا

توں ٹریا کونے ول کم ختم اے ظالماں دا ظالماں جہناں لالچ دی خاطر شہید کیتا
 مسرور نے اج ابن سعد وی خوش اے مینوں ملک دی گورنری مل جائے گی۔ دنیا
 دے کتے انعامات دے لالچی اپنیاں ذہناں وچہ خواہاں پئے ویکھدے نے
 انہاں قیدیاں نوں لیکے۔ تے سر امام حسین رضی اللہ عنہ نوں لیکے۔ کونے دی طرف
 روانہ نے۔

عیسائی راہب دا مسلمان ہونا

تاریخ وچہ اک عجیب واقعہ ملدا اے جس ویلے ظالم کونے دا سفر پئے
 کردے سن رستے وچہ ایہناں نوں شام پے گئی۔ تے کونے توں باہراک عبادت
 خانہ سی اک عیسائی راہب دا پہلے زمانے وچہ راہب کنارہ کش ہوکے عبادت
 خانے جنگلاں وچہ بناندے سن رہبانیت اختیار کردے سن اک عیسائی راہب
 دی عمارت آئی گری جے دی عبادت خانے دی۔ گری جے دی عمارت یزیدی لشکر پیا
 جاندا اے اے شام جس ویلے پے گئی ابن سعد نے آکھیا راتیں سفر کرنا خطرے
 توں خالی نہیں ممکن اے کوئی امام حسین دی مدد نوں آجائے کوئی کمک آجائے تے
 سر حسین ساڈے کولوں کھوہ کے لے جان اج دی رات اس عمارت دے
 مضافات وچہ بسر کراں گے۔ نعرے پئے مار دے نے ظالم خوشی دے کہ اسیں
 جت گئے۔ آل راہب نے جس ویلے آوازاں سنیاں گھوڑیاں دیاں آوازاں
 نغریاں دیاں آوازاں اوہ پادری گری جے دے باہر آیا۔ اوہنے ویکھیا گری جے دے
 چاروں طرف اک عظیم نشان لشکر اے بیاسی ہزار دالشکر تے ایناں ظالماں نے
 نیزے اُتے کچھ سر ٹنگے ہوئے نے حضرت امام حسین باسر مقدس بھی نیزے تے
 بلند اے راہب نے اک یزیدی نوں پچھیا ایہہ سر کہند اے کتھوں آرہے ہو
 تسیں یزیدی نے آکھیا ایہہ باغی داسراے معاذ اللہ اک شخص نے حکومت وقت

دے خلاف بغاوت کیتی سی۔ اسیں بغاوت فرو کر کے آئے آں۔ راہب نے پچھیا اچھا اس باغی داناں کی سی، اوہ آکھن لگا ایہہ دانام سی حسین رضی اللہ عنہ راہب نے آکھیا عالم کتاب آں۔ اوہ حسین تے نہیں جیہڑا تہاڑے نبی دادو تہرا اے آکھن لگا جناب اوہوای اے۔ پادری دی اکھاں وچوں آنسو نکل آئے۔

خلوص و مہر و وفا کو حسین کہتے ہیں

اور شہید کرب و بلا کو حسین کہتے ہیں

ہاں جناب اوہوای حسین اے راہب آکھن لگا ظالموں اسیں عیسائی آں۔ اج تک اسیں عیسیٰ علیہ السلام دے گدھے دیاں پیراں دی تعظیم کرنے آں۔ ساڈے نبی دے گدھے دے پیردانشان اسیں تہیں چنگے اُمتی او اپنے نبی دے دو تہرے نوں کوہ چھڈیا جے اک آدمی آکھن لگا سانوں وعظ و نصیحت دی ضرورت نہیں بڑے وعظ اسیں کربلا وچ سن کے آئے آں۔ اسیں اتھے رات گزارنی اسیں ساڈے جرنیلاں دا حکم اسیں رات گزارن واسطے سانوں گرجے دی غماریت عاریتاً دتی جائے اج دی رات اسیں گرجے وچ گزارنی اسیں۔ صبح اسیں کوئی چلیاں جانا اسیں۔ راہب آکھن لگا حاضر آں۔ لیکن میری اک شرط اے جناب کی شرط اے شرط ایہہ دے ایہہ جیہڑا مقدس سرتساں نیزے اُتے چکیا ہو یا اے امام عالی مقام رضی اللہ عنہ داسر۔ ایہہ اک رات دی رات لئی مینوں امانتاً دے دیو اک رات سر میں اپنے کول رکھاں گا۔ صبح جان لکیاں حسین داسر میرے کولوں لے جائیو۔ جاؤ جرنیلاں نوں بچھ آؤ ابن سعد نال مشورہ ہو یا کہن لگا چلو رات دی رات سر انہدے کول محفوظ ہوئے گا۔ جان لکیاں ایہدے کولوں سر اسیں لے لو اں گے۔ انہاں جناب پادری نوں امام پاک دا مقدس سردے دتا۔ اوہ سی عیسائی راہب تے عالم کتاب پہلیاں کتاباں تورات زبور تے انجیل وچہ جیہڑا مانہ

پاک ﷺ دے بارے وچہ پیش گوئیاں لکھیاں ہوئیاں نے انہاں پیش گوئیاں
وچہ اک ایہہ وی پیش گوئی اے آخری بنی جیہڑے ہون گے نبی آخر الزمان آخری
نبی دی علامت ایہہ وے۔ اوس خاندان وچہ آخری نبی دا دو تہرا دین دی
سر بلندی لئی شہید ہو جائے گا۔ حضور ﷺ دیاں علامتاں وچوں ایہہ وی اک
علامت پہلیاں کتاباں وچہ آخری نبی دی نشانی ایہہ وے اوہدا دو تہرا اسلام تے
قربان ہو جائے گا ایہہ عالم کتاب سی اوہنے جس ویلے امام پاک دا نام سنیا۔ ایہہ
دل دے وچہ جناب رابطہ قائم ہو یا۔ ایہہ اذہن پیش گوئی دل چلا گیا تے پہلیاں
کتاباں وچہ تے ایہہ لکھیا۔ کہ آخری نبی دا دو تہرا دین توں قربان ہوئے گا۔ امام
حسین دی شہادت دلیل ایس گل دی اے کہ محمد عربی ﷺ اللہ دا سچا رسول اے
بس راہب دے دل وچہ اللہ تعالیٰ نے ایمان دی کرن پیدا کردتی اوہ کمرے وچہ
وڈے وڈے جرنیل آگے باقی فوج گرجے دے باہر اے۔ اک خصوصی کمرہ
راہب نے آراستہ کچا کمرے نوں سجایا۔ سجا کے اگر بتیاں جلائیاں ہتھ دھوتے
اپنے منہ دھوتا کلی کر کے اک طباق وچہ اوہنے امام پاک دا مقدس سر رکھیا سو۔
مقدس طباق وچہ سر رکھ کے تے ایہہ راہب امام پاک دے سامنے دست بستہ کھلو
گیا۔ جس ویلے شام گہری ہو گئی ایہہ پادری کھلو گیا۔ امام پاک دے سر مقدس
دے سامنے اکھاں دے وچوں آنسو پئے نکلدے نے امام پاک رضی اللہ عنہ دیا نیم باز
اکھاں پادری پیا ویکھدا اے۔ امام پاک رضی اللہ عنہ دیاں نگا ہواں پادری دے چہرے
اتے نے امام حسین تے پادری گویا آپ وچہ ہمکلام نے روند اپیا آہندا محمد عربی
ﷺ دیا دو تہرا نبی پاک دیا نواسہ اے عظیم حسین میں روحانی کتاباں وچہ
پڑھیا اے آخری نبی دا دو تہرا دین توں قربان ہوئے گا امام پاک تیرا معصوم چہرہ
تیریاں حسین زلفاں تیرا دمکتا ہو یا چہرہ دلیل اے ایس گل دی کہ تیرا نانا محمد مصطفیٰ

ﷺ نبی برحق اے تیری شہادت نے میرے دل وچہ ایمان دی شمع روشن کر دتی
 اے حسین میں ایہہ بھی جانناں واں تسیں شہید ہو۔ تے شہید جیہڑے قرآن
 کہند ازندہ ہندے نے اوہنوں مردہ نہ آکھو۔ یا امام حسین میرا ایمان اے تسیں
 زندہ اوہ۔ میریاں گلاں پئے سندے او۔ میری حالت پئے ویکھدے او میں اہل
 بیت دے مجاں وچوں اک محبت آں۔ یا امام پاک تیری شہادت تیری عظمت دی
 دلیل اے میں تیرے سامنے تیرے نانے دا کلمہ پڑھ کے مسلمان ہناواں
 نعرہ تکبیر اللہ اکبر نعرہ رسالت یا رسول اللہ

قربان جاواں امام پاک دی حیات جاواں دے صدقے ایہہ شہید
 ہو کے بھی اسلام دی اشاعت پیا کر دا اے کلمہ پڑھ لیا راہب نے نو مسلم نے کلمہ
 پڑھ کے کہند اے امام پاک تسیں زندہ او میرا ایمان اے تسیں سندے پئے او
 تسیں مینوں ویکھدے پئے او اے امام مظلوم میں ترے سامنے تیرے نانے دا
 کلمہ پڑھ کے اسلام قبول کیتا اے کل قیامت والے دن جدوں داوڑ محشر دی
 عدالت لگے گی تیرا نانا لواء الحمد لیکے اٹھے گا۔ تیرا نانا مقام محمود اُتے جائے گا تے
 جدوں سجدہ شفاعت کریگا۔ اے مظلوم کر بلا میرے اسلام دی گواہی قیامت
 والے دن تساں دینی ایں۔ حضرت جی میری گواہی دینی ہے تیرے نانے دا کلمہ
 میں تیرے سامنے پڑھیا اے۔ کتنا عظیم سی اوہ راہب چنے اسلام قبول کیتا کتنا
 عظیم سی اوہ پادری اور کتنا حسین سی اوہدا عقیدہ کہ اگرچہ ایہد اسرتن توں جدا ہو
 چکیا اے لیکن او سدا عقیدہ سی کہ ایہدے باوجود زندہ تے میریاں سن دا پیا اے
 ساری رات روایات وچہ آنداروندار ہیا امام پاک رضی اللہ عنہ دے سراقس نال گلاں
 کردار ہیا صبح صادق صادق دا وقت ہو یا تے اوہندے تے غنودگی طاری ہوئی اوہنے
 ویکھیاں کہ گرجے دی چھت شق ہوئی کجھ پاک دامن پیہیاں ہاتف توں پیہیاں

اُتر دیاں نے۔ تے ہاتھ غیبی توں آواز آئی کہ اے نو مسلم اپنیاں نگاہواں
 جھکالے کجھ پاک دامن پیسیاں حسین دے سردی زیارت کرن آئیاں نے
 آکھان نیویاں کر لے پادری اکھاں نیویاں کیتیاں۔ اپنے دیکھیا سب توں
 اگے اک عورت اے اوہدے سر اُتے چادر اے کچھے پیسیاں نے عورت آئی امام
 پاک داسر طباق وچوں چکیاں۔ اوس عورت نے سردا بوسہ لیا پیشانی چمی سینے نال
 لایاں۔ انج سامنے اپنے کر کے او پاک دامن مائی نے کہیا۔

سوہنیا وے لچپال میرے پتر اکر بلا دے مہمانا

دیکھ پچھان میں اماں تیری اوہ ای تیرا نانا

دیکھ پتر میں تیری اماں فاطمہ الزہرا واں۔ ایہہ میرے کچھے تیری نانی

خدیجہ الکبریٰ ای اوہ بی بی مزیم تشریف لیا یاں نی، پتر اکر پتر انا بھی آیا اے
 میرے لال حسین تیرے صبر نوں سلام۔ تیری استقامت نوں سلام تیری شجاعت
 نوں سلام تیری بہادری نوں سلام تیرے زخم کھا کے سجدے کرن نوں سلام۔ تیری
 اسلام دی عظمت نوں سلام پتر ا جنت دے اٹھے دروازے کھل گئے نی، تیرا ابا
 مولا علی رضی اللہ عنہ تیرے استقبال لئی جنت دے بوئے اُتے کھلوتا ہویا ای۔

پتر میں تیرا کر بلا دامتحان دیکھیا اے۔ بیٹا میں تیری شجاعت دیکھی اے

تیری استقامت دیکھی۔ تیری دلیری دیکھی اے تیری بامردی دیکھی اے تیرا صبر
 دیکھیا اے۔ بیٹا توں پیاس نال شہید ہو کے پتر ان نوں قربان کر کے اہل بیت
 نوں نثار کر کے پتر امیرے دودھ دی لاج زر رکھی اے۔ پیو دی شجاعت دی لاج
 رکھی آں۔ میرے پتر حسین میریاں بتی دھاراں تیرے اُتے رانی نے۔

اک ہور واقعہ تاریخ دا بڑا عظیم الشان واقعات کربلا دے سلسلے وچ

تاریخاں وچ ملدا اے ایسے روایت وچ اے کہ جدوں کوفے پہنچے۔ ابن زیاد

نے مارشل لانا فز کر دتا شہر وچہ فوج دا پہرہ اے کوئی شخص جلوس دی شکل وچہ بازاراں وچہ نہ آئے۔ اوہنوں پتہ سی ظالم نوں۔ امام پاک داسر مقدس آیا اے کدھرے ہمدردی نال شہر والے مخالف نہ ہو جان

حضرت امام زین العابدین رضی اللہ عنہ ایس لٹے ہوئے قافلے دے پاسبان امام زین العابدین رضی اللہ عنہ نے امام پاک دابٹیا علی اوسط چھپے بی بی شہر بانو نے چھپے منھی سکینہ اے اہل بیت دیاں بیٹیاں نے چھپے اگے زین العابدین نے جس ویلے کوئی دے بازاراں وچوں ایہہ قافلہ نکلیا۔ لوکان نے دروازیاں وچہ کھلو کے کھڑکیاں وچہ کھلو کے امام حسین رضی اللہ عنہ دے سردا مشاہدہ کیتا جیہڑے جیہڑے بازار وچہ ایہہ قافلہ گزر دا جیہڑے رستے وچوں قافلہ گزر دا۔ چیخاں دی پکاراوندی اے ہاتواں دی پکاراوندی اے سارا کوفہ پیار وندا اے۔

حضرت زین العابدین توں قربان جاواں حضرت امام پاک دادیر بیٹا اک چوک وچہ کھلو کے حضرت امام زین العابدین رضی اللہ عنہ نے دنیا نوں مخاطب کیتا۔ آپ نے فرمایا اوہ رون والیو تہاڈے آنسو پئے دسدے نے تہانوں ساڈی مظلومیت اُتے ترس پیا آندا اے ساڈے قیدی بن اُتے تسیں آنسو پئے بہاندے او۔ امام پاک دے سرنوں ویکھ ویکھ پئے روندے او ظالمو کوفیو۔ اگر تہاڈے دل وچہ ساڈا پیارا اے۔ اگر تسیں پئے آنسو بہاندے اونٹے دسو ظالموں فیر ساڈا قاتل کون اے کون اے قاتل مسلم بن عقیل دا قاتل کون اے۔ سانوں بلا کے در بدر کرن والا کون اے۔ اللہ اچھی طرح جاندا اے ایہہ آنسو جیہڑے بہاندے او ایہہ ریادے آنسو نے منافقت دے آنسو نے تساں ای بلا یاتے ساڈا ساتھ نہ دتا۔ اج دنیا والیاں نوں روکے سچیاں پئے بن دے اوکل قیادت دی کچھری وچہ اوہ خدا جیہڑا علم و خیر اے تہاڈے آنسو آں نوں چنگی طرح جاندا

اے۔ معلوم ہو یا حضرت زین العابدین نون کو نے والیا دارونا پسند نہیں آیا ہے
پسند آنداتے تعریف کر دے۔ آپ نے فرمایا ایہہ مکر دارونا ایہہ دعا بازی دے
آنسو نے ایہہ مگر چھ دے آنسو نے ایہہ فریب دے آنسو نے تسیں قاتل او مسلم
بن عقیل دے تسیں قاتل او امام حسین رضی اللہ عنہ دے۔ اگر وفا کر دے میرے چاچے
نال تے مسلم بن عقیل نون دنیا دی کوئی طاقت نہیں سی شہید کر سکی۔

سر مبارک وچوں تلاوت دی آواز

روایات وچہ آند اے سر مقدس پیا گذر دا حضور دے اک صحابی حضرت
زید بن ارقم رضی اللہ عنہ دوسری منزل تے بیٹھے کھڑکی دے کول قرآن پاک دی تلاوت
پئے کر دے نے زید بن ارقم فرماندے نے میں ویکھیا قافلہ پیا گذر دا زید دا لشکر
پیا لنگھدا میں کھڑکی کول بیٹھا قرآن پیا پڑھدا۔ زید بن ارقم کہندے نے نیزے
تے امام پاک داسراے۔ تے گلی وچوں یزیدی پئے لنگھدے نے میں قرآن
پاک دی ایس آیت اُتے آیا۔

أَمْ حَسِبْتَ أَنَّ أَصْحَابَ الْكَهْفِ وَالرَّقِيمِ كَانُوا مِنْ آيَاتِنَا
عَجَبًا۔ (پ ۱۵ ع ۱۳)

ایہہ قرآن پاک دی آیت میں پڑھناں ساں حضرت زید بن ارقم رضی اللہ عنہ
کہندے نے ایدھروں جس ویلے امام داسر مقدس لنگھیا۔ اوہ سی نیزے تے بلند
میرے موہنوں قرآن دی آیت جس ویلے سنی۔ کہ اصحاب کھف دا واقعہ بڑا
عجیب واقعہ اے۔

اصحاب کھف دا واقعہ بڑا عجیب واقعہ اے حضرت زید بن ارقم رضی اللہ عنہ
کہندے نے امام پاک داسر مبارک نیزے اتوں پھریا۔ تے میں کھڑکی وچہ
بیٹھا جس ویلے امام پاک گذرے نے بالکل ایس بالمقابل ساں آپ داسر

مقدس میرے دل ہو یا۔ تے امام پاک دے لب مبارک بے مریاں اکھاں وچہ
 اکھاں پاکے آپ نے فرمایا زید بن ارقم بڑے عظیم واقعے ہوئے نے لیکن میرے
 نالوں عجیب کیسے دا واقعہ نہیں۔ حضرت زید بن ارقم کہندے نے میں امام دیاں
 لبوں وچوں ایہہ گل سنی۔ میرا واقعہ سب نالوں دردناک واقعہ اے۔ حضرت امام
 حسین رضی اللہ عنہ دا مقدس سر ابن زیاد دے دربار وچوں ہو کے دمشق ول چلیا زید کول
 کوفے توں دمشق جا رہے نے۔

تاریخ داک ہور عجیب واقعہ ملدا کہ دمشق دے رستے راہ وچہ اک شام
 پے گئی۔ تے حضرت شہر بانو رضی اللہ عنہا دی اک کنیر سی۔ ایرانی جہداناں سی
 شیریں۔ شیریں نامی اک عورت بی بی شہر بانو دی باندی سی تے پیو دے زمانے
 توں ای ایہہ وفادار نوکری انہاں دی بی بی شہر بانو دی اک بستی دے قریب شام
 آئی۔ شیریں نے بی بی شہر بانو نوں عرض کیجا۔ محترمہ میرے کول کچھ زیورات
 نے کچھ نقدی اے اجازت دو ایس بستی وچہ جا کے میں کچھ کپڑا تے کھان پین
 دیاں چیزاں خرید کے لے آواں بی بی شہر بانو کولوں اجازت لئی شیریں نو کرنے
 شہر بانو نے، کیہا جا اور اجازت اے۔ شام دا وقت سی بستی دا دروازہ بند اے۔
 دستک جس ویلے دروازے تے دتی تے اوس بستی دا جیہڑا سربراہ سی عزیز بن
 ہارون اوہداناں سی اوہنے دروازہ کھولیا۔ دروازہ کھول دیاں ای اوہنے آکھیا اہلاً
 وسہلاً مرحبا۔ یا شیریں شیریں مرحبا شیریں کہندی مینوں تعجب ہو یا کہ انہوں
 میرے نام دا کس طرح علم ہو یا اسیں کر بلا وچوں لٹے پٹے آئے آں بستی وچہ
 شام پئی اے میں دروازہ کھٹکھٹایا ایہہ شیریں نوں کہندا مرحبا تیرا اپنا ای گھراے
 تے دروازہ کھول کے استقبال پیا کر دا اے۔

حضرت شیریں کہندی تسیں دسو میرا ایہہ نام تہا نوں کتھوں معلوم ہو یا

اے عزیز بن ہارون نے اگوں عرض کی تھی عزیز بن ہارون آکھن لگا میں ایس بستی دا
 سب توں وڈا راہب آں۔ تے یہودی آں تے یہودیاں دارہنما آں۔ عزیز نے
 آکھیا اج راتیں مینوں عجیب و غریب خواب آئی ساڈے نبی حضرت موسیٰ علیہ السلام
 نے اوہناں دے بھائی حضرت ہارون علیہ السلام دوہاں نبیاں دی مینوں زیارت ہوئی
 اے تے حضرت موسیٰ علیہ السلام خواب وچہ پئے روندے نے۔ ہارون دی اکھاں
 وچوں بھی آنسو پئے نکلدے نے میں عرض کی تھی یا نبی اللہ یا موسیٰ علیہ السلام تسلیں
 روندے کیوں پئے او۔ حضرت موسیٰ علیہ السلام نے فرمایا۔ اے عزیز کیوں نہ روواں
 اج نبی آخر الزمان دادوہتا حسین کربلا وچہ شہید ہو گیا اے اج سارے عرش اُتے
 کہرام مچیا ہو یا اے اج فرشتے بھی حسین دی قربانی تے آنسو پئے بہاندے
 نے۔ اج ملائکہ بھی امام حسین دی یاد وچہ پئے روندے نے اج سارے نبی نبی
 پاک دے دوہرے دی قربانی نوں آنسوواں نال خراج عقیدت پئے پیش کر دے
 نے عزیز حسین شہید ہوئے نے میں عرض کی تھی یا نبی اللہ کیا حضرت محمد ﷺ نبی
 برحق نے۔ اسیں تے یہودی آں اسیں تے اوہنوں من دے نہیں۔ تے موسیٰ
 علیہ السلام نے اگوں جواب دتا ایہہ عزیز توں تے ورکنار توں تے میرا اُمتی ایں عزیز
 توں میرا اُمتی ایں ایہہ اوہ نبی محمد عربی ﷺ ایہہ اوہ رسول ای اک لکھتے چوی
 ہزار پیغمبراں کولوں اللہ تعالیٰ نے ایہدی صداقت دی گواہی دوائی ہوئی اے۔
 میں بھی ایسے بنی دا کلمہ پڑھناں واں سارے نبی ایہدی صداقت دی گواہی
 دیندے نے عزیز بن ہارون نے آکھیا۔ شیریں جدوں دی میں ایہہ خواب دیکھی
 اے۔ اوسے والے میں اٹھ کے کلمہ پڑھ کے محمد ﷺ دے غلاماں وچہ داخل ہو
 چکیا واں اہل بیت عظام جس ویلے یزید دے دربار وچہ آئے۔

مسلمانوں تاریخاں اٹھانے دیکھو۔ جلاء العیون دی ایہہ روایت اے۔

یزید اور بار لگا ہوا ہے۔ امام پاک دامقدس سر جس ویلے یزید دے سامنے پیش
 کیتا گیا۔ خدا کی قسم اے یزید کی اکھان وچوں بھی آنسو آگے روپیا یزید درباری
 چار چوہیرے بیٹھے نے عیان سلطنت امام پاک دا کٹیا ہویا سر یزید دے دربار
 وچہ آیاتے جلاء والعیون اٹھا کے دیکھو۔ یزید کی بیوی ہنداں قسم اے۔ دربار وچہ
 آن کے رون لگ پئی۔ تے یزید نے بیوی نوں آکھیا۔ ہنداں مینوں بڑا افسوس
 اے ایہہ ابن زباد نے زیادتی کیتی اے میں نہیں چاہندا ہی کہ امام حسین شہید کیتے
 جان توں وال کھلا رتے جنگی طرح روتے آو و فغاں کر۔ تے دنیا نوں روکے دس
 کہ تیرا شوہر ایس قتل توں بری اے۔

چنانچہ تاریخ شاہد اے کہ امام حسین رضی اللہ عنہ داسب توں پہلوں جیہڑا ماتم کیتا
 اوہ یزید کی بیوی نے کیتا۔ یزید کی بیوی ہنداں نے وال کھلا رے یزید کی بیوی
 نے طمانچے مارے چہرے تے یزید کی بیوی نے آہ و فغاں کیتی تے رو روکے
 چیخاں مار مار کے اپنے خاوندی دی بریت ڈا اظہار ماتم کر کے کیتا۔ پہلی ماتم
 کناں امام حسین دی یزید کی بیوی اے پر ایمان نال دسو کیا یزید کی بیوی دے
 وال کھلا رے ماتم کرنا رونا آہ فغان کرنا رونا نبی پاک دی کچھری وچہ قبول ہوسکدا
 اے۔ معلوم ہویا ہر رونا والا ضروری نہیں اوہ سچا بھی ہووے روئے مکر دے وی
 ہندے نے رونا فریب دا بھی ہندا اے یزید دے سامنے امام پاک داسر مقدس
 اے سچے پاسے یزید دا پتر معاویہ اوہدے پتر دا نام وی معاویہ سی یزید نے کجھ غم
 غلط کرنے دی خاطر امام زین العابدین نوں کرسی تے جگہ دی کھبے پاسے امام
 حسین رضی اللہ عنہ دے صاحبزادے حضرت زین العابدین یزید دے کھبے پاسے بیٹھے
 نے کرسی تے سچے پاسے یزید دا بیٹا معاویہ اے تے یزید نے آکھیا ایہہ نوجوان
 کون اے تے فوجی کہن لگے کہ جناب امام حسین رضی اللہ عنہ دا پتر زین العابدین ایس

یزید آہندا میں تے سنیا سارے شہید ہو گئے نے اونے آکھیا ایہہ بیمار سن کر بلا
 وچہ بہت زیادہ اسماں بیمار اُتے تلوار اٹھانی مناسب نہیں سمجھی۔ ایہہ گفتگو ہو رہی
 اے تے معاویہ یزید دا پتر سجے پاسے بیٹھا ہو یا تھوڑی دیر بعد یزید دے دربار
 وچہ عظمت دانقارہ وجیا جیہڑے بادشاہواں دے درباراں وچہ نقارے وجدے
 نے تے معاویہ نے ایدھر منہ کر کے زین العابدین نوں مخاطب کر کے کہندا۔
 ویکھ زین العابدین تیرے باپ نے کجھ نہیں کھٹیا۔ میرے پیو دانقارہ وجد اپیا اے
 معاذ اللہ۔ معاویہ نے حضرت زین العابدین نوں ایہہ طنز کیتی کہ تیرے باپ نے
 کی کھٹیا۔ سارا خاندان قربان ہو یا۔ ویکھ لے میرے پیو کجھ نہیں وگڑیا۔ اج
 یزید دانقارہ پیا وجد اے۔ زین العابدین رضی اللہ عنہ سن کے خاموش ہو گئے آپ نے
 کوئی جواب نہ دتا۔ تھوڑی دیر دے بعد قریمی مسجد وچوں اذان دی آواز آئی تے
 جس ویلے موذن نے کہیا اشہدان محمد رسول اللہ حضرت امام زین العابدین رضی اللہ
 کھڑے ہو گئے کہن لگے اوہ ظالما تیرے باپ دانقارہ کجھ سالوں تک وجے گا
 ویکھ ایہہ نقارہ میرے نانے دا وجیا ای تے ساری دنیا وچہ وجد اے تے قیامت
 تک نقارے وجدے ای رہن گے۔

نعرہ تکبیر اللہ اکبر نعرہ رسالت یا رسول اللہ

تیرے باپ دانقارہ چندہ سالوں تک اے میرے نانے دانقارہ قیامت تک
 وجنا اے یزید نے جس ویلے ایہہ گل سنی دوہاں دی یزید ہس پیا ہس کے آکھن لگا
 میرے پتر معاویہ نال کشتی لڑنی اے کشتی کریں گا حضرت زین العابدین اگے بڑے
 زخم خوردہ سن سارے کر بلا دے منظر اپناں اکھاں نال ویکھ کے آئے سن۔

تاریخ وچہ اوندامدینے وچہ اک مرتبہ مسجد دے دروازے وچہ حضرت
 زین العابدین کھڑے سن۔ اک قضائی لنگھیا گلی وچوں سری پیا بکری دی ویٹھے

قصایاں دی عادت ہندی سزی پھڑ کے بھی ویچدے نے۔ تے مدینے دا قصاب
انج ہتھ وچہ سری پھڑی ہوئی اے تے وچن واسطے بازار وچہ پیا پھرے۔ زین
العابدین مسجد دے دروازے وچہ نے ذکر اللہ پئے کردے نے آپ نے قصاب
نوں بلایا۔ فرمایا توں سری پیا ویچنا بکرے دی توں ایہنوں ذبح کیتا سی میرے
اک سوال دا جواب دئیں۔ قصاب عرض کردا حضور فرماؤ میں حاضر آں فرماؤ۔ فرمایا

بتائیچے چھری کے توں نے جب اس کو لٹایا تھا

تو تونے اس بکرے کو پانی بھی پلایا تھا

قصاب دسیں ایہنوں ذبح کیتا سی پہلے پانی پلایا سی۔ قصاب آکھن لگا

حضور میں ایہنوں اچھی طرح چارا کھلایا سی پانی پلا کے پھیر ایہنوں ذبح کیتا

اے زین العابدین دی چح نکل گئی ربا تیری بے نیازی توں صدقے جاواں اج

دنیا دا کبکرا بے ذبح ہووے تے رج کے پانی پی کے جاوے تے چارے کھا

کے جاوے۔ تیری بے نیازی دے صدقے جائے میرا سارا خاندان کر بلا وچہ

شہید ہویا تے پیاسیاں ہو گیا۔ کسے پانی نہیں دتا کسے خوراک نہیں دتی ربا

تیریاں بے نیازیاں توں چاہیں تے یوسف ورگے سوہنیاں نوں کھوہ وچہ سٹ

دیویں۔

آپ دے پتر امام جعفر صادق اک واری کہندے نے حضور تہا نوں کدی

ہس دیاں نہیں ویکھیاں حضرت امام زین العابدین ساری زندگی کدی نہیں

مسکرائے کدی تبسم بھی لبیاں تے نہیں آیا۔ تاریخاں وچہ موجوداے۔ خاموش

زندگی گزار دی ذکر اللہ وچہ زندگی دی کوئی خوشی حضرت زین العابدین نوں ہسا

نہیں سکی پتر نے آکھیا اباجی خوشیاں بھی آندیاں نے تہاڈے چہرے تے کدی

اساں تبسم نہیں ویکھیا۔ آپ نے فرمایا پتر اجو میں اپنیاں نال ویکھیا افسوس تو اوہ

نہیں دیکھیا۔ بیٹا میں کربلا وچہ اپنے ابا جی نوں شہید ہندیاں دیکھیا۔ میں علی اکبر
 نوں شہید ہونڈیاں دیکھیا ننھے بھرا دی شہادت دیکھی۔ میں چاچے بھتر پئے بھرا
 شہید ہندے دیکھے۔ بیٹا جہندیاں نگاہاں حسین دی شہادت نوں دیکھ لیا اے
 اوہدیاں لبیاں تے تبسم کدی نہیں آسکد از خم خوردہ سن امام زین العابدین

یزید نے آکھیا کشتی لڑو گے زین العابدین فرمان لگے۔ یزید مینوں تیرا
 چیلنج قبول اے لیکن کشتی دی شرط ایہہ دے اک تلواری معاویہ دے ہتھ وچہ دے
 اک تلواری میرے ہتھ وچہ دے تیرے سارے درباری تماشاائی بن کے کشتی دیکھن
 تے فیصلہ اودوں ہوئے جدوں اک دی جان چلی جائے دنیا توں تے یزید دیکھ
 کربلا دے سارے بدلے اتھے ای نہ لے لوواں تے حسین دا پتر ای نہ آکھیں۔

دل جوئی واسطے یزید نے آکھیا زین العابدین کوئی خواہش ہے ای تے
 فرماؤ۔ کوئی آخری تمنا آپ نے فرمایا ہاں میری اک خواہش اے۔ میرے ابا جی
 دا قاتل میرے حوالے کیتا جائے تے شریعت دے مطابق اوہدے کولوں بدلہ
 لوواں یزید کہن لگا ایہہ میرے کنٹرول توں باہر اے میں قاتل پیش نہیں کر سکدا
 کوئی ہور خواہش آپ نے فرمایا دوسری خواہش اہلبیت اطہار دیاں پاک دامن
 بیبیاں تے مینوں باعزت طریقے نال محمد مصطفیٰ ﷺ دے دربار پہنچا دتا جائے
 سانوں مدینے بھیج دیو یزید نے کہیا زین العابدین سانوں منظور اے۔ جس
 طرح فرماؤ گے تہا نوں مدینے پہنچا دیاں گے کوئی ہور خواہش آپ نے فرمایا اک
 ہور خواہش اے۔ کل جمعہ اے تے جمعہ دی نماز وچہ خطبہ کہن دی اجازت مینوں
 دتی جائے میں خطبہ کہنا چاہنا جمعہ دا یزید نے بھی خوش کرن دی خاطر وقتی طور تے
 ہاں کر دتی۔ کہ کل اجازت اے مسجد وچہ جناب خطبہ تسلیں دیو۔

مسلمانو تاریخ شاہد اے جیہڑا خطاب زین العابدین نے جمعہ دے

نمازیوں سامنے کھینا آپ نے اٹھ کے جس ویلے اینان فرمایا۔ جیہڑے نہیں پہنچان دے پہنچان لوو میں حسین دی شہادت دا عینی شاہد آں۔ میریاں نگاہاں دے سامنے ابا جی شہید ہوئے نے میریاں نگاہاں دے سامنے میرا خاندان قربان ہو یا اے۔ میں اپنیاں نگاہاں نال اپنیاں مستورات نوں قیدی بن دیاں ویکھیا۔ میں مدینے توں مڑ کے کوفے تے دمشق دیاں گلیاں وچہ قیدی بن کے پھریا۔ میں اوہ زین العابدین آں جہدا ابا محمد مصطفےٰ ﷺ دی مہر نبوت دا سوار سی۔ میں اوہ زین العابدین رضی اللہ عنہ آ جہدے ابا جی دے حلق نوں محمد مصطفےٰ ﷺ چمدے رہے جس ویلے آپ نے کربلا دیاں گلاں شروع کیتا تے یزید نے موذن نوں اشارہ کیتا کہ توں اذان آکھ۔ کہ اگر انہاں دا خطاب بدستور جاری رہیا تے اضطراب نال کوئی بغاوت پیدا نہ ہو جائے۔ موذن نے اذان شروع کیتی زین العابدین خاموش نے جس ویلے موذن نبی پاک دے نام اُتے آیا۔ اشہد ان محمد رسول اللہ حضرت زین العابدین نے موذن نوں اشارہ کر کے فرمایا موذن ذرا چپ کر جا حضور دا نام جس ویلے آیا تے زین العابدین نے فرمایا۔ اوہ یزید دس محمد تیرا دادا اے کہ میرا دادا اے۔ تیرا نانا ایں کہ میرا نانا ایں۔ دس محمد نال تیرا رشتہ اے کہ میرا رشتہ اے ظالماتوں نبی دے خون دے رشتے دا لحاظ نہیں کیتا بول یزید محمد کہدا نانا اے۔ محمد تیرا نانا اے کہ زین العابدین دا نانا اے۔ یزید نے ویکھیا بڑی جدباتی گل اے۔ کدھرے سارا ہجوم مشتعل نہ ہو جائے اوہنے موذن نوں آکھیا جلدی اقامت آکھ اقامت کہلوا کے تے امام نوں کہیا جماعت کراؤ۔ حضرت زین العابدین رضی اللہ عنہ یزید دے دربار وچوں حضرت نعمان ابن بشیر دی قیادت نال مدینہ منورہ پہنچے باقی واقعات انشاء اللہ اگلے جمعے بیان کراں گا۔

وآخر دعوانا الحمد لله رب العالمین

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

و این مقررین نعت خواں اور نقابت کرنے

والوں کیلئے ایمان افروز مجموعہ

دُنْیَا کَا مُسَاوَر

مرتب

مولانا الحاج محمد جعفر ضیاء القادری

مہر شہید روڈ گلبرگ خام کالونی شاہدہ لاہور

الْحَمْدُ لِلَّهِ الْمُسْتَعَانِ الَّذِي خَلَقَ الْإِنْسَانَ وَعَلَّمَهُ الْبَيَانَ
وَالْتَبْيَانَ وَالصَّلَاةَ وَالسَّلَامَ عَلَى أَفْضَلِ الرُّسُلِ سَيِّدِ
السُّبُلِ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَسُولِ الْإِنْسِ
وَالْجِبَانِ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ الَّذِينَ تَصَرَّفُوا إِعْلَانِ
تَحْقِيقِهِمْ إِلَى إِعْلَاءِ كَلِمَاتِ الرَّحْمَنِ .
أَمَّا بَعْدُ

فَاعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ . بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ
الرَّحِيمِ . إِنَّ الَّذِينَ يُؤْذُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فِي
الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا مُهِينًا ۝

صَدَقَ اللَّهُ مَوْلَانَا الْعَظِيمِ وَبَلَّغْنَا رَسُولَهُ النَّبِيَّ الْكَرِيمِ
الْأَمِينُ وَنَحْنُ عَلَى ذَلِكَ لِمَنِ الشَّاهِدِينَ وَالشَّاكِرِينَ .
وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ .

قَالَ اللَّهُ تَعَالَى فِي شَأْنِ حَبِيبِهِ مُخْبِرًا وَأَمْرًا . إِنَّ اللَّهَ
وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا
عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا .

الصَّلَاةَ وَالسَّلَامَ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ
وَعَلَى آلِكَ وَأَصْحَابِكَ يَا حَبِيبَ اللَّهِ

گرامی قدر مسلمان بھائیوں السلام علیکم میں تہاڑی خدمت وچہ وعدہ کیجاسی
 کہ شہادت امام حسین رضی اللہ عنہ دے بعد قاتلین امام حسین رضی اللہ عنہ دا جیہڑا انجام ہو یا
 اور قدرت دی طرفوں جیہڑا دردناک دنیوی عذاب انہاں تے اللہ تعالیٰ نے
 نازل فرمایا۔ اور تاریخ دے وچہ جیہڑا ہولناک انتقام لیا گیا میں تہاڑی خدمت
 وچہ عرض کراں گا۔

چنانچہ اس سلسلے وچہ میں قرآن مجید دی اک آیت کریمہ تہاڑی خدمت
 وچہ تلاوت کیتی اے۔ اللہ تعالیٰ نے ارشاد فرمایا اے۔

إِنَّ الَّذِينَ يُؤْذُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ

پیشک اوہ لوگ جیہڑے اللہ تے اللہ دے رسول نوں صدمہ پہنچا دے نے
 دکھ پہنچا دینے ایذا پہنچا دے نے يُؤْذُونَ، اذیت، صدمہ، ایذا، دکھ، رنج اور
 تکلیف پہنچا دے نے اللہ تے اللہ دے رسول نوں اللہ تعالیٰ نے ارشاد فرمایا۔

لَعَنَهُمُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ

اللہ تعالیٰ انہاں اُتے دنیا تے آخرت وچہ وی لعنت بھیجا دے جیہڑے
 لوگ اللہ تے اللہ دے رسول نوں صدمہ پہنچا دے نے دکھ دیندے نے اللہ تعالیٰ
 دنیا وچہ وی لعنت بھیجا دے اور قیامت والے دن آخرت وچہ وی اللہ تعالیٰ دی
 انہاں تے لعنت ہوئے گی۔ وَأَعَدَّ لَهُ عَذَابًا عَظِيمًا۔ (پ ۲۲ ع ۴)

اور اللہ تعالیٰ نے انہاں واسطے دردناک عذاب تیار کر رکھیا ہو یا اے ایہہ
 قرآن پاک دی اک آیت اے جیہڑی میں قاتلین حسین دے سلسلے وچہ تلاوت
 کیتی اے اور میرا ایمان اے کہ امام حسین دی شہادت دے نال اللہ دے رسول
 ﷺ نوں بھی دکھ پہنچا تے اللہ نوں بھی دکھ پہنچیا اور ایہہ ہے بھی حقیقت اے
 حدیثاں توں ثابت اے۔ نبی پاک ﷺ نے فرمایا جہنم میرے اک وال نوں

بھی دکھ دتا اور بنے مینوں دکھ دتا۔ وَمَنْ آذَانِي فَقَدْ آذَى اللَّهَ تَعَالَى

جنے کملی ﷺ والے نون صدمہ پہنچایا اور بنے رب تعالیٰ نون صدمہ پہنچایا۔ جنے میرے اک وال نون دکھ پہنچایا اور بنے میری ذات نون دکھ پہنچایا جنے میری ذات نون دکھ پہنچایا اور بنے رب دی ذات نون دکھ پہنچایا۔

شہادت امام حسین رضی اللہ عنہ دے نال کملی والے نون دکھ پہنچیا۔ نبی پاک دے دکھ دے نال اللہ تعالیٰ نون دکھ پہنچیا۔ اور ایس آیت دے مطابق جنہاں نبی پاک نون ایذا دتی اہل بیت نون شہید کیتا اور ہناں رسول کریم ﷺ نون رنجور تے ملول کیتا۔ اللہ کریم نے فرمایا۔ لَعْنَهُمُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ

ایتھوں اک ایہہ چیز وی ذہن وچہ رکھو قرآن پاک دی جیہڑی آیت اے بڑا اک دردناک ایہہ دا اک نتیجہ اے منطقی اللہ فرماندا اے جیہڑا مینوں صدمہ دیوے تے میرے رسول نون صدمہ پہنچائے۔ اوہدے تے دنیا تے وی خدا وی لعنت اے تے قیامت والے دن وی رب دی لعنت اے۔

لہذا مسلمانوں دعا ایہہ کریا کرو۔ اللہ تعالیٰ سانوں نبی پاک ﷺ نون صدمہ پہچان توں بچائے۔ صدمہ کسے نون مار کے تے ای نہیں پہنچایا جاسکدا۔ بھئی دکھ پہنچانا۔ يُؤذُونَ دما صدر ایذا صدمہ دکھ۔ تکلیف کوئی ضروری نہیں کسے نون قتل کیتا جائے تا ای دکھ دیندا اے ایہہ مفہوم عام اے قرآن پاک دی آیت دا کسے رنگ وچہ وی رب دے رسول ﷺ نون جے صدمہ پہنچا دتا۔ خدا نخواستہ تے قرآن دی آیت دے مطابق اللہ تعالیٰ فرماندا اے دنیا وچہ تے آخرت وچہ بھی۔ میری اوہدے تے لعنت اے۔

لہذا ایہہ مضمون ایساں تاویل اے تسیں خود اپنیاں ذہناں وچہ سوچوں کہ نبی پاک ﷺ نون کہڑیاں کہڑیاں گلاں دکھ پہنچا سکدیاں تے صرف قتل کرنا ای

مراد نہیں اگر کوئی اہل بیت دی توہین کر دالے اہل بیت نوں گالی کڈھ دالے معاذ اللہ نبی پاک ﷺ دیاں پتراں نوں حضور دیاں دھیاں نوں سرکار دو عالم ﷺ ازواج مطہرات نوں حضور ﷺ دے خاندان وچوں بے کوئی اہناں وچوں کسے دی توہین کر دالے۔ تے دسوا ایمان نال نبی پاک ﷺ نوں صدمہ نہ پہنچے گا اگر خدا نخواستہ کوئی امام حسین دی توہین کرے آپ نوں تبر ابازی کرے خوا نخواستہ اگر کوئی شخص امام حسین نوں باغی قرار دپوے معاذ اللہ۔ تے کیا رسول پاک ﷺ نوں صدمہ پہنچان والی گل نہیں۔ کوئی شخص اگر امام رضی اللہ عنہ دی گستاخی کرے تے رسول ﷺ نوں صدمہ ایس۔ جے نبی دی دھی فاطمہ دی گستاخی کرتے تے نبی نوں صدمہ اے۔ جے کوئی نبی پاک ﷺ دے معزز سسرال صدیق اکبر رضی اللہ عنہ دی گستاخی کرے ایہہ بھی نبی پاک نوں صدمہ اے۔ کوئی فاروق اعظم رضی اللہ عنہ دی توہین کرے ایہہ بھی نبی پاک ﷺ نوں صدمہ اے۔ دعا کر مومن اللہ تعالیٰ تیری زبان نبی پاک نوں رنجور نہ کرے آمین کیونکہ ایہہ منطقی بڑا خطرناک نتیجہ ای فرمایا۔ لَعْنَهُمُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ۔

جیہڑا رسول کریم ﷺ دے دل نوں رنجور کرے اچھا اتھے مزے دی گل دیکھو قرآن دی آیت دا اصول فرمایا۔

إِنَّ الَّذِينَ يُؤْذُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ

اوه لوگ جیہڑے ایذا پہنچاندے نے اللہ نوں تے اللہ دے رسول ﷺ

نوں

پہلے آیت دے ٹکڑے وچہ اللہ رسول کہا گلے ٹکڑے وچہ لَعْنَهُمُ اللَّهُ اللہ تعالیٰ دی لعنت اے۔ دنیا وچہ بھی تے آخرت وچہ بھی یا اللہ پہلے ٹکڑے وچہ اللہ نوں اذیت پہنچائی ورسولہ تے رسول نوں دکھ دتاتے دوسرے ٹکڑے وچہ توں پیا

فرمانا اے لَعْنَهُمُ اللّٰهُ اللّٰهُ اللّٰهُ لَعْنَتِ اے۔

حالانکہ اصولاً بیانِ دانتقاضا ایہہ سی ایہدے بعد بھی وَرَسُوْلَهُ، وَالْفِظْ اَوْنَدَا
لَعْنَهُمُ اللّٰهُ وَرَسُوْلَهُ، رَبِّ كَرِيْمٍ نے فرمایا سن مومنانِ کملی والے دی شان ایہہ
وے اگر کوئی نبی پاک ﷺ نون دکھ دیندا اے نبی پاک ﷺ نون صدمہ
دیندا اے نبی کریم ﷺ دادل دکھاندا اے۔ تے میں نہیں چاہندا میرا یار اپنے
دشمن نون جواب دیوے میں کملی والے ددفاع کرناواں اونہنے دل میرا دکھایاتے
میرے رسول دادکھایا اے پر لعنت رب دی تے رب دے ملائکہ دی پئے گی۔
میں نہیں چاہندا میرا کملی ﷺ والا اوہناں نون دودبوں جواب دیوے میں
جے ہاں کملی والے ﷺ ددفاع کرن والا دل دکھایا سو کملی والے داتے لعنت
بھیجے گا رب کریم

مسلمانوں دعا کرو اللہ تعالیٰ ساڈے کولوں حضور ﷺ دادل نہ دکھے
سوچ لوو نبی پاک ﷺ دی عزت نبی پاک ﷺ دی توقیر نبی پاک ﷺ
دی وڈیائی نبی کریم ﷺ دی مصطفائی حضور دے معجزات کملی والے دے
تصرنات حضور ﷺ دا علم کملی والے دا اختیار اگر کسے گل دی نفی کریں گا جے کملی
والے دی معاذ اللہ توہین کریں گا۔ ایہوں کجھ نہیں اوند ا ایہہ کجھ نہیں جاندا ایہہ
مالک نہیں مختار نہیں تے یاد رکھیں نبی پاک ﷺ دادل دکھوگا جے نبی ﷺ دا
دل دکھیاتے رب کہند العنہم فی الدنیا والآخرۃ۔

جنہے میرے یار دادل دکھایا دنیا وچہ بھی تے قیامت وچہ بھی لعنت دے
طوق پاواں گا۔

لہذا مسلمان دعا کر نبی پاک ﷺ دادل نہ دکھے تیرے کولوں
اوہ بولی زبان وچوں بولی جیہڑی کملی والے ﷺ نون چنگی لگے اوہ گل

کر جیہڑی رب نوں سوہنی لگے ایہہ رب دا جیب ای بڑا نازک آگینہ ای تے اگر ایہندے تے میل آگئی تے رب کریم کدے نہیں راضی ہونا۔

بہر حال میں پیا عرض کرناں ساں جہناں لوکاں نے امام حسین رضی اللہ عنہ نوں شہید کیتا۔ اہل بیت نوں شہید کیتا۔ انہاں براہ راست نبی پاک ﷺ دا دل دکھایا جہنے نبی پاک ﷺ دا دل دکھایا اوہنے رب کریم دا دل دکھایا۔

قیامت والے دن تے لعنت جیہڑی پینی ایس۔ اوہ تے ضرور پینی ایس پر دنیا وچ ای اللہ تعالیٰ نے قاتلین حسین رضی اللہ عنہ نوں لعنت دے طوق پاد تے۔

ایہہ تاریخاں وچہ موجوداے تفصیلی واقعات جس طرح کربلا دے تیس سن دے او کسے کتاب وچہ مربوط نہیں ملدے۔ شہادت تک واقعات مربوط تاریخاں وچہ ملدے نے شہادت دے واقعات کچھ حدتیاں وچہ ملدے نے اشارے جیہڑے نبی کریم نے فرمائے۔ کچھ ملدے نے تاریخ دیاں کتاباں وچہ تاریخی واقعات۔ کچھ سیرت دیاں کتاباں وچہ ملدے نے فرداً فرداً کہ اللہ تعالیٰ نے انہاں تے عذاب نازل کیتا۔

کچھ بزرگاں دین دے اقوال جیہڑے عینی شاہد سن۔ انہاں جیہڑے نظارے ویکھے۔ ایہہ بکھریاں ہونیاں کتاباں وچہ واقعات نے۔ میں چند کتاباں دا مطالبہ کر کے جیہڑیاں چند چیزاں ویکھیاں نے تہاڈی خدمت وچہ عرض کراں گا۔

حدیث وچہ آندا حاکم اور مستدرک دی روایت اے۔ حاکم اور مستدرک ایہہ دوہاں کتاباں وچہ ایہہ روایت حضرت عبد اللہ بن عباس رضی اللہ عنہما توں مروی اے سیدنا عبد اللہ ابن عباس روایت کر دے نے کہ نبی کریم ﷺ نے ارشاد فرمایا۔ کہ اللہ تعالیٰ نے میری تسلی دی خاطر مینوں فرمایا۔ سوہنیا یا رسول اللہ ﷺ

تیرے دو تہرے دی شہادت تیرے نواسے دی قربانی ایہہ مشیت ربانی ایں۔
 ایہہ ہو کے رہنا ایں۔ پر سو ہنیا ملال دل نہ کرین۔ میں قادر و قیوم خداواں میں
 زکریا علیہ السلام دی شہادت دے بعد زکریا علیہ السلام دے انتقام دے وچہ ستر ہزار
 یہودیاں نوں قتل کرایا سی۔ حضرت زکریا علیہ السلام دی شہادت دے بعد اللہ نے ستر
 ہزار یہودی انتقاماً مروائے حضرت عبداللہ بن عباس رضی اللہ عنہما کہندے نے نبی پاک
 ﷺ فرماندے نے مینوں ربد افرمان یاد ایں سو ہنیا۔ تیرے نواسے حسین دے
 نتیجے وچہ میں دو نے اک لکھ تے چالی ہزار ظالم مرواواں گا حسین ابن علی رضی اللہ عنہ دی
 شہادت دے بعد یا رسول اللہ ﷺ اک لکھ تے چالی ہزار جیہڑے موذی نے
 میں انتقاماً دنیا وچوں ختم کراں گا۔

چنانچہ تاریخ شاہد اے ایہہ جیہڑا عدد حضور پاک ﷺ نے دسیا۔ حدیث
 پاک وچہ اللہ تعالیٰ نے ایسے عدد نوں پورا کیتا۔ حسن وقت امام عالی مقام رضی اللہ
 شہید ہوئے نے۔ میدان کربلا وچہ ای کجھ واقعات پیش آئے۔ شہادت دے
 بعد جدوں امام پاک داسر مبارک نیزیاں تے ٹنگیا گیا۔ حضرت امام پاک دے
 جسد مبارک تے ظالماں دے گھوڑے جدوں دوڑے۔ کربلا وچہ کجھ واقعات
 ہوئے ایہہ مختلف آثار دیاں کتاباں وچہ موجود اے۔

اک واقعہ تاریخ وچہ ایہہ ملدا اے کہ اک شخص نے حضرت امام حسین
 رضی اللہ عنہ دا کڑتہ اتار کے خود پہن لیا۔ گستاخی دی نیت نال جسم مبارک توں آپ دا
 کڑتہ مبارک اتاریا۔ اور اوس کڑتے وچہ بہتر چھید سن تقریباً زخماں دے۔ جنے
 زخم لگے سن کڑتہ چھدیا سی۔

امام پاک دا کڑتہ ظالم نے جس ویلے جسم اُتے پایا۔ خالق کائنات نوں
 ہاتھ اُتے غصہ آیا۔ ایہہ مبارک کڑتہ میرے نبی پاک دے دو تہرے نوں سج دا

اے۔ ایہہ کسے ظالم دے جسم اُتے پھبدا نہیں اودھروں امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دا کڑتہ پہنیا۔ ایدھروں خالق کائنات نے اپنے انتقام تے غصے دے نال اوس دے سارے جسم وچہ کوہڑدا مرض پیدا کردتا۔ کربلا وچہ ای۔

جس ظالم نے کربلا وچہ امام پاک دی قمیض لاہ کے توہین نال آپ پائی۔ تاریخ وچہ آندا قدرت نے اوہنوں کوہڑیاں کردتا۔ اور بہتر زخم سن امام حسین دے جسم مبارک تے۔ تے قدرت نے اوہدے جسم دے اندر بہتر سوراخ پیدا کیئے جہاں وچوں ناسوردی طرح خون بہندا اسی اوہدے جسم وچہ بدبو پیدا ہوگئی۔ اور واقعات وچہ اوندا اوہنوں اپنے آپ توں نفرت پیدا ہوئی۔ اوہ کربلا دے میدان وچوں فرار ہو گیا۔ ایہہ کربلا دے وچہ دا واقعہ

اک ہوو واقعہ حضرت خواجہ حسن بصری رضی اللہ عنہ آپ فرماندے نے میرے تک ایہہ روایت پہنچی۔ شہادت دے بعد جس ویلے قیدی بنائے گئے اہل بیت عظام دے نفوس قدسیہ بی بی شہر بانو جدوں جنگی قیدی بنیاں حضرت زینب چنگی قیدی بنیاں۔ اہل بیت دیاں عزتاں تے ناموساں جدوں ظالماں دے زرخے وچہ آئیاں۔ حضرت حسن بصری رضی اللہ عنہ کہندے نے میرے تک ایہہ روایت پہنچی اے جیہڑے جیہڑے ظالم نے بری نظر نال اک مرتبہ بی بی شہر بانوں نوں ویکھیاں۔ یا بی بی زینب ول نظر اٹھائی کربلا دے میدان وچہ ای قدرت نے انہاں دی بینائی کھوہ لئی تے انہیاں کردتا۔

کئی اوہ ظالم جہناں نے گستاخی دی نگاہ نال ناموس فاطمہ زینب نوں ویکھیا۔ یا جہناں حرم حسین شہر بانوں ویکھیا۔ خالق کائنات نے کربلا وچہ ای پینائی توں محروم کر چھڈیا۔ انھے ہو گئے۔ ساری زندگی ٹھوکران کھا کھا کے ظالم مر گئے۔

اک ہو اور واقعہ اے تاریخ وچہ کہ جس ظالم نے سب توں پہلاں امام حسین رضی اللہ عنہ دے سر مبارک نوں نیزے تے ٹنگیا سی۔ خوشی دے اظہار نال بعد وچہ بھی تاریخ دسوی نیزے تے بلند کر کے ای ظالماں کھڑیا سی۔ لیکن پہلا شخص جہنے سر مبارک نوں نیزے سے بلند کیتا۔ امام حسن بصری فرماندے نے میرے تک ایہہ روایت پہنچی اے کہ کربلا دے میدان وچہ ای خدا تعالیٰ نے اوہدا چہرہ خنزیری دی شکل وچہ بدل دتا، جس نے پہلی مرتبہ گستاخانہ انداز نال امام حسین رضی اللہ عنہ دے سر نوں نیزے تے چکیا۔ غیرت خداوندی نے اوہدا چہرہ مسخ کر کے خنزیر دا چہرہ بنا دتا۔ اور ایہہ نے انفرادی فرداً فرداً جیہڑے اللہ تعالیٰ دے قہر اور غضب نازل ہوئے ایسے سلسلے وچہ

اک واقعہ ملدا اوس ظالم حرمہ دا جہنے حضرت علی اصغر نوں تیر ماریا سی، امام حسین جدوں اپنے بیٹے نوں یزیدیاں دے سامنے لیکے گئے۔ تے آپ نے فرمایا ظالموں میں تہاڈا دشمن آں میرا چھ مہینے دا پتر تے تہاڈا دشمن نہیں تے رحم کرو میرا بچہ پانی نوں پیا بلکہ اے میں عرض کیتا سی اک ظالم تے مختلف نام آندے نے حرملہ دا نام بھی تاریخ وچہ آندا۔ اوس ظالم نے تیر دا نشانہ کیتا۔ جیہڑا حضرت علی اصغر رضی اللہ عنہ دے حلق اُتے آکے لگا اور امام پاک دی گود وچہ ای بچہ شہید ہو گیا۔ حضرت حسن بصری رضی اللہ عنہ نے فرماندے نے میرے تک ایہہ روایت پہنچی اے جہنے علی اصغر دے حلق اُتے تیر ماریا۔ تے اوہ بچہ پیا سا دنیا توں شہید ہو گیا۔ اللہ تعالیٰ نے ایس عذاب وچ اوہنوں مبتلا کیتا عین کربلا دے دن اوہدے جسم دا سامنے دا حصہ تند و ردی طرح گرم ایس جسم دا پچھلا حصہ برف دی طرح سرد اے۔ سامینوں گرمی ایس عقب سردی اے حالت ایہہ دے اوہ ظالم جدوں واپس گیا گھر وچہ اوہدی حالت ایہہ اے سامنے پانی وچہ بک بھر بھر کے سامنے

جسم تے ملدا اور پچھے سردی اے اگ دی انگیٹھی اوس ظالم نے اپنے پچھے رکھی اے اور پانی پانی پکاردا اے شدت ذی پیاس لگی اے سامنیوں جسم گرم اے پچھوں جسم سرد اے سخت پیاس لگی اے تے پانی دا پیالہ جس ویلے حلق تک لیا ندا۔ بعض روایات وچہ آندا جس ویلے پین لگدا تے پانی نون خدا خون وچہ تبدیل کر دیندا اے۔

بعض روایتاں وچہ آندا اے پوری طاقت استعمال کر دا پر اک پانی دا قطرہ اللہ تعالیٰ اوہدے حلق توں تھلے نہیں اتار دا پیاس پیاس کر دا ظالم بلک بلک کے اڈیاں رگڑ رگڑ کے ظالم دنیا توں چلا گیا۔ ایہہ بھی روایت حضرت حسن بصری رحمۃ اللہ علیہ توں مفقول اے۔ حضرت حسن بصری رضی اللہ عنہ فرماندے نے اک بزرگ میرا دوست حج بیت اللہ اُتے گیا۔ خانہ کعبہ حج کرن واسطے تے حسن کہندے نے اوہنے مینوں ایہہ واقعہ سنایا۔ کعبے شریف دا طواف پیا کر دا۔ اک شخص تے حالت ایہہ وے احرام وچہ چہرہ ننگا ہندا اے۔ احرام وچہ کندھا بھی ننگا ہندا اے۔ اک شخص کعبے دا طواف پیا کر دا۔ جہذا ہمارا جسم احرام وچہ ملفوف اے۔ اور اوہنے چہرے تے بھی احرام دا کپڑا پایا ہویا۔ تے چہرے تے احرام دا پردا پانے کعبے دا طواف پیا کر دا اے۔ اور بڑے سوز تے گداز دے نال اوہ عرض پیا کر دا اے۔ میرا ستواں حج اے یا اللہ ہر سال میں تیری بارگاہ وچہ اوناں ایہہ یا اللہ ملتزم تیرے گھر دا بوہا اے ملتزم نوں اوہنے چہا مار یا طواف دے بعد تے رو کے کہندا مولا میرا ستواں حج اے۔ ہر سال کعبے دی زیارت لئی اوناں یارب کریم تیرے ملتزم نوں چہا مار یا ہویا اے۔ مولا تینوں تیرے باب رحمت دا صدقہ میرے گناہ معاف کردے، میریاں خطاواں معاف کردے۔ یا اللہ میریاں تفسیراں معاف کردے۔ بڑے سوز تے گداز دے نال رورو کے

پیازیاں کر دالے۔ میں دلوچہ ایہہ سوچیا۔ ایہہ کوئی بڑا کنہگار اے جیہڑا اپنے
گناہاں دی معافی منگدا اے۔ رو رو کے کہندا مولا بخش دے معاف
کردے۔ توں رحیم ایس۔ توں کریم اے تے اوہ بزرگ کہندے نے کعبے
وچوں مینوں اواز آئی اللہ دے گھر وچوں ندا آئی نکل جا مردو د میرے بوہے ناں
آئیں۔ نکل جا حیثاً۔ میرے حرم نوں ناپاک نہ کر نکل جا۔ ساری زندگی بھانویں
اوندار ہیں۔ ساری زندگی طواف رکدار ہیں ظالماں تینوں میں کدی معاف نہیں
کرنا۔ نکل جا مردو نکل جا میرے ویہڑے وچوں رد کردتا رحمت ربانی نے کعبے
دے کوٹھے وچوں آواز آئی۔

بزرگ کہنے مینوں صدمہ ہو یا خدا جانے ایہہ کون مردو د اے۔ کی گناہ اس
نے کیتا اوہنوں علیحدہ کر کے پچھیا توں کتھوں آیا ایس۔ توں کون ایس کیوں خدا
دی رحمت توں توں ٹھکرایا گیاں۔

بزرگ کہندے نے اوہنے چہرے توں ذرا نقاب سر کایا۔ اوہدا چہرہ
انسانی نہیں سی۔ خزیر دی صورت سی انسانی شکل نہیں صورت مسخ اے اور
اکھاں چوں آنسو نکلدے نے۔ میں اوہ بد قسمت آں۔ جیہڑا فرات دے
کنارے اُتے پہرہ پیادینا ساں تے۔ حضرت عباس مشک لیکے پانی جدوں لین
آئے، تے عباس نے اپیل کیتی ظالمو۔ وعدہ کرناں پانی میں نہیں پیاں گا ایہہ علی
اصغر تے سکینہ لئی لیکے چلیاں واں تے بچیاں لئی پانی دے دیو۔

کہن لگا افسوس میں اوہ سنگ دل انسان آں جہنے سب توں پہلے عباس
اُتے تیر چلایا سی۔ اج خدا نے سزا ایہہ دتی اے میری صورت مسخ اے، بچے
میرے توں نفرت کردے نے میری بیوی مینوں ٹھکرا دتا، میں جنگلاں وچہ پیا
زندگی گزارناں۔

ہر سال حج و موسم آندا میں کعبے و چہ آ کے جرماں دی معافی سنگناں۔ ہر سال مینوں کعبے و چوں آواز آندی نکل جا مردودا میں تینوں کدی معاف نہیں کرنا، مسلمانوں ایہہ فردا فردا۔ واقعات ایسے رونما ہوئے کہ کربلا دے میدان و چہ ای۔

بعض روایات و چہ اوندا اے ظالم یزیدی پیاس پیاس پکار دے سن پانی خلق توں تھلے نہیں سی اوندا بلک بلک کے ظالم دنیا توں چلے گئے۔ امام پاک رضی اللہ عنہ دی شہادت امام پاک اُتے جیہڑا ظلم کیتا گیا۔ اک ضمیر دی آواز ہندی اے۔

تساں ویکھیا ہوئے گا قتل اک ایسا جرم اے کہ بعض قاتل اپنے ضمیر دی آواز نوں دبا نہیں سکدے تے۔ اخباراں و چہ روز پڑھدے او کہ خود اپنے آپ نوں تھانے پیش کر دیندے نے قاتل جی میں قتل کیتا۔ اقبال جرم ایہہ ضمیر دی آواز ہندی اے ضمیر مطمئن نہیں پٹھن نہیں۔ دنیا تے جیہڑا قاتل طبیعت اُتے جبر کر لے اپنے انجام توں ڈر کے اقبال جرم نہ کرے ہزاراں داستاناں تساں ویکھیاں تے پاگل ہو جاندا۔ ڈراؤیناں خواہاں اوندا یاں نے۔ دیوانے بن کے گلیاں و چہ پئے پھر دے نے ہندے نے اوہ قاتل۔

امام حسین رضی اللہ عنہ دا قتل اک ایسا جرم سی۔ کہ اوہ اوہ قاتل جیہڑے مرتکب سن جرم دے اقرار نہیں پئے کر دے۔ اک دوسرے تے الزام پئے تھو پدے نے۔

چنانچہ تاریخ دسندی اے، جدوں یزید دے دربار و چہ حضرت امام پاک رضی اللہ عنہ داسر مبارک آیا اوس ویلے دربارہ و چہ یزید بھی موجوداے ابن سعد بھی موجوداے۔ ابن زیاد بھی موجوداے شمر ذالجوشن بھی موجوداے۔ ساریاں جرنیلاں دارنگ موجوداے۔ تے میں عرض کیتا سی سب توں پہلاں قتل حسین اُتے نوحہ کیتا۔ سب توں پہلاں ماتم کرن والی یزید دی بیوی ہنداں سی روئی میں سنایا سی تہا نوں اوہنے ماتم کیتا۔ یزید دیاں اکھاں

وچوں بھی اتھر و نکل آئے۔ حضرت زین العابدین موجود نے بی بی زینب موجود نے۔ حضرت شہر بانو موجود نے۔ ننھی سلینہ موجود نے۔ ایدھر قاتلاں دا حلقہ اے۔ یزید تخت اُتے بیٹھا ہویا اے، یزید نے دربار وچہ نگاہ دوڑائی۔ بڑے بڑے افسرتے گورنر بیٹھے نے پر تاریخ دسدی اے جدوں یزید دے سامنے امام پاک رضی اللہ عنہ داسر آیا تے ظالم سنگدل جلاو دنیا دا کتا یزید اوہدی نگاہ جدوں سر حسین اُتے پئی تاریخ شاہد اے ہنداں نے ماتم کیتا تے یزید دیاں اکھاں وچوں بھی آنسو نکل آئے یزید رویا، اک نگاہ دربار ول پاندا۔ اک نگاہ حضرت زین العابدین رضی اللہ عنہ دیاں نگاہواں ول پاندا اے یزید تے جس ویلے مالول طاری ہويا۔ یزید افسوس کر کے کہندا مینوں افسوس اے میرا ایہہ مطلب نہیں سی میں ایہہ نہیں ساں چاہندا کہ حسین شہید کیتے جان۔ ایہہ ابن زیاد نے زیادتی کیتی اے۔ ایہہ کونے دا گورنری۔ ابن زیاد نے تجاوز کیتا اے۔ ابن زیاد نے جس ویلے سنیا۔ اوہنے آکھیا۔ میرا کوئی قصور نہیں ایہہ ابن سعد دا قصور اے جیہڑا کمانڈر انچیف سی۔ ابن سعد نے آکھیا میں قاتل نہیں۔ ایہہ تے جرم شمر ذالجوشن دا اے۔ جیہنے آخری مرتبہ امام حسین رضی اللہ عنہ دی چھاتی اُتے سواری کیتی تے امام پاک داسر مقدس جدا کیتا۔ یزید کہندا ابن زیاد توں قاتل ایں ابن زیاد نے آکھیا ابن سعد توں قاتل اے ابن سعد آکھیا۔ شمر قاتل اے شمر نے نظراں جھکالیاں پراج تاریخ پئی دسدی اے۔ شمر اتوں بھی قاتل ایں ابن سعد توں بھی قاتل ایں۔ ابن زیاد توں بھی قاتل ایں تے یزید توں بھی قاتل ایں۔ ضروری نہیں کہ قتل کرن والا تلوار نال بھی قاتل ہووے اگر ایہہ قانون تسلیم کیتا جائے۔ یزید بھی بری الذمہ اے۔ یزید نے کوئی تیر نہیں چلایا۔ یزید نے کوئی تلوار نہیں ماری۔ یزید میدان جنگ وچہ بھی نہیں آیا۔ یزید نے فرات دا نظارہ بھی نہیں کیتا۔

اوہ تے دمشق اپنے محلاں وچہ بیٹھاسی
 لیکن اچ تاریخ یزید نوں قاتل حسین تصور کردی اے ابن زیاد قاتل حسین
 اے۔ ابن سعد قاتل حسین معلوم ہو یا قتل دے محرکات جہناں دے ایماتے قتل
 کیتا جائے۔ تاریخ انہاں نوں بھی قاتلاں وچہ شمار کردی۔

شمر ذالجوشن دیاں نظراں جھک گیاں۔ زین العابدین کول کھڑے سن
 اکھاں وچوں آنسو نکلے۔ حضرت امام زین العابدین رضی اللہ عنہ نے فرمایا۔ یزید توں بھی
 قاتل نہیں ابن زیاد توں بھی قاتل نہیں ابن سعد توں بھی قاتل نہیں تے شمر توں بھی
 اچ خاموش ایس تے دسو میرے باپ نوں کئے قتل کیتا۔ رد عمل تاریخ نے دسیا۔

تاریخ اٹھا کے دیکھو صرف اک یزید ایسا اے جیہڑا طبعی موت مریا۔ یزید
 طبعی موت مریا ایہہ قتل نہیں کیتا گیا۔ امام پاک دا جیہڑا انتقام باضابطہ طور تے۔
 لشکر دی صورت وچہ لیا گیا۔ ایہہ شہادت امام حسین رضی اللہ عنہ توں تقریباً چار سال بعد
 شہادت توں ایہہ کونے دے وچہ زیر زمین تحریکاں پیاں چل دیاں نے۔ تاریخ
 وچہ اک نام اوندا اے مختار ثقفی دا مختار ثقفی نے قتل حسین رضی اللہ عنہ دا باضابطہ بدلہ لیا۔
 اور میں عرض کراں گا کس طرح اس نے جنگ لڑی۔ کہنوں کہنوں اوہتے ماریا
 کونے دے وچہ زیر زمین مختار ثقفی نے اک تحریک چلائی۔ زیر زمین گھراں وچہ
 جاندا دوستاں نوں ملدا۔ جذبات نوں ابھاردا اور حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ دا مختار
 ثقفی نے انتقام لیا لیکن قریبان جائیے محمد مصطفیٰ ﷺ دے صحابہ کرام رضی اللہ عنہم دی
 شان اتوں صدقے جاواں مکے تے مدینے دیاں باسیاں اتوں عزت والا شہر
 تے عزت والے باسی۔ جس ویلے امام پاک رضی اللہ عنہ دی شہادت دی خبر۔ اڈدی اڈ
 دی مدینے پاک تک پہنچی۔

تاریخ شاہد اے ایہہ زمانہ ٹیلیفون دا دور نہیں۔ ایہہ تار دا دور نہیں ٹیلیسکس

دازمانہ نہیں۔ اخبارات دازمانہ نہیں۔ کمپیوٹر دازمانہ نہیں ریلیاں داور نہیں۔ بستی
 دی خبر بعض اوقات مہینے لگ جاندے نے دوسری بستی وچہ پہنچدیاں۔
 جس ویلے مدینے والیاں نوں پتہ چلیا کہ امام پاک مکیوں گئے سن کونے
 مہمان بن کے گئے سن۔ لیکن کونے والیاں بے وفائی کیتی۔ خانوادہ رسول نوں
 شہید کیتا۔ تاریخ، شاہد اے پورے مکے نے پورے مدینے نے یزید دے خلاف
 علم حق بلند کردتا۔ پورا مکہ شہر اور پورا مدینہ شہر دوہاں شہراں وچہ الگ امیر المومنین
 قائم ہوئے مکہ معظمہ والیاں حضرت عبداللہ بن زبیر دی بیعت کر لئی۔ عبداللہ بن
 زبیر زبیر بن عوام دے صاحبزادے نے۔ اور تاریخ اسلام دانا مورترین اور بہادر
 شخص عبداللہ بن زبیر صحابی رسول مکے والیاں کیتی بیعت عبداللہ بن زبیر دی۔
 تے مدینہ منورہ وچہ مہاجرین بھی نے اور انصاری بھی نے مہاجرین نے
 بیعت کیتی۔ عبداللہ بن مطیع دی تے انصاریاں بیعت کیتی۔ عبداللہ بن حنظلہ رضی اللہ
 گویا تن عبداللہ مکے وچہ عبداللہ بن زبیر اور مدینے وچہ عبداللہ بن مطیع اور عبداللہ
 بن حنظلہ انہاں تہاں دی سرکردگی وچہ یزید دے خلاف علم حق بلند کیتا۔ کہ نو اسہ
 رسول دی شہادت عالم اسلام دے چہرے تے اک طمانچہ اے۔ ایہہ رسول کریم
 ﷺ دے آثار مٹائے گئے نے۔ مکے اور مدینے والیاں نے یزید دی موجودگی
 وچہ اے کونے وچہ کوئی تحریک نہیں سی چلی۔ اے کوئی کوئی انتقام واسطے نہیں
 اٹھیا۔ کیونکہ یزید زندہ اے۔ ابن زیاد زندہ اے۔ ابن سعد زندہ اے۔ اے شہر
 لعین زندہ اے لیکن مکے اور مدینے دی غیرت توں صدقے جاواں کہ یزید دی
 موجودگی وچہ ابن زیاد دی زندگی وچہ مکے تے مدینے دے لوگاں تے یزید دے
 خلاف علم حق بلند کردتا۔

ایہہ دلیل اے صحابہ کرام دی وفاداری دی۔ محمد مصطفیٰ ﷺ دے ٹبر دے

نال صحابہ کرام دی محبت امام حسین دے۔ ٹبر دے نال صحابہ کرام دی وفا امام حسین رضی اللہ عنہ دے خاندان دے نال مکہ مکرمہ اور مدینہ منورہ دونویں شہرا لگ الگ خلیفہ بنا کے یزید دے خلاف نے۔

اور ایہہ بھی تاریخ دا اک سیاہ ترین دوراے۔ یزید نوں جس ویلے ایہہ خبر ملی کہ شہادت امام حسین دار عمل ایہہ ہویا۔ کہ مکے وچہ عبداللہ ابن زبیر امیر المومنین بن گئے نے تے مدینہ وچہ دو شخصیاں دی بیعت ہوئی اے۔ یزید نے فوراً دمشق وچوں اک لشکر روانہ کیتا۔ پہلاں مدینہ منورہ دی چڑھائی واسطے۔ مدینہ منورہ اک لشکر روانہ کیتا۔ تاریخ دا اک سیاہ دوراے۔ مدینہ والیاں نے اہل بیعت دی محبت واسطے سرتے دھن دی قربانی پیش کیتی۔

تاریخاں وچہ اوندا دس ہزار صحابی رسول مدینہ وچہ شہید ہوئے، یزید نے مدینہ منورہ تے جیہڑا اٹیک کیتا ایس شورش نوں دبان دی خاطر تے مدینے والیاں یزید دا جیہڑا مقابلہ کیتا ایس تصادم دے نتیجے وچہ مدینہ منورہ وچہ دس ہزار نبی کریم دے صحابی شہید ہوئے۔

مسلمانوں میں تہاڈے کولون پچھناں۔ تاریخ دی اک حقیقت اے اوہ جیہڑا دس ہزار رسول پاک دا صحابی شہید ہو یا مدینے پاک وچہ کس غرض لئی۔ امام حسین رضی اللہ عنہ دی محبت دی خاطر۔ امام پاک رضی اللہ عنہ دی وفادی خاطر۔ امام پاک رضی اللہ عنہ دے پیار دی خاطر دس ہزار صحابی رسول ﷺ جام شہادت نوٹ کر گئے اور تساں سنیا ہوئے گا۔ کہ تاریخ دا سیاہ ترین ورق کہ یزید دے لشکر نے مدینہ منورہ مسجد نبوی وچہ اپنے گھوڑھے بنھے۔ حضور دی مسجد نوں اصطلیل دی طرح استعمال کیتا۔ اور ظالم ایہدے بعد پھر مکہ معظمہ ول ٹرے۔ مکہ معظمہ وچہ عبداللہ ابن زبیر نے

مدینہ منورہ نون تخت و تاراج کر کے ایہہ لشکر حصین ابن نمیر۔ ایہدی
 قیادت وچہ مکہ معظمہ چلایا، صدقے جاواں نبی پاک دے صحابی عبداللہ زبیر دی
 شجاعت اتوں۔ نبی کریم دے صحابی نے امام حسین دے انتقام دی خاطر حصین
 ابن نمیر دا ڈٹ کے مقابلہ کیتا۔ تاریخ وچہ اوند اے خانہ کعبہ تے سنگباری کیتی
 ایس لشکر نے۔ آتشین ہنڈیاں آتش والیاں کعبے تے سہیاں۔

اور بعض روایات وچہ آندا اے۔ غلاف کعبہ انہاں دی سنگباری نال نذر
 آتش کیتا گیا۔ کعبے دے غلاف نون اگ لگی۔ کعبے دیاں دیواراں ڈھیہ گئیاں۔
 عبداللہ بن زبیر محصور ہو کے حرم پاک وچہ آگے بچے کھچے ساٹھی لیکے خانہ کعبہ وچہ
 موجود۔

اور ایہہ تاریخ وچہ آندا اودھروں یزیدی لشکر نے جس ویلے کعبے تے
 سنگباری کیتی۔ جس ویلے حجر اسود اُتے پھر لگے رکن یمانی تے پتھر لگے، ملتزم
 اُتے پتھر لگے تے غیرت خداوندی نون جوش آیا۔ عین او سے دن یزید دنیا توں
 جہنم دی طرف روانہ ہو گیا۔

یزید دی موت دادن خانہ کعبہ دیاں دیواراں دا ڈھینا یزید دی موت دادن
 ایس اور بعض روایات وچہ آندا اے کہ آسمان توں بجلی طرح کوئی چیزاں پیاں اُتر
 دیاں اور کئی ظالم جیہڑے کعبے تے سنگباری کر رہے سن کوئلے دی طرح خدا تعالیٰ
 نے دنیا توں ای ظلم دا بدلہ دے دتا۔

وقتی طور تے عبداللہ بن زبیر بیچ گئے شہادت توں مکہ معظمہ وچہ آ پدا دور
 اے۔ اودھروں یزید دی موت ہوئی۔ حضرت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ تقریباً تین
 سال اور کچھ مہینے دے بعد یزید طبعی موت مر یا، اور ایہہ اگر زندہ رہندا تے میرا
 ایمان ایس ایہہ بھی قاتلان حسین دے انجام وچہ اوناسی،

لیکن اصل بدلہ تے اوہ وے جہد ا قیامت والے دن خدا تعالیٰ نے
قاتلاں حسین کولوں لیناں ایں۔ اور حضور ﷺ فرماندے نے میرے نال
خدا دا وعدہ اے اک حدیث وچہ اوندا اے خدا تعالیٰ نے فرمایا یا رسول اللہ ﷺ
تیری بیٹی فاطمہ جدوں انصاف دی خاطر اٹھے گی۔ خالق کائنات اوہنوں انصاف
دے گا۔

یزید دی موت دے بعد عجیب تاریخ دا اک ورق اے معاویہ بیٹھا یزید دا
بیٹا اوہدا نام بھی معاویہ سی معاویہ بن یزید۔ معاویہ نوں جناب تخت حکومت سوچیا
گیا۔ اللہ تعالیٰ نے معاویہ دے دل نوں گداز کتیا، تخت حکومت اُتے پہنچیاں ای
جیہڑا معاویہ نے خطبہ دتا، تاریخاں وچہ موجود اے

معاویہ نے آکھیا اے ارکاں سلطنت تساں باپ دے بعد بیٹے نوں تے
بیٹے دے بعد بیٹے تخت دتا اے۔ میں باپ دی وراثت وچہ ایہہ تخت پیا لیناں
واں لیکن دنیا والیو ایہہ تخت جیہڑا مینوں ورثے وچہ ملیا اے۔ ایہدے وچہ مینوں
اہل بیت دے خون دی بو پئی آندی اے۔ ایہہ خونی تخت اے۔ میرے دادے
نے غلطی کیتی میرے باپ نے ظلم کیتا یزید نے ستم کیتا۔ اہل بیت نوں شہید کیتا
اہلبیت دا خون کر کے۔ میرے باپ نے تخت لیا۔ دنیا والیوں میں اعلان کرنا دنیا
دی حکومت فانی اے۔ دنیا دی زندگی فانی اے۔ اج میرا دلوا موجود نہیں اج میرا
باپ موجود نہیں کل میں بھی دنیا وچہ نہیں رہنا ہے میں اعلان کرنا۔ ایہہ خونی تخت
مینوں پسند نہیں میں دست بردار ہندا واں جیہنے جیہنے میری بیعت کیتی اے میں
ایہہ بیعت توڑ کے الوداع کہنا واں مینوں نہیں ضرورت ایس تخت دی۔ ایہہ تخت
اہل بیت دے خون تے بنایا گیا اے۔ معاویہ بن یزید دست بردار ہو گیا۔

تاریخ وچہ آندا۔ اور ایہہ دست برداری دے چالی دن بعد اللہ اللہ کر دا

گوشہ نشین ہو گیا۔ چالی دن بعد معاویہ یزید دا بیٹا بھی مر گیا۔

ایہہ جیہڑا دوراے معاویہ دی موت دے بعد ایہہ خاندان بنو امیہ داسیں کہہ سکدے او تخت خطرے وچہ اے حکومت دیاں چولاں ڈھلیاں ہو گیا جس ویلے معاویہ دست بردار ہو گیا۔

ہن کہنوں بنائے۔ اوہناں رل کے تاریخ شاہد اے مروان نون خلیفہ بنایا۔ بادشاہ بنایا۔ مروان بھی کجھ مہینے حکومت کیتی مروان بھی مر گیا۔ مروان دے بعد تاریخ بنو امیہ دا عظیم ترین بادشاہ عبد الملک بن مروان ایہہ تخت حکومت اُتے بیٹھا۔ جس وقت معاویہ دست بردار ہویا تے دمشق وچہ ساریاں سرگرمیاں تخت ول نیں۔ تے سارے وڈے وڈے جرنیل تے کمانڈر دمشق وچہ نیں۔ ایس وقت وچہ مختار ثقفی کوفے وچہ اٹھیا۔ مختار ثقفی نے ویکھیا موقع غنیمت اے۔ انہاں نون اپنے تخت دی پئی ہوئی اے۔ تے ایس ویلے کوفے دے اُتے کسے دا کنٹرول نہیں راتو پھریا مختار ثقفی کوفے وچہ اور کوفے دے گردا گرد جہناں نال زیر زمین ایہنے کجھ معاہدے کیتے سنا۔ انہاں نون کٹھیاں کر کے دس ہزار دالشر مختار ثقفی نے راتورات تیار کر لیا۔

اوہ کوفہ شہر جیہڑے کوفے والیاں مسلم بن عقیل نون مہمان بلایا سی، اوہ کوفہ جہناں مسلم بن عقیل نون شہید کینا۔ اج حالات ایسے پیدا ہو گئے کہ کوفے وچہ قیادت کوئی نہیں مختار ثقفی نے فائدہ اٹھا کے دس ہزار دے لشکر نال کوفے دی ناقہ بندی کر لئی۔ کوفہ شہر محصور ہو گیا مختار ثقفی نے اپنا دربار لگایا مختار کہن لگا میں جانناواں۔ ایہہ میری حکومت چند دنوں دی اے میں حالات توں فائدہ اٹھا کے کوفے تے کنٹرول کینا اے لیکن میریاں نگاہاں نے جیہڑے ظلم و ستم ویکھے نے میری زندگی دی پہلی اور آخری تمنا ایہہ وے۔ کہ انہاں ظلماں دا بدلہ لیکے

میں دنیا و چوں جاواں اوہنے اک میٹنگ بلائی مختار ثقفی نے اوہنے آکھیا سارے
کوہنے وچہ جاؤ کوہ سارا محصوراے۔ میں کوہنے والیاں نوں سرنڈر کیتا۔

ایس کوہنے وچہ قاتلاں حسین بھی نہیں۔ ایس کوہنے وچہ اوہ لوگ بھی نے
جیہڑے مسلم بن عقیل دے سردی تلاش وچہ پھر دے سن ایس شہر وچہ اوہ لوگ
موجود نے جہناں ابن زیاد نوں راضی کر کے تے مسلم بن عقیل نوں در بدر کیتا، اوہ
لوگ موجود نے جہناں نہتے سیدزادیاں نوں شہید کیتا۔ وقت تھوڑا اے جتنے جتنے
قاتلاں حسین ملدے نے گرفتار کر کے میرے دربار لیاؤ، ایہہ ہنگامی حکم ملیاں
مختار نوں اوہدھر تخت دی پئی اے مروان نوں خلیفہ پئے بناندے نے۔ سارے
جرنیل دمشق وچہ اکٹھے نے ایدھر مختار ثقفی نے میدان ویہلا ویکھیا کوہنے دا
محاصرہ کیتا مسلمانو میں قرآن دی جیہڑی آیت تلاوت کیتی سی اللہ نے فرمایا
لعنہم اللہ فی الدنيا والآخرة۔

جہناں نبی کریم ﷺ دا دل دکھایا۔ جہناں امام پاک نوں شہید کیتا۔ اج
دنیا وچہ اوہناں نوں بدلہ پیا ملدا۔

اے تاریخ دسدی اے۔ ہتھاں وچہ بیڑیاں نے کڑیاں تے پیراں وچہ
بیڑیاں نے اوہ ظالم شمیر لعین جیہڑا میرے امام دے سینے تے بیٹھاسی۔ جہنے امام
حسین نوں شہید کیتا، دنیا دا کتا کوہنے وچہ سی مختار ثقفی دے میر کاریاں نے مختار
ثقفی دے سپاہیاں نے شمرونوں بھی گرفتار کیتا ابن سعد نوں بھی گرفتار کیتا خولی نوں
بھی گرفتار کیتا ایہدے علاوہ جتنے جتنے قاتلاں حسین ملے ساریاں نوں گرفتار
کر کے تے جناب دربار وچہ پیش کیتا گیا مختار ثقفی دا ہنگامی دربار لگا شمر ذوالجوش
اور ابن سعد کمانڈرا انچیف جیہڑا کربلا دا کمانڈر سی۔ اج مختار ثقفی دے سامنے
گرفتار اے مختار ثقفی نے آکھیا سپاہیو۔ جیہڑے وڈے وڈے قاتلاں حسین نے

میرا آرڈر اے انہاں دیاں عورتاں نوں بھی نہیں چھڈنا۔ ایہناں دے بچیاں نوں بھی لیکے آوانہاں دیا عورتاں نوں بھی لیکے آؤ۔ ابن سعد دے بچے بھی آئے شمر ذوالجوشن دے بچے بھی آئے خولی دا ٹبر بھی آیا۔ تے سارے داسارا ٹبر گرفتار ہو کے اج مختار ثقفی دی عدالت وچ کھلوتا ہو یا اے۔ کڈی جلدی خدا تعالیٰ پیا انتقام لیندا۔ اے یارو تن سال تے کچھ مہینے گذرے نے یزید دی اودھروں موت ہوئی۔ اودھروں مختار ثقفی دا خدا تعالیٰ نے دالایا۔ اک متنازعہ شخصیت اے میں تہاڈیاں ذہناں نوں الجھانا نہیں چاہندا کہ مختار ثقفی کون سی تاریخ نے متضاد واقعات ایہدے بارے وچ لکھے نے کچھ لوکاں نے لکھیا مختار ثقفی نوں ذاتی عناد سی ابن زیاد نال حکومت دی دشمنی سی۔ اور ایہہ کوفے داسر کردہ شخص سی سیاسی لیڈر سی تے مختار ثقفی تے ابن زیاد نے زیادتیاں کتیاں سن۔ تے مختار نے ویکھیا موقع غنیمت اے قتل حسین نوں بناو بہانہ دنیا نال لگے گی ایس رنگ وچہ آکے بدلہ لے لئو سانوں ایہدے نال بحث نہیں بھانویں اوہنے ذاتی بدلہ لیا، پہخالق کائنات دی لاشی کنی بے آواز اے تے اک شخص نوں خدا تعالیٰ نے قیادت دے کے قاتلین حسین اج مختار ثقفی دے دربار وچ بیٹھے نے۔

اک روایت وچہ آندا جیہڑے وڈے وڈے سن شمر ذوالجوشن اور ابن سعد جیہڑا کمانڈر سی کربلا دا خولی انہاں تیناں نوں تے انہاں دے سارے ٹبر نوں مختار ثقفی نے اک کمرے وچ بند کردتا۔ بعض روایتاں وچہ آندا تین دن تے ترائے راتاں بند رکھیا۔ پین واسطے پانی بھی نہیں دتا کھان واسطے روٹی بھی نہیں دتی مختار نے آکھیا بدلہ لینا کربلا دا۔ بدلہ تاں پورا ہندا ہے علی اصغر دی پیاسی دی طرح انہاں نوں بھی پیاس دی جائے اج انہاں نوں سکینہ دی پیاس یاد آوے اج امام حسین دیاں در خواستاں یاد آون۔ بند کردتا کمریاں وچہ

اک روایت وچہ آنداست دن تے ست راتاں بند رکھیا۔ انہاں نوں بند
 کردتا۔ جیہڑے دوسرے چھوٹے چھوٹے غدار سن مختار نے تلواراں دے کے
 فوج نوں آرڈر دے دتا کہ جہدے تے ذرا بھی شبہ پیندا اے۔ ایہہ شخص ذرا بھی
 یزید دا حامی اے میری طرفوں عام اجازت اے قتل عام کرو۔ اوہ کوفہ شہر جیہڑے
 تلواراں لیکے مسلم بن عقیل داسر پئے لبھدے سن۔ اج قدرت دا انتقام اوہ لوگ
 ظالم اپنیاں جاناں بچا کے اج چھپدے پئے نے

تاریخ وچہ اوندا اے اک دن تے اک رات دے وچہ کوفہ شہر دے اندر
 جہدے جہدے اُتے شبہ پیا۔ کہ ایہہ قاتلین حسین وچوں ایں۔ یا ایہہ کربلا دے
 لشکر وچہ گیا سی۔ یا ایہہ یزیدی جماعت کردار ہیا اے چالی ہزار ظالماں نوں قتل کیتا
 گیا۔ مختار ثقفی نے چالی ہزار یزیدی۔ جیہڑے قاتلین حسین سن جیہڑے یزید نال
 تعاون کردے سن۔ جہناں ابن زیاد نال تعاون کیتا، جہناں ابن سعد نال تعاون
 کیتا۔ اک دن تے اک رات دے اندر اللہ تعالیٰ نے چالی ہزار یزیدیاں نوں
 جہنم رسید کردتا جس ویلے ٹھنڈا آگئی مختار دے دل وچہ کہ ہن تے لبھھاں بھی کوئی
 نہیں لبھدا اپنا جہدے جہدے تے شبہ سی کہ کربلا وچہ ایہہ شامل سن قتل حسین وچہ مر
 گئے نے تے مختار ثقفی نے آکھیا ہن وڈیاں دی واری اے جنیاں ظالماں نے
 آخری وقت امام حسین دے گرد حلقہ بنایا سی۔ گھوڑیوں ڈگے تے رنگ بنا کے
 جیہڑے کھلوتے سن۔ مختار نے دربار لا کے باقی ماندے کوفے دے جیہڑے معزز
 لوگ سن۔ محبت اہل بیت دربار وچہ بلایا مختار ثقفی دی کچھری لگی۔ مختار ثقفی نے
 آنکھیاں ساریاں تون پہلاں یزیدی فوج دا کمانڈر انچیف ابن سعد دربار وچہ پیش
 کیتا جائے۔ ابن سعد نوں بلاوا ابن سعد دی بیوی بچیاں نوں بلاوا پورا ٹبر ابن سعد دا
 میری کچھری وچہ حاضر کیتا جائے۔ مختار ثقفی کرسی تے بیٹھا اے۔ مہمان اہل بیت

موجود نے ابن سعد بڑا مسکین بن کے آیا۔ ابن سعد کتب و کتب دا آیا۔ تاریخ
وچہ آندا سامنے کھڑا ابن سعد اور ابن سعد نوں آکے مختار ثقفی نے آکھیا ابن سعد کوئی
خواہش ہے ای تے بیان کر مختار ثقفی نے کہیا ابن سعد کوئی تمنا کوئی خواہش ست
دن تے ست راتاں پیاں کمرے وچہ ڈکھیا ہو یا سی۔ اور بعض روایات وچہ تن دن
تے تن راتاں شدت دی پیاس اے ابن سعد نے آکھیا اے مختار میرے کولوں
تیرے نال گل بھی نہیں ہندی۔ مینوں سخت پیاس اے۔ میری خواہش اے سب
توں پہلاں مینوں پلانی دا گلاس پیش کیتا جائے مختار ایہو ای لفظ سننا چاہندا سی مختار
ثقفی نوں جوش آیا مختار ثقفی نے آکھیاں ظالماں اج پانی دی اپیل پیا کرناں ایں
ایہہ مینوں دس کربلا دے میدان وچہ امام حسین جدوں دنیا توں گئے سن۔ جدوں
علی اصغر گئے سن جدوں علی اکبر گئے سن ظالما دس اونہاں نوں پانی پلایا سائی، دس
ابن سعد کیا میرے امام نے ننھے علی اصغر نوں چھولی وچہ چک کے اپیل نہیں سی
کیتی۔ پتر دی خاطر میرے امام نے پانی نہیں سی منگیا۔ ننھی سیکنہ دی خاطر اپیل
نہیں سی کیتی۔ بول ظالم خاموش کیوں اے۔ جے کربلا وچہ میرے امام نوں پانی
پیا یا سا ای اج میرے کولوں بھی پی لے ظالما میں تینوں دسیا اے قید وچہ رکھ کے
توں کربلا وچہ جیہڑے اہل بیت تے ظلم کیتے نے پیاس دا امتحان پیا یا سائی۔ پیاس
دی ایہہ قدر ہندی اے سب توں پہلاں مختار نے آکھیا ابن سعد دا بچہ بے ہوش کیتا
جائے بعض روایتاں وچہ آندا۔ دو بچے سن ایہدے بعض وچہ آندا اک بچہ سی
ایہند ابانغ نہیں سی پیش کیتا گیا اگوں ابن سعد کہن لگا مختار میرا دنیا توں نام و نشان
نہ مٹا میں مجرم آں اقرار کرنا قتل حسین دا لیکن میرے پتر نوں کجھ نہ آکھ لہنوں
معاف کدے۔ ایہو گل سننی سی مختار ثقفی نے مختار نے آکھیا ظالما تہاڈے مجرم حسین
سن کربلا وچہ علی اصغر نے کی جرم کیتا سی علی اکبر دا کی جرم سی عون و محمد دا کی جرم سی

ظالماتساں اہل بیت دے ٹبرنوں معاف نہ کیتا ارج مختار ثقفی دی تلوار تیرے ٹبرنوں معاف نہیں کرے گی۔ مروایا پہلے اوہدے بچیاں نون اوہدے گھر والیاں نون عزیزاں نون۔

اور تاریخ وچہ اوہدا جس والے ابن سعد دی واری آئی مختار نے آکھیا ایہوں تیز تلوار نال نہیں مارنا میرے انتقام دی اگ تاں بچھے گی ایہدے پہلے ہتھ قلم کرو تیز دھار آلہ استعمال نہ کرو روایات وچہ آندا کھنڈی چھڑی طرح اوہ تلوار ایہناں منگوائی جس ویلے ابن سعد دے ہتھ قلم ہون لگے ناں ابن سعد کہندا مختار انج نہ کر مارنا ای تے میری گردن جدا کر دے۔ مختار ثقفی نے آکھیا ظالماتیرے ہتھ تاں قلم پیا کرنا۔ کربلا وچہ عباس دے کٹے گئے سن۔ ارج میں تمام بدلے گن گن کے لینے نے حضرت عباس دے بازو قلم ہوئے تیرے بازو قلم ہوں گے۔ مختار ثقفی نے ہتھ کٹے بازو کٹے ابن سعد دے پیر کٹے ابن سعد وانک کیٹا۔ اور ایہہ عرباں دی اک روایت سی انتقام لیندے سن تے نک ضرور کٹ دے سن۔ رسوا کرن دی خاطر ابن سعد وانک قلم کٹیا کن قلم کیتے ہتھ قلم کیتے اک گوشت دا لوٹھڑا ابن سعد رہ گیا تے مختار نے آکھیا ابن سعد نون ارجے ماریوناں۔ ایس گوشت دے لوٹھڑے نون اوس جامع مسجد دے دروازے لے ٹنگ دیوے جتھے مسلم بن عقیل جماعتاں کراندے سن۔ اوہ جامع مسجد جس مسجد دے وچہ حضرت مسلم بن عقیل آخری جماعت کرا کے نئے سن۔ زندگی بچان دی خاطر۔ اوس چوک وچہ ابن سعد نون ٹنگیا جائے۔ اور پورے کوفے وچہ منادی کروں اللہ تعالیٰ دے انتقام دی تلوار چلی اے قاتلان حسین دی شکل و صورت دیکھو۔ ابن سعد بھی ٹنگیا گیا اور تاریخ وچہ آندا اے۔ خولی نون بھی انج ماریا۔ شمر ذوالجوشن دی جس ویلے واری آئی ایہہ اوہ دنیا دا کتا انسان سی۔ جیہنے آخری لمحات امام حسین رضی اللہ عنہ دی چھاتی تے سواری

کیتی سی شمر ذوالجوشن حضرت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دے سینے تے چڑھیا سی۔
 حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ نے کہیا سی شمر اپنا گریبان کھول کے دس ایسے گریبان
 کھولیا سی تے پھلبہری دے نشان سی امام پاک نے زمین توں ای فرمایا سی
 صدق جدی یا رسول اللہ میرے نانا جان تیاں سچ فرمایا ایہو میرا قاتل اے شمر دی
 جس وقت واری آئی تاریخ وچہ آندے مختار ثقفی بڑی بیست اور جلال نال انتقام
 بن کے بیٹھا سی بڑے وقار نال کرسی توں تھلے اتریا تے سپاہیاں نوں کہندا
 ایہدے دست و بازو بندھ کے ایسہوں زمین تے لٹاؤ۔ شمر نوں زمین تے لٹایا۔
 اور مختار ثقفی اوہدی چھاتی تے سوار ہو گیا۔ اچھا بھی بعض روایتاں وچہ آندے مختار
 ثقفی بڑا عظیم الجسہ سی بے ڈول جیہا جسم بڑا وزنی وزن بہت زیادہ سی۔ اور عجیب
 اوہدی شکل و صورت سی ایس نے ایہدی چھاتی تے بیٹھ کے چونکہ انتقام سی۔
 پورے زور نال دبایا جس ویلے شمر نوں تے شمر کہندا مختار تلوار نال میرا سر قلم
 کر لے مینوں ایہہ اذیت نہ دے مختار ثقفی اتوں روکے آکھن لگا ظالما میں دل
 دی حسرت پیا کڈھنا میدان کر بلا وچہ توں امام عالی مقام رضی اللہ عنہ دے سینے تے
 بیٹھا سیں۔ اوہ بدلہ لینا واں ایس ظالم نوں بھی ماریا

انہاں دیاں لاشاں نوں کوفے شہر وچہ پھرایا۔ اور چوکاں وچہ لٹکایا اللہ
 تعالیٰ دی الٹھی بے آواز اے چالی ہزار کوفی کوفے وچہ مرے یزیدی اور جیہڑا نبی
 پاک ﷺ نے حدیث وچہ اک لکھ چالی ہزار دالشلر دسیا سی۔ تاریخ دسیدی اے
 خدا نے اوہ بھی پورا کیتا۔ ایہدے بعد جس ویلے عبد الملک بن مروان بیٹھا۔
 یزید دے بعد معاویہ معاویہ دے بعد مروان مروان دے بعد اوہدا بیٹا عبد الملک
 عبد الملک بڑا زریک سی دانا سی اور حکومت کرنا جاندا سی۔ اوہنے ابن زیاد دی
 سرکردگی وچہ اک لشکر توڑیا کہ عبد اللہ بن زبیر دی جا کے سرکوبی کر مکہ وچہ جہاں

خلافت دا اعلان کیتا اے جے ابن زیاد موصل شہر وچہ سی اے مکے نہیں سی پہنچاتے
تاریخ وچہ آندا۔ مختار ثقفی نے جس ویلے ایہہ جائزہ لیا سارے قاتل حسین کیفر
کردار تک پہنچ چکے نے صرف ابن زیاد باقی اے اوہ ابن زیاد جیہڑا گورنر بن کے
کوئے آیا سی۔ 30 ہزار دالشکر ابن زیاد دیا۔ بعض روایات وچہ آندا پندرہ ہزار د
الشکر مختار ثقفی داسی۔ مختار ثقفی پندرہ ہزار دالشکر لیکے آیا۔ موصل شہر وچہ انہاں دی
مگر ہوئی۔ اے ابن زیاد شہر موصل وچہ اے ابن زیاد نے ایہہ اراہتہ روکیا۔
ایہناں دوہاں دی لڑائی ہوئی۔ اللہ تعالیٰ دا قہر اور غضب بنیا سی مختار ثقفی اور خدا
تعالیٰ نے انتقام لیناں سی قصہ مختصر اے کہ ترہہ ہزار داحاصرہ کیتا مختار ثقفی بعد
روایات وچہ اے۔ ترہہ ہزار وچوں اک بچ کے نہ جان دتا، تمام داتمام لشکر مختار
ثقفی دا انتقام دا نشانہ بنیا۔ ابن زیاد داسر قلم ہو کے مختار دے سامنے آیا۔ اوہ ابن
زیاد جیہڑا بڑے دبدے نال کوئے آیا سی۔ سیر کٹیا۔ جس ویلے مختار تھی کول پہنچا
مختار تھی نے کہیا۔ جلدی کرو کوئے چلو میں ایس سردی کوئے وچہ نمائش کرائی۔
ابن زیاد داسیر لے کے آیا جس طرح ابن زیاد نے امام حسین دے سردی نمائش
کرائی سی کوئے وچہ کر بلا دے بعد۔ ابن زیاد نے سر حسین دی نمائش کرائی سی۔
مختار ثقفی نے کہا او سے طرح جلوس کڈھو۔ ایہہ بے سرنوں نیزے تے ٹنگو۔
جہڑیاں جہڑیاں گلیاں وچہ میرا حسین گزریا سی۔ ایس سرنوں انہاں گلیاں وچہ
گزارو۔ تمام کوئے وچہ ابن زیاد دے سردار مظاہرہ کرایا گیا۔ اور مختار دے دربار
وچہ جس ویلے ایہہ سر آیا۔ اتھے اک عجیب روایت تاریخاں وچہ مندی اے۔
میرا تے ایمان اے حق ہوئے گی۔ جس خدا نے اک بھی قاتل حسین نوں زندہ
نہیں رہن دیتا۔ اور اتنا بڑا انتقال اللہ نے لیا۔ روایت ایہہ اوندی اے۔ سامنے
سراپنے رکھیا۔ مختار نے۔ ابن زیاد داور سرنال گلاں کردا مختار انتقال دیاں۔ تے

ظالماں کل توں میرا امام دے سردی نمائش کیتی تھی۔ اج میں تیری نمائش پیا کر
 ناں۔ تے اوہ دربار دے لے کہندے نے مختار تھی سر نال گاں پیا کردا سی تے اوس
 دربار دے اک کوئے وچوں اک زہر یلاناگ نکلیا۔ اک زہر یلاسپ نکلیا۔ اوہ
 ویکھدیاں ویکھدیاں مختار تھی دے قریب آیا۔ اوسنے اپنی ھپن کھلاری اور ابن
 زیاد دے منہ دے رستے۔ ابن زیاد دے سردے اندر داخل ہو گیا۔ خدا تعالیٰ نے
 قرآن کریم وچہ بجا فرمایا۔ خیر الدنیا و الآخرة۔

جہڑے لوگ دین نوں برباد کردے نے صرف دنیا بنان دی خاطر۔ کدی
 کدی اللہ انہاں دی دنیا بھی برباد کردیندا اے۔ اللہ تعالیٰ اہل بیت دی محبت
 ساڈیاں دلاں وچہ رکھے۔ صحابہ دی غلامی نصیب کرے۔

و آخر دعونا الحمد لله رب العالمین
 پریشانیاں مالکا دور کرے تیری شان ذی شان دا واسطہ ای
 انگل نال جس جن دوکھن کیتا اوس ماہ تابان دا واسطہ ای
 آخر بار جو دتی بلال سہی تینوں اوس آذان دا واسطہ ای
 جتھے اکبر تے اصغر دا خون ڈھلا اوس کربل میدان دا واسطہ ای
 نیزے اتے سی جتھے قرآن پڑھیا اوس ناطق قرآن دا واسطہ ای
 جتھے اک اتوں دتے وار تھی اوہدے کامل ایمان دا واسطہ ای
 تھی ریت تے پڑھدا جو رہیا کلمہ اوہدے کلمہ شان دا واسطہ ای
 جتھے قاتل نوں شربت پلا دتا اوس شاہ مروان دا واسطہ ای
 ناؤ تے بٹھایا غلام جتھے تینوں اوس سلطان دا واسطہ ای
 چٹھی نال چلایا سی نیز جتھے اوہدے شاہی فرمان دا واسطہ ای
 لامکان تے جہڑا مہمان سڈیا اوہدے اون تے جان دا واسطہ ای
 حل صائم غریب دی کر مشکل کملی واسے مہمان دا واسطہ ای

لاڑاجی سرد

کرپلن وچہ لاڑاجی سرد و اسلام تے کرا احسان گیا
قرآن دی عظمت دی خاطر پڑھ نیرے تے قرآن گیا
بچپال علی دے جانی دا احسان ہے کل مخلوق اتے
سب کچھ لٹوا کے اُمرت دی کر بخشش دا سامان گیا
فاسق پے پتھ وچہ پتھ دنیا نہیں شیوہ غازی مرواں دا
ایہہ خطبہ سید سوہنے دا کل منبراں دی بن جان گیا
جدوں وقت از مائش دا آجائے سروے کے بار منالے
اس گل دا جایا زہرا واکر بل وچہ کرا اعلان گیا
جدوں ویکھیا والد گل لے اصغر نون گو ارہ نہ ہو یا
شبیر توں پہلا ہتھاں وچہ معصوم سی ہو قربان گیا
اسلام دے ویری مٹ گئے پور سیدراج دی زندہ لے
اوہ لال مدینے والے داسرے کے جت میدان گیا
ایہہ جو آباد مسیناں نیں دن راتیں ملدیاں بانگیاں نیں
ہے صدقہ ناصر اوسے و اجیہڑی سیدھے کے اذان گیا

ذرا خیمیاں دے اندر مصطفیٰ کی آل نونوں کو دیکھو

اے یزید دے کفر والحادیوں چھپاؤن والیو! تے یزید کی صفائی دی گواہی دیوں
والیو تے بغض حسین رضی اللہ عنہ وچہ یزید دے دامن نونوں اپنے باطل عقیدے
دے پیش نظر ہر قسم دی آلائشاں تونوں پاک و صاف دیکھن والیو!
ذرا کونے دے بازاراں وچہ حضرت مسلم بن عقیل رضی اللہ عنہ تے اوہناں
دے دو یتیم بچیاں دی لاشاں نونوں تڑپدیاں ہو یاں دیکھو!

کر بلا دے تپدے ہوئے ریگستان وچہ حضرت سیدہ زینب رضی اللہ عنہا دے
جگر پارے عون و محمد رضی اللہ عنہما دے سراں نونوں تن تونوں جدا ہوندیاں وی دیکھو
تے پھر ظلم دی تلوار نال حضرت عباس رضی اللہ عنہ دے بازوئے شہزور قلم
ہوندے ہوئے دیکھو

تے پھر ستم دی تلوار نال شہزادہ قاسم رضی اللہ عنہ دا گلہ پاک وی کٹا ہویا وی
دیکھو! تے پھر جفا دی تیغ نال شبیبہ مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دی لاش تے
یزید دے ظالم گھوڑے دوڑ دے ہوئے دیکھو۔

تے شمر لعین دا خنجر بوسہ گاہ رسول صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم تے چلدا وی دیکھو! تے
پھر ثانی زہرا رضی اللہ عنہا دے مقدس خیمیاں نونوں جلد اہویا وی دیکھو

ذرا خیموں کے اندر مصطفیٰ کی آل کو دیکھو

جگر والو ذرا اس مرتضیٰ کے لال کو دیکھو

مقید ہے نبی کے سارے گھر کی آبرو اس میں

تڑپتا ہے زمیں پر شیر یزداں کا لہو اس میں
 دیکھو سامنے میزان کے اندر خیمہ نوری
 جسے گھیرے پڑی ہے یاس و حسرت اور مجبوری
 بلا کی دھوپ کا غلبہ ہے ریگستان کے اندر
 لگے ہیں آج خیمے بے شجر میدان کے اندر
 چرندے ہانپ اٹھے ہیں کچھ ایسی تیز گرمی سے
 پرندے کانپ اٹھے ہیں قیامت خیز گرمی ہے
 کھڑا ہے وسط خیمہ میں شجاعت کی چٹان بن کر
 نصب ہے پائے عظمت دین قیم کا نشان بن کر
 پڑا ہے سامنے بے سدھ فقط چھ ماہ کا بچہ
 یہ بچہ ہے اسی انسانِ حق آگاہ کا بچہ
 لیے بیٹھی ہے اسی کو عفت الاسلام پہلو میں
 کہ دل آرام کر لے دو گھڑی آرام پہلو میں
 مگر کس بلک اٹھا ہے دیکھو پیاس کے مارے
 ادھر ممتا تڑپ اٹھی و فور یاس کے مارے
 مگر دیکھو علی کا لال اس میدان پہ بھاری ہے
 لب تسلیم سے اب تک وفا کا ورد جاری ہے
 چھپی ہے آج تک غافل حیا حق و صداقت کی
 ارے او! کم نظر وہ دیکھ مشعل دین فطرت کی

اور پھر

عابد بیمار دے پیراں دیاں بیڑیاں دی جھنکار وی سنو!۔۔۔ باپ دی جدائی
 وچہ روون والی سکیڑہ دی فریاد وی سنو! تے اپنے بھائی دی مقدس لاش نوں
 جھولی وچہ لے کے سیدہ زینب رضی اللہ عنہا دی آہ و فغاں نوں وی سنو۔۔۔
 تے پھر۔۔۔ یزید دی صفائی دے گواہ بنو!۔۔۔ پھر۔۔۔ اس زانی تے شرابی
 نوں امیر المؤمنین آکھو۔۔۔ اور پھر۔۔۔ اس دے کفر و الحاد نوں چھپا کے
 اس دے مسلمان ہون دا اعلان کرو!

کون یزید۔۔۔ اسلام دی مقدس پیشانی تے اک بد نما داغ۔۔۔ دین دی
 پاک چاورتے اک سیاہ دھبہ۔۔۔ تے مذہب دے نورانی متھے تے اک
 کلینک دا ٹیکہ۔

کون یزید: جہنہ خلافت اسلامیہ دی بجائے شخصی حکومت دی بنیاد رکھی۔ جہنہ
 امانت الہیہ وچ خیانت کیتی تے جہنہ اپنے باپ دی وصیت نوں بھلا کے خلفائے
 راشدین دے ہر نقش حق پرستی نوں ستا دتا۔ یزید نوں حضرت امام حسین رضی اللہ
 عنہ دے مقابلے وچ کھڑا کرنا ہی دین دی توہین ہے تے اسلام نال جنگ ہے۔
 اس واسطے کہ: یزید پیکر گمراہی تے ضلالت۔۔۔ تے حسین مجسمہ حق و ہدایت
 یزید دنیا دا بدست۔۔۔ تے۔۔۔ حسین دین وچہ سرمست۔۔۔ یزید بجمہ
 کفر و طغیان۔۔۔ تے۔۔۔ حسین پیکر دین و ایمان۔۔۔ یزید فسق و فجور
 وچہ مبتلا۔۔۔ تے۔۔۔ حسین سراپا تسلیم و رضا۔۔۔ یزید ظلم دی جیتی جاگدی
 تصویر۔۔۔ تے۔۔۔ حسین اخلاق محمدی دی زندہ تفسیر۔۔۔ یزید اسلام وچہ
 اک نفس شریر۔۔۔ تے۔۔۔ حسین وارث چادرِ تطہیر۔۔۔ تو پھر۔۔۔ ع

چہ نسبت خاک را بعالم پاک

کون یزید؟۔۔۔ اسلام دی مقدس پیشانی تے اک بد نما داغ۔۔۔ دین دی پاک تے سفید چادر تے اک دھبہ۔۔۔ تے مذہب دے نورانی متھے تے اک کلنک دا ٹیکہ۔

کون یزید؟۔۔۔ فاسق تے فاجر۔۔۔ زانی تے شرابی تے عیاش تے بد معاش۔۔۔ جہنہ خلافت اسلامیہ نوں برباد کر کے شخصی حکومت دی بنیاد رکھی۔۔۔ جہنہ امانت الہیہ وچہ خیانت کر کے شریعت مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دی حداں نوں توڑیا۔۔۔ تے جہنہ اپنے باپ (پیو) حضرت امیر معاویہ رضی اللہ عنہ دی وصیت نوں ٹھکرا کے خلفاء راشدین دی حق پرستی تے ہر نقش نوں مٹا کے عیاشی تے فحاشی نوں اپنی زندگی دا مقصد بنا لیا۔

کون یزید؟۔۔۔ اک ظالم تے جابر انسان جو اپنی آمرانہ بادشاہت تے شخصی حکومت نوں قائم رکھن دی خاطر خلافت اسلامیہ تیاپا نجا کرن والا۔ امانت الہیہ نوں نیست و نابود کرن والا۔ خاندان نبوت تے پانی بند کر کے معصوم علی اصغر دے گلے تے تیر چلاون والا۔

شہزادہ علی اکبر رضی اللہ عنہ دی لاش تے گھوڑے دوڑا کے بے حرمتی کرن والا۔ سیدہ زینب رضی اللہ عنہا دے جگر گوشے عون و محمد نوں شہید ہونی ریت تے خاک و خون وچہ تڑپان والا۔

کون یزید؟ کثافت تے جہالت دا اوہ پیکر ظلم دا بانی۔ شقی ازلی! کینہ تند خو غول بیابانی سمیٹ کے ساری دنیا دی نحوست اس وچہ آئی سی کہ شیطان لعین نے خود یزیدی شکل پائی سی

اوہ بد کردار، بد اعمال، ناہنجار، دیوانہ نشاط و عیش دا پتلا، غم عقشی توں بیگانہ

جتھے ہر وقت نسوانی حیانیلام ہوندی سی جتھے ہراک برائی بے محابا عام ہوندی سی
جتھے پھوپھی وی حرمت سی نہ حالہ دی قدر دانی سوتلی ماواں تک وی جا پڑا
دست ہوس رانی، اوہ ظالم اتنا شرابی سی اکثر ایہہ پڑھدار ہندا سی

فان حرمت یوما علی دین احمد

فخذھا علی دین مسیح ابن مریم

(الصواعق المحرقة ص ۱۳۲، المحدث بن حجر الہیثمی المکی المالکی)

اگر دین احمد وچہ شراب حرام ہے تو عیسائی بن کے پی جا۔

ایہہ جے۔ اہناں خارجی نجدی، مولویاں والا ڈلا خلیفہ، جنھوں عیسائی بننا تو
منظور اے لیکن شراب چھڈنی بالکل منظور نہیں۔

(تاریخ الخلفاء ص ۱۳۶، حضرت نوفل رضی اللہ عنہ فرماندے نے کہ میں اک
دن حضرت عمر بن عبدالعزیز رحمۃ اللہ علیہ دے کول بیٹھا ساں اک شخص نے
یزید دا ذکر کر دیا ہو یاں یزیدیاں نوں امیر المؤمنین کہہ دتا۔ تو حضرت عمر بن
عبدالعزیز رحمۃ اللہ علیہ نے سخت ناراض ہو کے اس شخص نوں فرمایا:
تقول امیر المؤمنین اوائے بد نصیبیا تو یزید نوں امیر المؤمنین کہنا ایں۔

اس شخص نے اکہیا۔۔۔ ہاں وَأَمْرٌ بِهِ عَشْرِينَ سَوْطًا

آپ نے جلاد نوں بلایا تے فرمایا اس بد بخت نوں ویہہ (۲۰) کوڑے مار۔
کیونکہ ایہہ یزید پلید نوں امیر المؤمنین کہند اے۔ اس دے اس جرم تے اس
نوں کوڑے لگائے جان پھر جلاد نے اس نوں ویہہ (۲۰) کوڑے لگائے۔

(تاریخ الخلفاء ص ۲۰۹، صواعق محرقة ص ۳۱، آل رسول دوئم ص: ۲۳۲،

تہذیب التہذیب جلد ۱۱، صفحہ: ۳۲۱)

کاش آج اسلامی جمہوریہ پاکستان وچہ وی کوئی عمر بن عبدالعزیز یا اس دا غلام
ہونداتے پھر اس دے ہتھ وچہ کوڑا ہونداتے انہاں نجدیاں خارجیاں دے جسم
ہوندے چلو پاکستان وچہ عمر بن عبدالعزیز نہ ہی مگر ایہہ حکومت اسلامی جمہوریہ
تو ہے۔ اک دینی ریاست تو ہے۔ اک مذہبی مملکت تو ہے تے اس دے
حکمران مسلمان تو ہین۔

سید المرسلین صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم دے اُمتی تو ہین مہبانِ اہلبیت تو ہین تو پھر سمجھ
نہیں آندی کہ ایہہ سب کجھ ہوندیاں ہو یاں وی پاکستان دی اک اسلامی
ریاست وچہ حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ دے مقابلے وچہ یزید پلیدنوں
امیر المؤمنین تے خلیفہ برحق لکھن تے کہن والیاں نوں سزا کیوں نہیں دتی
جاندی۔ کتنے افسوس دی گل اے۔ جنتی جواناں دے سردارنوں فسادِ باغی
(نعوذ باللہ) کہیا جا رہیا اے تے شرابی، زانی، بے نمازی بد کردار آل نبی
دے دشمن نوں بخشیا ہو یا تے جنتی کہیا جا رہیا ہے۔ پھر اسین کیوں نہ کہیے کہ
جیہڑا امام حسین تو سردار اے اوہنوں بے ایمان نہ آکھاں تے کی آکھاں
لکھے باغی میرے مرشدنوں اوہنوں شیطان نہ آکھاں تے کی آکھاں
رکھے بغض حسین دے نال جیہڑا اوہنوں حیوان نہ آکھاں تے کی آکھاں
ممتاز حسین نوں عاشقاں صادقان داسردار نہ آکھاں تے کی آکھاں
حضرات محترم۔ ایہہ حقیقت پوری طرح واضح ہے کہ میدانِ کربلا وچہ اہلبیت
اطہارتے خاندانِ نبوت دے شہزادیاں تے جو ظلم و ستم ہو یا اور اوہ سارا یزید دے
حکم نال ہو یا

یاد کھو! یزیدوں جنتی کہن والے قیامت دے دن یزید دے نال ہون گے حضرت
امام حسین رضی اللہ عنہ نون حق تے کہن والے تے اوہناں دے حق وچہ نعرے
لگان والے قیامت دے دن آقا حسین رضی اللہ عنہ دے نال ہون گے۔

یزیدی ظالماں نے ۱۰ محرم ۶۰ھ جمعہ دے دن کربلا وچہ انتہائی بے دردی نال
خون بہایا لیکن مسلمانوں کربلا دی زمیں دا ذرہ ذرہ قیامت تک ایہہ پکارواتے
اعلان کردار ہے گا کہ

نہ یزید کا وہ ستم رہا نہ زیاد کی وہ جفا رہی

رہا تو نام حسین کا جسے زندہ رکھتی ہے کربلا

جو اہلبیت کا دشمن شدید ہوتا ہے کسی بھی دور میں ہو یزید ہوتا ہے

وہ جس کے دل میں حب علی نہیں وہ مر کے سیدھا جہنم رسید ہوتا ہے

یزیدی ہمیشہ دے واسطے ختم ہو گئے تے راہ حق وچہ جان دین والیاں واسطے

ایہہ اعلان انعام کافی ہے

وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ

(اوہ لوگ جو اللہ دی راہ وچہ قتل کیتے گئے اوہناں نون مردہ گمان بھی نہ کرو اوہ

زندہ ہن اوہناں نون اپنے رب دے کولوں رزق ملدا ہے

وما علینا الا البلاغ المبین

گدائے اہلبیت و صحابہ

محمد جعفر قادری

سلام بخیر و سید الشہداء امام حسین رضی اللہ تعالیٰ عنہ

جن کو دھوکے سے کوفے بلایا گیا
جن کی گردن پہ خنجر چلایا گیا
جن کو بیٹھے بٹھائے ستایا گیا
جن کے بچوں کو پیاسے رلایا گیا
اس محنت کے اختر یہ لاکھوں سلام

جس نے حق کر بلا میں ادا کر دیا
کر لیا نوش جس نے شہادت کا جام
کون شبیر وہ جس کا نانا نبی
خاک پر پائے گھوڑوں سے کچلا ہوا
کس کا سر بے چلے تن سے کر کے جدا
لب پہ شبیر کے نیزہ شام پر
جس کو دھوکے سے کوفے بلایا گیا
جس کا جنت سے جوڑا منگایا گیا
جس کا جھولا فرشتے جھلاتے رہے
جس کو کندھوں پہ آقا بٹھاتے رہے
اس شہیدوں کے افسر یہ لاکھوں سلام

جو جو انان جنت کا سال ہے
جو سراپائے محبوب غفار ہے
جس کا نانا دو عالم کا سرور ہے
جس کا سر وشت میں زیر تلوار ہے
اس صداقت کے سپر یہ لاکھوں سلام

گدلے اہلبیت محمد جعفر قادری محدث شہید روڈ شاہدہ لاہور

اہلبیت نبوت پہ لاکھوں سلام

شمع بزم ہدایت پہ لاکھوں سلام
 اس دل افروز ساعت پہ لاکھوں سلام
 اس جبین سعادت پہ لاکھوں سلام
 اس چمک والی رنگت پہ لاکھوں سلام
 ان کے اصحاب و عترت پہ لاکھوں سلام
 اہل بیت نبوت پہ لاکھوں سلام
 جان احمد کی راحت پہ لاکھوں سلام
 راکب ووش عزت پہ لاکھوں سلام
 روح روح سخاوت پہ لاکھوں سلام
 چاشنی گیر عصمت پہ لاکھوں سلام
 بیکس دشت عزت پہ لاکھوں سلام
 رنگ رومی شہادت پہ لاکھوں سلام
 بانوان طہارت پہ لاکھوں سلام
 ان سب اہل محبت پہ لاکھوں سلام
 تاابد اہل سنت پہ لاکھوں سلام
 بندہ شک خلقت پہ لاکھوں سلام
 اہل ولد و عیشت پہ لاکھوں سلام

مصطفیٰ جان رحمت پہ لاکھوں سلام
 جس سہانی گھڑی چمکا طیبہ کا چاند
 جن کے ماتھے شفاعت کا سہارا رہا
 جس سے تاریک دل جگمگانے لگے
 ان کے مولیٰ کے ان پر کروڑوں درو
 پارہائے صحت غنچہ ہائے قدس
 سیدہ زہرہ طیبہ طاہرہ
 وہ حسن مجتبیٰ سیدالاسخیا
 اوج مہر ہدیٰ موج بحر ندی
 شہد خوار لعاب زمان نبی
 اس شہد بلا شاہ گلگون قبا
 و درج نجف مہر برج شرف
 اہل اسلام کی مادران شفیق
 جن کے دشمنوں پہ لعنت ہے اللہ کی
 بے عذاب و کتاب حساب و کتاب
 تیرے ان دوستوں کے طفیل اے خدا
 میرے استاد ماں باپ بھائی بہن

فہرست

صفحہ	مضمون	صفحہ	مضمون
	امام عالی مقام نون کوئی توں	۳	شرف انتساب
۵۵	سینکڑیاں دی تعداد وچہ خط آئے	۴	فاطمہ دالال ویکھوئی لچپال ویکھو
	حضرت امام مسلم بن عقیل دا کوئی	۵	نقش جمیل
۵۶	روانہ تونا	۹	نواسہ رسول حضرت امام حسین
	حضرت امام مسلم دا امام عالی مقام	۹	کون حسین رضی اللہ عنہ
۵۸	رضی اللہ عنہ نون خط لکھنا	۵۱	شہادت عظمیٰ
	حضرت مسلم بن عقیل دے پچے چالی	۲۵	پہلی تقریر
۶۱	ہزار نماز پڑھن والے ساتھ چھڈ گئے	۲۶	کربل دا قصہ چھڑنا
	امام مسلم دا اپنے بچیاں نون قاضی	۲۷	محرم
۶۴	شریح دے سپرد کرنا	۳۱	دنیا دی زندگی
	حضرت امام مسلم رضی اللہ عنہ طوعہ	۳۱	دنیا مردار
۶۶	نامہ عورت دے گھر	۳۲	آخرت دا ٹھکانہ
۶۷	حضرت امام مسلم دی شہادت	۳۲	امام حسین رضی اللہ عنہ
	حضرت امام مسلم رضی اللہ عنہ دے	۳۷	امام پاک دا عامل مدینہ نون جواب
۷۱	دو بچیاں دی شہادت	۳۲	امام پاک دی نانا جان دے روضہ
۸۵	تیسری تقریر		پاک تے حاضری
۸۶	لکھیا کو فیاں خط حسین تا میں	۴۴	امام پاک دا نانا دے روضے تے جا
۸۹	ارض کرب د بلا		کے سلام عرض کرنا
۹۰	دوسری محرم دی تاریخ توں ستویں	۴۶	حضور ﷺ دا امام حسین نون تسلی دینا
	تاریخ تک	۴۷	علامہ اقبال دا اندرانہ عقیدت
	حضرت شہر بانو دا خواب، حضرت	۵۱	دوسری تقریر
	فاطمہ رضی اللہ عنہا دا میدان کربلا	۵۲	روضہ چھڈ کے محمد داوچہ کربلا
۹۵	وچہ آنا	۵۴	امام عالی مقام دا مکہ مکرمہ توں کربلا پہنچنا

۱۵۴	حضرت امام احمد بن حنبل رضی اللہ عنہ	۹۸	حضرت امام زین العابدین نون وصیت
	حضرت علی اکبر رضی اللہ عنہ دی	۱۰۰	کرامت امام عالی نام رضی اللہ عنہ
۱۵۶	شہادت	۱۰۲	حضرت امام دایزید دے لشکرنوں خطاب
	امام نے اپنیان ہتھاں نال سناریاں		امام حسین رضی اللہ عنہ دی حضرت
۱۶۴	نوں شہید کرایا	۱۰۳	زینب رضی اللہ عنہا نوں صبر دی تلقین
۱۶۵	حضرت امام زین العابدین	۱۰۴	حضرت حر رضی اللہ عنہ
	حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ اور	۱۰۶	کربل وچ آگے کر بلاوسان
۱۶۷	حضرت زینب رضی اللہ عنہا	۱۰۷	چوھی تقریر
۱۷۲	حضرت شہربانوں رضی اللہ عنہا	۱۰۸	حضرت امام عالی مقام دی دعا
۱۷۷	ستویں تقریر		حضرت حر د امام عالی مقام دے قدماں
	حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ دا	۱۱۳	وچہ آنا
۱۸۳	اپنی زوجہ محترمہ شہربانوں نوں وصیت	۱۱۴	حضرت حر دی شہادت
	حضرت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ	۱۱۷	پنجویں تقریر
۱۸۴	دا صبر دی تلقین کرنا	۱۱۸	دور بانو خون اکھیوں نی چھم چھم
	حضرت امام عالی مقام رضی اللہ عنہ	۱۱۹	نائی دا اک پتر رسول اللہ تون قربان ہو گیا
۱۸۶	دایزیدیاں نوں خطاب	۱۲۰	حضرت حنظلہ رضی اللہ عنہ دی شہادت
	قیامت دا میدان تے حضرت	۱۲۳	وہب بن عبد اللہ کلبی دی شہادت
۱۸۸	فاطمہ رضی اللہ عنہا	۱۲۹	حضرت زینب نوں پھر صبر دی تلقین
	امام حسین رضی اللہ عنہ دل دل تے	۱۳۶	چنچ پیالہ
۱۸۸	سوار چار چو فیرویوں وار	۱۳۸	حضرت امام قائم دی شہادت
۱۹۳	شمر دی چھاتی تے نشان	۱۳۶	کی دہاں کیتھوں تاپیا اے
۱۹۳	شہادت امام حسین رضی اللہ عنہ	۱۴۷	چھیویں تقریر
۱۹۵	یزید دے دربار وچہ اہلبیت دا قافلہ	۱۳۸	منقبت نم چار چو فیرویوں آگے نے
۱۹۷	مٹی دا شیشی وچہ خون تبدیل ہونا		امام عالی مقام دا میدان کر بلا وچہ اک
۱۹۸	کر بلا وچہ نبی پاک ﷺ دا تشریف	۱۵۳	نی مثال قائم کیتی

۲۲۳	نظر نال ویکھن والے ذی بینا کی ختم	۱۹۹	امام عالی مقام داسر نیزے تے
	حضرت علی اصغر دا قاتل دا عذاب	۲۰۱	امام پاک رضی اللہ عنہ دی بصیرت
۲۲۵	وچہ پھنسا ہونا	۲۰۲	عیسائی راہب دا مسلمان ہونا
	حضرت غازی عباس رضی اللہ عنہ		کونے دے چوک وچہ امام زین
	دے بازوؤں قلم کرن والے نوں	۲۰۶	العابدین دا خطاب
۲۲۶	عذاب		امام پاک دے سر مبارک وچوں
	یزید دے دربار حضرت امام حسین	۲۰۸	تلاوت دی آواز
۲۲۸	رضی اللہ عنہ داسر مبارک	۲۰۹	حضرت شہر بانور رضی اللہ عنہا دی اک کثیر
۲۲۹	حضرت امام عالی مقام دا قاتل کون	۲۱۱	سب توں پہلا ماتم یزید دی بیوی نے کیتا
	حضرت امام عالی مقام دا باضا بطہ		حضرت امام زین العابدین رضی اللہ عنہ
۲۳۰	انتقام لیا گیا	۲۱۲	تے اک قصائی
	حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ		حضرت امام زین العابدین رضی اللہ عنہ
	دی شہادت توں بعد یزید دا مدینہ	۲۱۳	دا زندگی وچہ نہ ہنسا
۲۳۲	منورہ تے حملہ	۲۱۴	یزید دی کشتی نوں چیلنج
۲۳۲	دس ہزار صحابہ دا جام شہادت نوش کرنا	۲۱۶	اٹھویں تقریر
	کعبے تے سنگ باری تے غلاف	۲۱۷	کیوں نہ پتھرو دی ویہہ جائے وانگوں پانی
۲۳۳	کعبہ دا جلنا		جو اللہ تے اللہ دے رسول نوں صدمہ
۲۳۴	یزید دا بیٹا معاویہ دا تخت نشین ہونا		پہنچاندے۔ اللہ اوہناں تے دنیا تے
	مختار ثقفی دی حکومت تے قاتلان	۲۱۹	آخرت وچہ لعنت بھیجدا لے
۲۳۷	امام حسین تے اہلبیت دا انتقام		حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ دی
۲۳۴	کربل وچہ لاٹا حیدر دا		شہادت دے بعد اک لکھ چالی ہزار
	ذرا خیمیاں دے اندر مصطفیٰ دی آل	۲۲۳	انتقاما دنیا وچوں ختم
۲۳۵	نووں ویکھو		اک شخص دا امام حسین رضی اللہ عنہ دا
۲۳۷	کون یزید	۲۲۳	کرتا اتار کے پہننا
			حضرت شہر بانور رضی اللہ عنہا نوں بری

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

الصَّلٰوةَ وَالسَّلَامَ عَلَیْكَ يَا رَسُوْلَ اللّٰهِ
وَعَلٰی اٰلِكَ وَاَصْحَابِكَ يَا حَبِیْبَ اللّٰهِ

مناقب اہلبیت میں پرکھتے سرور اور اور اعم حسین
میں آنسو بہانے والے دردناک اور محبت بھری
منعتیں اور دوپٹروں کا مجموعہ

شاک اہلبیت

اور
میدان کربلا

مولانا الحاج محمد حفیظ ضیاء القادری
محمود شہنیر روڈ گلی نمبر ۵ خادم کالونی شاہدہ
لاہور کوڈ نمبر ۵۴۹۵۰

بہترین نعتوں اور عظمت صحابہ کرام میں پرکھتے
سُور اور اور محبت سے بھرناقب اور دوسروں کا مجموعہ

شانِ صحابہ

رضی اللہ عنہم

مولانا الحاج محمد جعفر ضیاء القادری

مکتبہ غوثیہ رضویہ محمد شہید روڈ دوکان ۱
جی پی روڈ شاہدہ اسٹیشن لاہور۔ کوڈ ۵۴۹۵۰

مولانا الحاج محمد جعفر ضیائی القادری شاہد رہ لاہور
کی مرتب و تصانیف کتب

قیمت	نام کتاب	قیمت	نام کتاب
	سنی علماء دیاں پنجابی تقریریں (حصہ اول)		سنی علماء کی تقریریں اُردو (حصہ اول)
	سنی علماء دیاں پنجابی تقریریں (حصہ دوم)		سنی علماء کی تقریریں اُردو (حصہ دوم)
	سنی علماء دیاں پنجابی تقریریں (حصہ تیسرا)		سنی علماء کی تقریریں اُردو (حصہ سوم)
	فضائل درود و سلام		سنی علماء کی تقریریں اُردو (حصہ چہارم)
	درود و سلام اور انگوٹھے چومنا		سنی علماء کی تقریریں اُردو (حصہ پنجم)
	درود و سلام اور اذان		انوار شب برأت
	درود و سلام اور نماز کے بعد ذکر		قائد اہل سنت کی نورانی تقریریں
	الصلوة والسلام علیک یا رسول اللہ		انوار لیلۃ القدر
	حاضر و ناظر، ساعت مصطفیٰ		درود تاج، نادعلی، درود قبرستان
	قیام و سلام کا ثبوت		ختم شریف، ایصالِ ثواب کا طریقہ
	خطبات قادریہ جمعہ عیدین نکاح کے مکمل خطبات		قصیدہ بردہ شریف مع ختم شریف
	وعظ عید الفطر مع خطبہ عید		

ملنے کا پتہ: مکتبہ غوثیہ رضویہ محمود شہید لاجپت روڈ شاہد رہ لاہور

فون نمبر: 0333-4791219

بہترین اردو اور پنجابی نعتوں کے گلدستے

قیمت	نام کتاب	قیمت	نام کتاب
	درود و سلام مصطفیٰ جانِ رحمت پہ لاکھوں سلام		کرم یا رسول اللہ (صلی اللہ علیہ وسلم)
	شانِ غوثِ اعظم (حصہ اول)		کرم یا محمد (صلی اللہ علیہ وسلم)
	شانِ غوثِ اعظم (حصہ دوم)		یا حبیب (صلی اللہ علیہ وسلم)
	شانِ والدین		یا محبوب (صلی اللہ علیہ وسلم)
	کتابِ عشق		یا مدینہ
	شانِ اہل بیت		جشن میلادِ اردو
	شانِ صحابہ		جشن آمدِ رسول (صلی اللہ علیہ وسلم)
	شانِ اولیاء		مہفل میلادِ نمبر 1
	شانِ داتا گنج بخش		گلشنِ طیبہ نمبر 2
	جشن معراج		فیضانِ مدینہ
	بہارِ طیبہ		یا مصطفیٰ (صلی اللہ علیہ وسلم)
	فیضانِ اولیاء		انوار کی بارش بمعہ شانِ ماورِ رمضان المبارک
	علامہ عطاء اللہ مصطفیٰ جمیل کی تقریریں		دنیا کا مسافر
	داستانِ اہل بیت اور شاہسوارِ کربلا		اسلامی قاعدہ

ملنے کا پتہ: مکتبہ غوثیہ رضویہ محمود شہید لاجپت روڈ شاہد رہ لاہور

فون نمبر: 0333-4791219

ایہہ دنیا دن چار دہاڑے کیسے پیش نہ رہنا
کچھ سمجھ خیال اوتا شش ایہہ نیکیاں داکہنا

موت کی یاد اور توبہ کے متعلق ایمان افروز درد بھرا وعظ اور زلزلے وار دردناک اشعار کا مجموعہ

دنیا کا مسافر

عظیم مقررین نعت خواں اور نقابت کرنے والوں

کیلئے ایمان افروز مجموعہ

مرتب

مولانا الحاج محمد جعفر ضیاء القادری

عمر ساری کی ہے اک طرف زندگی
نور ہی نور ہے ہر جگہ رو نعتیں
لیلۃ القدر کی اک طرف رات ہے
اور عنایات کی آج برسات ہے

علماء خطباء، مقررین، واعظین، طلباء اور عوام اہلسنت
کے لئے بہترین تحفہ، جامع اور مدلل کتاب

انوار لیلۃ القدر

از مولانا الحاج محمد عظیم ضیاء القادری
جس میں قرآن و حدیث کی روشنی میں ماہ رمضان اور
لیلۃ القدر، فضائل لیلۃ القدر اور قرآن مجید، لیلۃ القدر کا مفہوم
لیلۃ القدر کا تعین، لیلۃ القدر تمام راتوں کی سردار، لیلۃ القدر
اور امت مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وسلم، لیلۃ القدر میں عبادت کا طریقہ
لیلۃ القدر ملنے کا سبب، شب میلاد اور لیلۃ القدر، شان
مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وسلم لیلۃ القدر اور نعمت قرآن پر روشنی
لیلۃ القدر کی خاص علامت، نوافل، صلوات التبیح، اور
لیلۃ القدر کی دعا، دعا کی اہمیت اور دعا
ملنے کا پتہ

مکتبہ غوثیہ رضویہ دوکان نمبر ۴ محمود شہید روڈ اسابقہ
لاہور روڈ جی ٹی روڈ شاہراہ ۵ اسٹیشن لاہور پوسٹا کوڈ ۵۴۹۵۰

آکے گھر بیچ مومنوں کے رنگ لایا عید نے
گھر گھر اندر ہوں خوشیاں تہہ پہ پایا عید نے

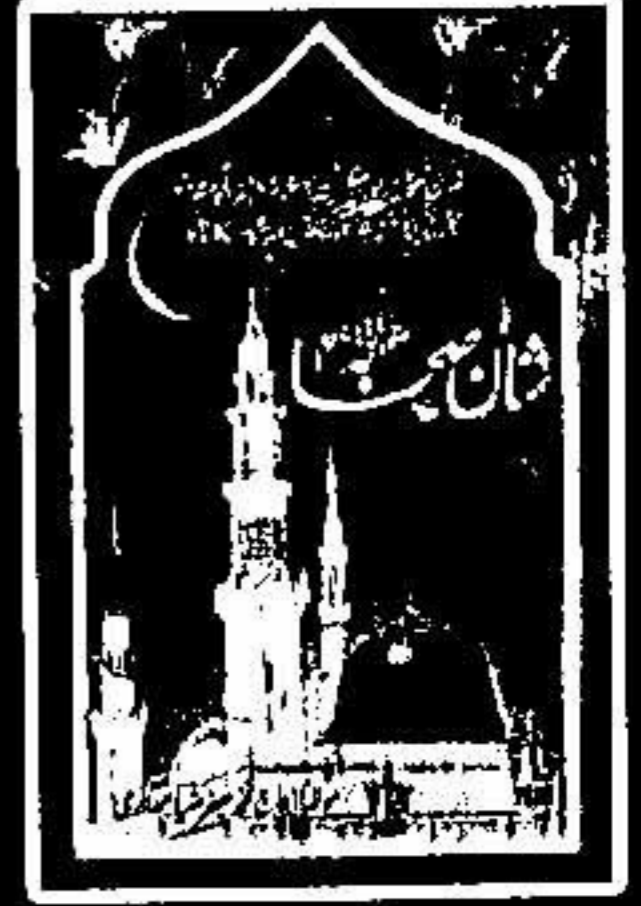
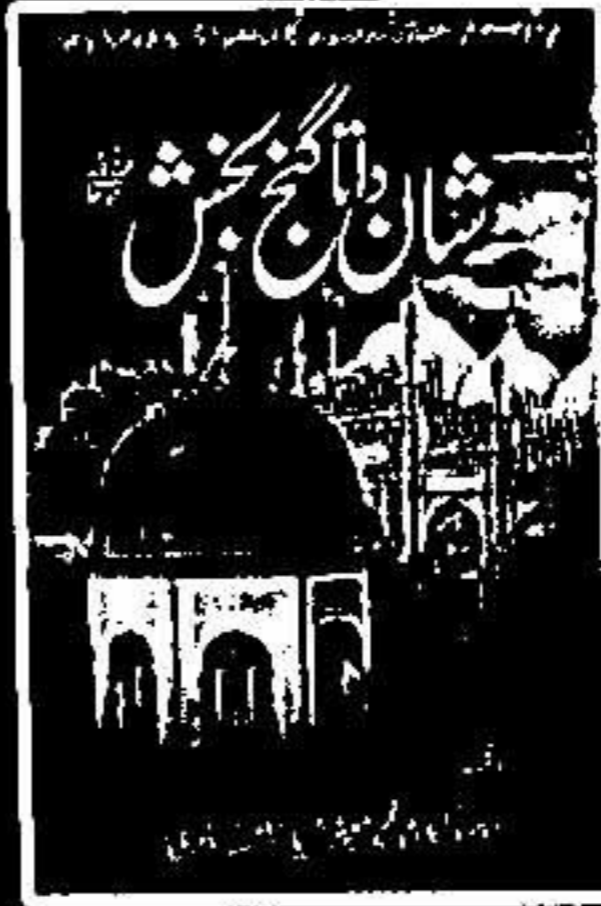
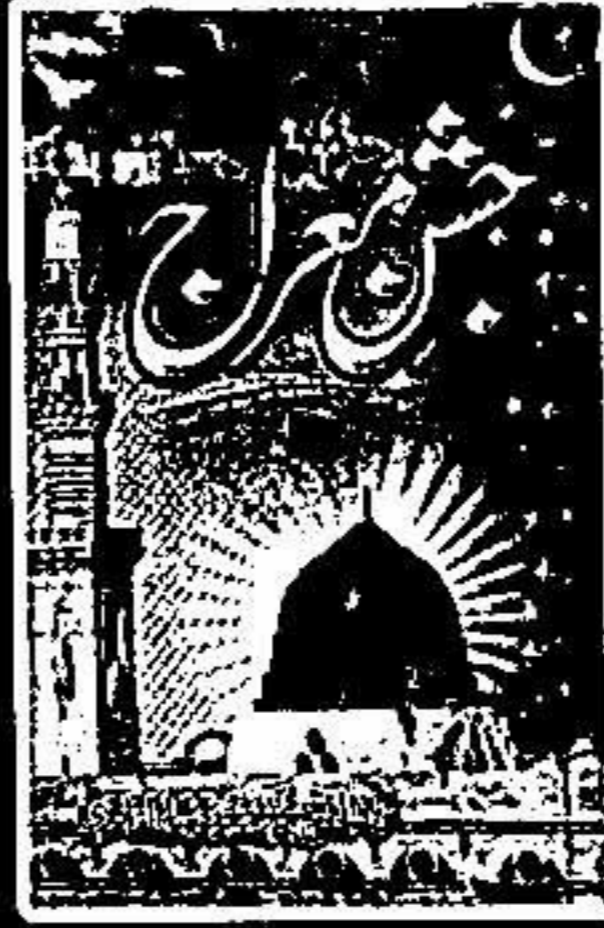
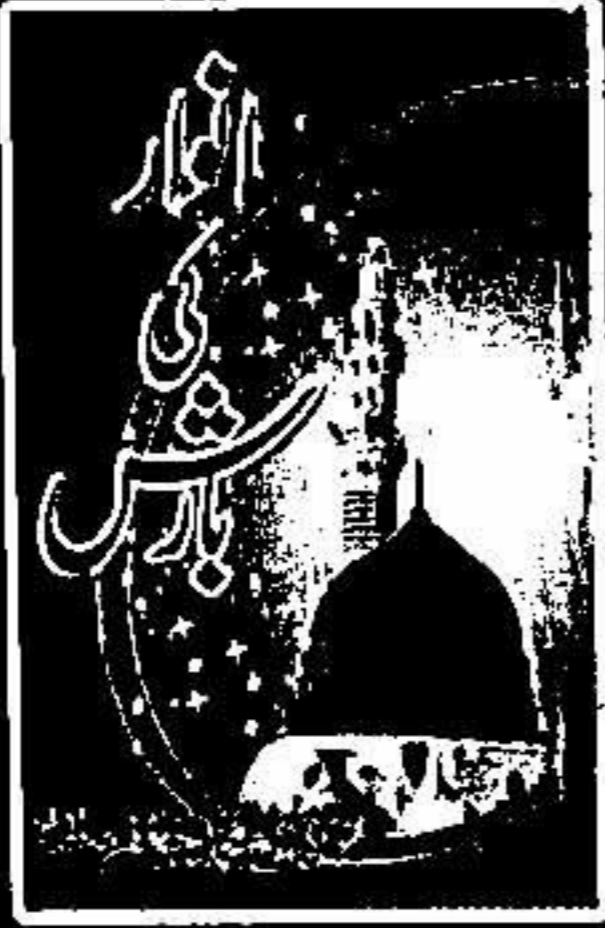
عطر و عطر خطیبہ عید

مرتب

مولانا الحاج محمد جعفر ضیاء القادری

محمود شہید لاجپور و ڈگلی نمبر خادم کالونی شاہدہ لاہور

مولانا الحاج محمد جعفر ضیاء القادری کی دیگر شہرہ آفاق کتب

مکتبہ غوثیہ رضویہ شاہدہ لاہور ٹیوشن سٹیڈی ایٹ روڈ شاہدہ لاہور 0333-4791219